3'93

ЛЕЛЬ

Український еротичний журнал

«ХВОЙДА І ХЛОПЦІ» —
уривок із скандального польського роману

ЖІНКИ І ЧОЛОВІКИ —
що вони неправильно роблять у ліжку

ШЕДЕВРИ ЕРОТИЧНОГО МИСТЕЦТВА
у колекції Ігоря ДИЧЕНКА

ВСЕ ПРО СЕКС

Фото Якова ШУБІНА

ВІД АПУЛЕЯ ДО АНДРУХОВИЧА

Уривок з повісті

Щуриця стала перед ним гола, у присмерку бачив її тіло, ошелешений і безпорадний. Погірдливою безсоромністю віяло з тієї тілесності. Ох, Лазаре, що з тобою діється?! Німий крик застряг у горлі, намагався відірвати погляд від того несамовитого тіла. Лазаре, де ти є, що з тобою, заплющ очі, не стій так обараніло й тупо. Отямся, відірви погляд, відступи в темряву. Але як же відступити, якщо губи — роздвоєна троянда — мене в'яжуть.

А Щуриця піднесла руку й хвилястим рухом голови відкинула волосся.

ну, ходи, ходи,— поманила.

я?

ходи

але я? того...

Ну, ходи, я з тобою впораюся. Стримить уже, бачу — б'є у вічі соромом і безсоромністю водночас. Не з одним уже тут упоралася, хіба не чув, лазив же за мною, скавчав, як те щеня, думаєш, не бачила тебе тут, попід вікнами крамниці? Щенята, саме щенята сюди приходять, бо знають, що Щуриця впорається, чули про неї чи не чули, але якщо вже хто побачив, то втопився у ній.

Пам'ятаєш, як запаморочилося в голові, коли ти заглянув між ноги Щуриці — хлопчику, дитинко, пам'ятаєш, як твої очі полізли на лоб, коли зіткнулися з тією безоднею, котрої так жадали? Знаю вас, малі щурята, за великою Щурицею скучаєте, великої Щуриці кожен з вас прагне, ото й майте свою Щурицю. Не з одним уже тут упоралася, не один вив з розкошу в моїх обіймах. І всі про те знають, що Щуриця впорається, як ніхто на світі.

Ох, Щурице, відьмо, самко безсоромна, змилуйся, зглянься. Як можеш ти так мовити, коли він стримить, виставлений на посміховисько. Не бачиш, як він борсається встидом і безстидом водночас, як переминається з ноги на ногу, як вростає з корінням в твою підлогу, в твою сучу землю, Щурице.

Та Щуриця не змилується. Великий маскарад носиться в повітрі. Вона його б'є, шмагає. Змилуйся, відьмо, сатанице мороку!

Ні, Щуриця не змилується.

Шмаркачі,— вола.— Шмаркачі, бачу вас, як вперше йдете до школи. Огидні, прищаві писочки. Несамовиті погляди. Немов небо має впасти на землю. Бо ви їдете добувати науку до міста. Хлопські виродки!

«Хлопські виродки»,— сказала. Що? Мо-

Станіслав СРОКОВСЬКИЙ

ХВОЙДА Й ХЛОПЦІ

же, мене слух підвів? Як же так? Вона — самиця, темнота, виродок!

Ви, злидні й лихо в оці, сучі сини, малі щурята, по науку їдете, по знання, прищаві, нерозумні й перестрашені. Ох, які перестрашені. Як мене забавляють ваші міни. Бачила тебе, кутасику! Бачила.

Ох, Щурице, зжалься, забий, а зжалься. Нехай не стоїть на посміховисько столу, кріслам, лавкам і світильникам. Краще полікуй його, добий, тільки не кажи тих слів. Щурице, зміюко безжальна!

Ні, шмаркачі, не змилуюся, поки кожного з вас не розбещу. Не вони, старі, засліплені, глухі ваші матері, вами щораз опікуються, а Щуриця, прохачу, випинається тобі той кутасик, веретенко, буравчик, що, хочеться ним побуравити? Найперше, мусиш Щурицю вислухать, Щурицю, що немало перебачила в своєму молодому житті. Не один у Щуриці те, що треба, забачив. Ти, пес молодий, виєш, скиглиш і безсоромно орошуєш свої труси. Вже одсьогодні того не будеш робить по кутках. Вже будеш здатен прийти до Щуриці, як до визволительки. Але почекай, я також маю право на те, щоб пожаліти себе. Ті ваші прохаючі оченята слизькі, затуманені! Сміх гіркий на мене напада, коли бачу вас уперше. Ох, як ви скімлите в перший раз! Знаєте чи не знаєте про те, але завжди шукаєте свою Велику Щурицю. Проте не всі її знаходять і не завше. Ти маєш щастя, гнидо, мала, шмаркачу...

Ох, Щурице, не бачиш, як він помира від сорому, з ганьби, від свого падіння й поразки. Подивись уважніше на нього. Він ледве терпить. Пожалій.

Ні, Щуриця не щадить.

Бо таке життя, що вас годують гаслами, ідеями, геометріями, а ви в основі своїй прагнете єдиного — обіймів Щуриці, того єдиного по-справжньому і до кінця жадаєте, бо це, власне, і є єдине джерело життя. Єдине джерело, то я, шмаркачу, Щуриця. Мої стегна, груди, тіло, ноги і те, що між ногами — це справжнє джерело життя. Бачиш, як спливає слиною твоя нижня губа. Вогонь спопеляє тебе зсередини. А ти стоїш, як на муках. Але постій іще, постій, скоро з тобою впораюся.

Щурице, краще вбий, з останніх сил стоїть, знищений.

Ні, це ще не все, ти будеш пить з криниці життя, з тієї єдиної криниці, яка не ошукує, в яку пірнаєте, як у благословіння, як у порятунок від усіх життєвих бур.

Щуриця погірдливо викривила губи.

Великі ідеали лопаються, як мильні бульбашки, коли Щуриця розведе стегна. Ох, як ви тоді міняєтеся! Не одного тут бачила, кутасику. Почекай, скоро закінчиться твоє страждання. Не одного вже мала. Ох, як вони вили, скавчали в моїх обіймах. Бачила їх, знала їх, щенят, ледве відлучених від цицьок. Бачила їх, виступаючих з трибун на з'їздах, бо, як бачиш, маю добре поле обзору, живу в самому центрі, на Майдані Урочистостей. Не уявляєш, як я вила зо сміху, бачивши тих вождів, провідників, директорів, міністрів і секретарів, ох, які ж вони були смішні, набундючені, надушені, пусті та ще й з задишкою. Поняття не маєш, малий шмаркачу. І ти незабаром вийдеш на трибуну і також будеш промовляти, виголошувати гасла і — марити. Ох, як будеш марити!

Перестань, Щурице, не мордуй, я голий і самотній.

А, бачиш, уже просиш молочка, але кінчаю, кінчаю. Все має свою ціну, твоя ціна — це сором, ганьба, щеняча ганьба. Що, вже опада, бачу, як опада. Не бійся, зараз підніметься, зараз накинеться на мене, як звір, знаю ті паршиві свердла, здається, уже зникло остаточно, та тільки доторкнешся, ледве губами скубнеш — бо й тебе буду скубати — і вже піднімається.

Щурице, що ти плетеш? Дурниці. Чи не бачиш, що то сліпе й глухе щеня, котре ще нічогісінько не зазнало. Спалює його встид і безстид...

Так, амурчику, молодику, і тебе буду скубати губами, почекай, не згорай, розкажу тобі, що й тебе чека, мусиш пізнати і той свій холерний вогонь, котрий буде й мене зжирати зсередини, при котрім і я буду скімлити і вити, як сучка. Що? Не знаєш хіба про те, що Щуриця чує, як той твій огидний, набряклий, як вепр, кутас увірветься в мене, і що мені зробить? Не знаєш, як замордує в звірячих муках, як всвердлиться те свердло, як мене до решти знищить. Ох, щеняко! І я цілуватиму, лизатиму тобі руки, ноги, стопи, між пальців, шугатиму язиком, який тобі вириватиме нутрощі. Як пройдеш школу Щуриці, не одна самиця в твоїм заплюванім житті буде вищати з розкошу, коли її торкнешся. Але спочатку мусиш пройти через руки Щуриці. Ох, бачив би ти, які тузи в них

ЛЕЛЬ

БЕРЕЗЕНЬ 1993

УКРАЇНСЬКИЙ
ЩОМІСЯЧНИЙ
ЕРОТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЖУРНАЛ
ДЛЯ СІМЕЙНОГО
ЧИТАННЯ

№ 3(8) 1993

Засновники: фірма «Довіра» і С. М. Чирков (свідоцтво про реєстрацію: серія КП, № 579).
Журнал видається з червня 1992 року.
Видавець: фірма «Довіра».

Головний редактор С. М. ЧИРКОВ.

Редакційна колегія:
І. В. ЛУЧУК,
Я. В. ЛЮБАВІН (редактор відділу ілюстрацій),
Р. О. МАРКОВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. І. МИТРОФАНОВ,
М. РЕВАКОВИЧ (США),
В. І. СТАХ (редактор відділу),
М. М. СУЛИМА,
В. В. ЧИСТЯКОВ (редактор відділу),
Я. Н. ШУБІН.

Літературний редактор
В. Я. МИТРОФАНОВА.
Художньо-технічний редактор
О. В. ЛЮБАВІН.

Макет Бориса ТАРАСЕНКА.
Логотип і графічний дизайн
1-ї стор. обкладинки Олександра ЛЮБАВІНА.
На 4-й стор. обкладинки
фото Сашка КТИТОРЧУКА.
На стор. 24-25 фото Василя МАССА.
Верстка — комп'ютерний центр фірми «Довіра».
Оператор Ірина САКУТА.

Підписано до друку 05. 02. 93. Зам. 0158303.

Адреса редакції:
254119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38-44.
Телефони: 211-02-89, 211-02-78.

Комбінат друку видавництва «Преса України», 252047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

ШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ!

З ряду причин ви почали одержувати «Лель» з останнього (п'ятого) номера попереднього року. Окрім згаданого випуску протягом 1993 року ми здійснимо ще 11 — але вже у звичній для вас нумерації. Глави повісті О. Бригинця «Подорожі навмання» та роману де Сада «Будуарна філософія», які друкувалися тоді, коли «Лель» розповсюджувався тільки в роздріб, ми повторимо на ваше прохання в одному з останніх номерів року. Просимо вибачити за пов'язані з цим незручності.

Фото Олександра ЗАДИРАКИ

побували, які аси, королі, якби ти тільки бачив, очі б тобі повилізли, вийку малий, мишеня спітніле зо страху.

Щурице, Щурице!

Ну вже добре, добре, бачу, що тремтиш, але любиш слухати свинства. Я теж люблю і научу тебе шкідливих свинських слів, які мене підносять. Сам не знаєш, що тебе чекає і що ти мені можеш дати. Але я тобі зізнаюся, що люблю таких, як ти, свіжих, диких, непритомних від враження од того, що знаходять у Щуриці.

але я ніколи...

знаю, можеш не казать.

боюсь, не знаю, що робити.

перш за все, роздягнись.

Щурице, більше ритуалу, підійди до нього, наблизься, розіграй свою партію від початку до кінця. Адже він тебе мовчки благає.

Щуриця рушила, як же рушила! Її рамена, голі рамена піднеслись, побачив, як здригнулися раптово, жваво, в якійсь внутрішній напрузі груди, хитнулися спочатку вправо, потім вліво, соски випнулися і поцілили просто йому в уста. Ох, сучі соски Щуриці! Очі вже її виють.

Щурице, почекай, поясни мені — ті кола, щілини та розщілини, ямки,— то ти?

В світлотінях Щуриця підносить голу стопу, так вільно, з такою свідомою примхливою гідністю, її стопа починає якусь гру. Стягнула піджак, сорочку, труси...

Але як, як виє, вола нещасний, а та негідниця напира спокійно, методично. Роздягнись, виглядаєш, як той блазень. Ох, як зблід, як бухає серце, ніби на війну зібрався. Заспокойся, щеняко, шмаркачу.

Тіло твоє, Щурице, ямки, кола, Щурице!

Так у мені все тремтить, Щурице, самко, матко. Але повідай, благаю, кола, щілини й ота розщілина — це ти? Признайся, розкажи, це тебе я шукав по ночах, ох, як шукав, хоч ти мені й казала ці речі, зараз послухай мене, палить мене зсередини, але мушу сказать, так, вив по ночах, слинився у мокрім простирадлі, знаєш від чого? Вранці прокидався з розчаруванням в очах, що то не ти вночі була зі мною, доторкався тебе у снах, твоє тіло пекло так само, як зараз, але то був тільки сон, а може, ти й тепер є лише іще одним сном, може, й надалі тебе шукатиму, бо важко тебе знайти.

Правда, синку, правда, я жива, маєш рацію, але така вже є, кобила, сучка, змія, як хочеш, я всім цим є, синку.

Виходить, ти є, знову є.

Є, жива.

Торкався тебе, бачив твої очі ясні, небесні. І темне, бронзове, чорне.

Так, вовчице, бачив твої темні очі, як за мною стежила, коли моя долоня мандрувала по твоєму лону.

Моє лоно, щеняко, моє лоно!

Так, Щурице, твоє лоно мене переслідувало, переслідує, жить мені не дає від того дня, коли зазирнув між твої стегна. Щось у мені перевернулося, збурилося, пропав мій спокій.

Скімлив ночами, вив, вищав.

Так, суко, за тобою вив, за тобою вищав, скімлив ночами. Моє простирадло щоночі було мокре.

Твоє свердлечко звільнялося в простирадло.

Ти страшна, Щурице, ніскільки мене не щадиш.

Знаю вас, шмаркачі, Лекції, Завдання, Міни, Жести, Слова, а вночі — мокре простирадло.

Не давала мені спокою від того дня, не знаю, що зі мною сталося, не було дня без тебе, години не було, врешті ти з'явилася.

Побачив пекло, і воно тебе оглушило і прирекло.

Був вражений і нажаханий, перший раз бачив пекло, впав із воза, впав у якийсь страшний морок.

Попався у мої тенета, розставила їх на тебе. Придивлялася до вас, до кожного, хто на початку року сюди приїздив, і вибрала тебе, бачила, що попадешся. До пекла завжди попадаються.

Вже тієї ночі попався, не знаю, як добрався до бурси, був вражений і переляканий.

Вибрала тебе, бо побачила на тобі якесь нещастя, прокляття, смерть.

Мовчи, Щурице, бредні верзеш, я молодий, свіжий, красивий, чи не бачиш.

О, який бучний, який пишний! Шмаркач, молокосос! Вже носа задира. Нікчема ти, як і всі, пусте місце.

Але, Щурице, сама казала, захопившись, твоє тіло — моє тіло, Щурице!

Ну, добре, добре, залижу тобі рани, вибрала тебе, бо маєш таку долю, так тобі на роду написано, о! Так, як всім, хто також тут вищав, плакав і вив з розкошу.

І я витиму.

Витимеш, псино, витимеш. Витимеш і молитимешся на моє поганське дике тіло.

Буду, Щурице, все буду. Тільки скажи мені, чи то ти була в тих колах, кругах, подвойностях, стиснута, скручена, ти була, зміє?

Так, я була, шмаркачу, я, всюди була я, шукав мого сліду повсюди, на бруків, на мурі, в піску і на лавці, в повітрі і на тім балконі.

Правду кажеш, щурице, всюди шукав твого сліду і натрапив на коло, перерване і роздвоєне, подавала мені знаки.

Всюди були мої знаки, в камені, в колі, в ямці, в повітрі і в землі.

Всюди були твої знаки, Щурице. Бачив я, вибач, Щурице, також на шиї Паєндзи, бачив твої знаки в стопі Набржежиці, в коліні Свібки і в коліні Розвіти. Бачив твої знаки і сліди і в долоні Розвіти, в капілярних лініях: в зірочках, крапках, трикутничках та інших фігурках. Скрізь були, матко. На своїх долонях бачив твої знаки, проклята!

Скрізь я була, вовченя, голодне й справжне.

Був з Розвітою у парку і бачив, як вона малює твої знаки, кола, щілини, риски. Але не подивився на Розвіту, на її кола, лінії і зірочки, прийшов до тебе.

До мене ідеш, вовченя, не дивлячись на різних жінок, дівчат, на матерів і тещ, їдеш, всі дороги ведуть до Щуриці, свині і курви. Бо я єдина вас всіх зрозумію і пригорну з любов'ю.

Ох, Щурице, стільки тобі хочу сказать! Ці голі ноги, голизна, ох! Як голо було під лавками, там якась роздвоєність: нагорі Портрет, Маніфестація, Декламація, професура, а долі — компроміси, єднання ніг, стіп, голизна повік, перекинутих, пожадливих, грішних. Відворотне, обурливе єднання голизни, повік і піднятих брів Президента. Повідай мені, Щурице, чи ти і там теж була, в тих знаках підлих, брутальних, низьких, в тім приниженні була?

Скрізь була, синку, скрізь.

А штовхала ж мене та голизна Розвіти, голизна її литок, стегон, голизна шиї, підпихувала мене до тебе?!

Ті ваші малі сучки, самички, є порогом обридливості і слини. Бачив би ти тільки, скільки в них низьких, підлих інстинктів. Як же сховані, зашиті всередину їхні підленькі думки, які збочені жадання, мрії, плани. І жодна самичка не скаже тобі чесно і просто: хочу, прийди, встав мені те своє паскудство. Ні! Скільки вони мають фарб, кольорів, що вибілюють підлість, розгнузданість.

Хіба і Розвіта всередині запльована?

Кожна мала самиця запльована, свинська і прищата. Кожна!

Але ж я шукав тебе, Щурице, в принижен-

Фото Олександра ЗАДИРАКИ

ні й голизні, в розвдоєнні твого свята литкового, стегнового, колінового. В надмірностях голизни, в якійсь спотвореній огидній єдності, в двоїстості голизни і транспарантів, колін, литок, і Портретів, у тій мішанині і в скавчанні.

У скавчанні, синку: все у скавчанні.

І вказували мені ті різні знаки — кільця, зірочки, кола, ямки і камінчики — на тебе, Щурице.

Все, що існує, до мене направляється, щеняку, вовченяку, голодний і скімлячий всередині. Вже готую тобі молоко і мед, великий сюрприз. Не стогни, псинко, кобелику свого часу, ще тебе нема ні в словниках, ні на транспарантах, бачу це по твоїх спітнілих рабських оченятах, спраглих Слави, але й Щуриці. Скоро повиснеш на одній із тих стін на портреті. А поки що втиснеш до мого черева свого безсоромного буравчика, і увійдеш в мене, і впорснеш у моє лоно те безсоромне насіння, і станеш мужчиною.

Хочу бути зрілим, Щурице!

Навчайся мови кохання, щеняко, а не бекання учнівського.

Мужчиною хочу буть, суко!

Вже будеш, бачу, як він встає, як надуває його кров, аби тільки хутчій, бо бачиш мої розведені стегна. Заглянь, що там маю, глянь, недорадо. Глянь і не осліпни, станеш мужчиною, як жоден з тих, що там висять на тих портретах. Навчу тебе мистецтва жити, в жоднім борделі світу, жодна самиця не навчить тебе того, що я. Ох, як люблю ту спермову мазь, що мої губи обпирска, мій живіт. Вранці подивишся на себе інакше, в іншім світлі себе побачиш, мічений прокляттям цього життя, знаком нещастя.

Не розумію тебе, Щурице, верзеш якусь дурницю!

Не розумієш, не розумієш, хробаче. Нічого ще не розумієш. Тепер, як станеш мужчиною, тільки відтепер почнеш розуміти. А як тобі стане недобре, як звалиться на тебе якесь зло, як рине на тебе цілий світ транспарантів і промов, заскімлиш і пригадаєш собі Щурицю. І на колінах прийдеш до Щуриці, самки і кобили. На колінах! Бо тут проходить дорога нещастя і гріха. І ще те зрозумієш, що зараз німий ти і глухий. Іще не одні двері тобі, щеняко, треба відчинити. Іще не одне око треба тобі розкрити. Ну, ходи.

Щурице!!!

Бачу, боїшся. Кожен, хоч який великий, самець завше плаче. Плач, жебраче, плач, псино і веприку, плач.

Щуриця відкида волосся, яке було розпущене по голих плечах. Виплива з півмороку, із задніх планів. Світлотіні, напівмороки рушають на її лоно, всі частинки світла й іскри мороку з люстр починають за нею гнатися і охоплювати її. Лазаря, що стояв, немов із зв'язаною головою, сповила раптом якась безпросвітня самотність.

Плаче, хлипає.

Тремтить, ніби від якогось спазматичного, болісного переляку.

А Щуриця наближається до нього спокійно з простягненими руками.

Підходить на пальцях, немов хоче порятувати той єдиний чистий плач дитини. Щуриця, негідниця і самка!

З польської переклали
Андрій ГЛУЗДОВ
Антоніна ЦВИД

© Фото Марека ГРОТОВСЬКОГО

Інтерв'ю через кордон з польським письменником Станіславом СРОКОВСЬКИМ, яке провели Антоніна ЦВИД і Андрій ГЛУЗДОВ

— Шановний пане Станіславе, польська критика характеризує вас як письменника, що збунтувався проти офіційної літератури. Рецензенти звертають увагу на новаторські тенденції та творчі експерименти, виокремлюють у цьому плані «Хробачків». Просимо розповісти про себе детальніше. Як почався ваш літературний шлях?

— Письменницька праця — це завше бунт. Письменник ніколи не може бути задоволений з того, що робиться в світі, що діється з ним, що діється з літературою. У творчості немає місця для повторювання, для тиражування старих поглядів. Письменник, котрий не утруднює себе пошуком власних способів вираження неспокою, радості, страху, приречений на вторинність і халтуру. Не хочу бути таким письменником.

Моя літературна праця почалася подвійним дебютом: спочатку поетичним, а потім прозовим — перші повісті вийшли в середині 70-х років: «Прийти, щоб кричати» і «Фатум». Потім побачила світ трилогія, яка розкривала драму багатьох народів, що живуть на прикордонні багатьох культур: польської, української, єврейської та ін. То були книжки, які показували, до чого призводить фанатичний націоналізм, фашизм, шовінізм, варварство і засліплення. З кожною наступною книжкою дедалі виразніше проявлялися гротеск, сарказм, іронія, сатиричний погляд на суспільство. Остання повість, «Хвойда і хлопці» (або, як ви її називаєте, «Щуриця»), добре відома вам, а відтепер і читачам «Леля».

— Власне, про «Щурицю». В Польщі вона викликала бурю. По радіо, телебаченню, в пресі почалися дискусії про книгу, і читачі охарактеризували її як скандальну. Повість має гостре еротичне навантаження. Як ви «докотилися» до еротичної тематики? Наскільки еротика для вас важлива? Близька вам?

— Я отримав значну кількість листів, газети були виповнені емоцій і галасу. Книжка зацікавила насамперед молодь, бо вона, власне, і є її героєм, хоча й не сама молодь. Ця повість багатосюжетна, складна, я б сказав, навіть засклaдна, але викликала гостру, навіть гарячу реакцію. Не тільки в Польщі, а й на чеських та словацьких землях — в одній з рецензій і з'явилися слова: «еротичний скандал». Чому ж молодь так гостро зреагувала на повість? З моїх розмов із читачами виявилося, що молодь шукала в ній не лише власного образу, а також аналізу того, що сталося з її батьками. Чому комунізм, наче солодка отрута, вразив думки письменників, вчених, філософів, як сталося, що комунізм був підтриманий творчою інтелігенцією? Чому інтелігенція, письменники, поети переконували молодь, що комунізм — це лад правди і любові, коли в той же час цей лад винищував цілі народи? Може, молоде покоління хотіло довідатися, звідки в комунізму взялася така приваблива сила для багатьох творців? Молодь хотіла бачити чи інтелігенція була свідома того, що робила, підтримуючи комунізм? Питання складне і для багатьох невигідне. Інтелігенція й донині не розібралася в своєму минулому! Не відповідала на питання, чому підтримувала комуністичні ідеї. І, певно, не тільки польська. Так що молодь шукала у моїй книжці відповіді і частково, певне, знайшла.

— Ви не сказали, як прийшли до проблематики еротичної?

— Еротика — панівна артерія життя. Обминути цю тему просто неможливо. Але вивів на тему не лише літературний, а й, так би мовити, особистий досвід. Не знаю іншого такого міцного і важливого почуття, як кохання. Кожна моя повість має розгалужену любовну гілку.

— А вам не здається, що «Щуриця» стоїть на грані порнографії? Чи існує межа між еротикою і порнографією?

— Любов — то найпотужніший мотор бажань людини. Чи стоїть «Щуриця» на межі порнографії? Порнографія породжує рум'янець на обличчі, дратує, але й спокушає, втягує, підносить уяву. Є живим явищем. Не думаю, проте, що «Щуриця» являє класичний приклад порнографії. Звичайно, еротична експресія в ній доволі відчутна. Моя Щуриця розбещує молоде покоління за допомогою рафінованих сексуальних штучок. Молоді хлопці заінтриговані, ошелешені. Бо ця жінка здійснює перше втаємничення в любов шалену, безвідповідальну, винищуючу, випікаючу — і водночас прекрасну. Я показав мовби два обличчя: зрілість і незрілість, розпусту, цинізм і щирість, добродушність і хлоп'яцтво. Зіткнення зрілості і свіжості, гри і природності, шаленства сексуальної фантазії і невдоволення першим сексуальним контактом. Усе це дозволило розкрити конфлікти людської природи, драматичність вибору, зіткнення сорому з безсоромністю, диявола з ангелом, пекла з небом.

Про межу між еротикою і порнографією? О, то дуже тонка межа! Часто непомітна. Добра, дозріла сучасна еротика засвоїла те, що колись називалося порнографією. Круті сексуальні сцени витісняють фальшивий сором, фарисейство, оголюють людську облудність. Якщо читаєш, а твоє серце б'ється щораз сильніше, значить знаходишся в центрі еротичної сцени.

Любов не буває брудною

Навіть коли обурюєшся, тікаєш і боїшся, аби хтось не застукав за таким читанням. Порнографія — то скоріше явище плебейське, примітивне. Крута еротика — навпаки, то гра емоцій, фантастичні образи, розкриття порухів людської душі, збагачення палітри чуттєвих барв, переживання нового інтимного досвіду.

— Чи потрібна читачеві література еротична? Які зразки світової класики можете навести за приклад? Як вони вплинули на ваш смак?

— А чи потрібні людині любов, еротичне життя, секс? **НЕОБХІДНІ!** То є один з феноменів людського існування. Життя без почуттів — то смерть! Еротика — великий тріумф життя. Це потужний стимул для діяльності. І нерідко — єдиний сенс життя. Приклади світової класики? Будь ласка: «Пісня пісень», вся грецька міфологія, де Зевс, щоб здобути кохану, перетворюється то на золотий дощ, то на бика чи лебедя. Звичайно ж, і «Декамерон». Більш сучасні — «Улісс» Джойса, «Політа» Набокова, Хемінгуей, Грасс, Маркес і десятки інших видатних письменників, а також Пікассо, Модільяні, французькі імпресіоністи, багато–багато інших. Великий вплив на моє розуміння еротики і на мій естетичний смак справили саме ці твори.

— Багато діалогів Щуриці видаються надто вульгарними, такими, що межують з ординарністю, примітивністю. Чи це не перебір? Як це може з точки зору автора гармоніювати з поетичністю стилю?

— Прошу пані, хіба ви не бачили, що ситуація, тон, барва і атмосфера призводять до того, що слова змінюють своє значення? Еротика — то така сфера буття, котра найвульгарніші слова перетворює на пісню кохання. Зрештою, нема слів вульгарних, є лише вульгарний спосіб їх вживання. Вульгаризм — то зле застосування даного слова. Але там, де виказує себе кохання, де йде сексуальна гра, звучання міцних слів, інтенсивний запах цих слів розбуджують чуттєвість, зміцнюють наші наміри, доповнюють, а інколи й творять атмосферу неповторного акту кохання. Жінки то знають найліпше. Так звані вульгарні слова можуть допомогти жінці в досягненні найвищої любовної втіхи. Підносять, а водночас стають солодкі в звучанні, хоча, вжиті за інших обставин, ранять. Звичайно, кожний еротичний стан вимагає відповідних слів. Випадок із Щурицею не з типових: вона водночас грає роль вчительки любові і **СИМВОЛІЗУЄ ПОЛІТИЧНИЙ ВІЗЕРУНОК ЕПОХИ**. На тому другому плані (він, на жаль, відсутній в нашій публікації.— Ред.) вона стає виявом порнографії системи.

— Ви часто закохуєтеся? Яке місце еротика посідає в житті і творчості автора? Ким є для вас жінка?

— Кохання — це великий спопеляючий нас вогонь, це потужне світло, що розсіює морок нашого життя. Без кохання не уявляю собі ані дня, без кохання ми каліки, бідні, знервовані, хворі, злі, ниці. Водночас кохання, як стан чуттів еротичних, як життєва філософія — то велика надія, творення, гармонія. Кохання вчить нас великим речам: **ВМІННЮ ВІДДАВАТИ. ОЩАСЛИВЛЮВАТИ ЛЮДИНУ НАЙПРЕКРАСНІШИМ!** З того випливає, що еротика не може не посідати важливого місця в житті, а також — у літературі і культурі взагалі. Щодо жінки? Якщо зустрінеться справжня вимріяна жінка — то наче сон наяву. Вона є прекрасним сном дійсності. То велике благословення! Хоча жінка — треба про те пам'ятати також — інструмент сатани, розбещена, повна зради, внутрішніх суперечностей, фальші, позерства, пустоти, лялька і матрона, самиця і світло. Словом, наша щоденна несподіванка! Я написав багато еротичних віршів, деякі з них були надруковані у вашій «Літературній Україні».

— А чи існує прототип Щуриці?

— Так, була така жінка, справжня, з плоті і крові. Молоді хлопці йшли до неї, ніколи не маючи певності: чи повернуться, чи умруть в її обіймах, між її стегнами. То була велика самиця і великий дух жіночності. Була прекрасна, звaблива, грізна і шалена, наче екстракт усіх жінок. У ній одній вмістилися б сотні звичайних, безликих баб. Панувала над оточенням. У ній все світилося, і все було темне, присмеркове. Баба диявол і баба щастя.

— Ви мрієте про романтичне кохання?

— Мрії — то окрема країна. Мрій ніколи не буває забагато. Навіть коли маю при собі чудову жінку. Мрії збагачують нашу любов, помножують її, то прекрасний білий човен, на якому пливемо крізь життя.

— Чи хотіли б ви, щоб «Щуриця» вийшла в українському перекладі?

— Був би радий, аби українські читачі ознайомилися з кількома моїми повістями, перш за все з «Репатріантами», «Духами дитинства», дорогі для мене і «Хвойда і хлопці». «Щуриця», напевне, викликала б сильний резонанс серед чутливої української публіки, не лише через гострий еротичний сюжет, а й з погляду на певний літературний і артистичний синтез нашої епохи, нашого мінливого часу. Зичу українським читачам і собі скорої зустрічі.

Фото Якова ШУБІНА

1001 ВІРШ ДЛЯ ШАХРАЗАДИ

Рубрику веде Вікторія СТАХ

Сергій ЛАВРЕНЮК

* * *

весна і світло від жінок
коти зійшлися під панеллю
такі м'які й п'янкі пастелі
з вербових котиків вінок

і враз з-під снігу почуття
струмком вина тремтяча квітка
внесе до серця бозна-звідки
якесь нове й щемке буття

бо ця весна така духмяна
немов жіноча голизна
стоїть і кличе я весна
така роздягнена і п'яна

Володимир РАБЕНЧУК

МАНДРІВКА

Роздягалася
Спішно-невміло
І тремтіла,
Як в бурю лоша.
Чи то тіла так тіло
Хотіло,
Чи душі пересохла душа.

Що таке набрякаючий пуп'янок
Я пізнав тої ночі
В маю.
Тільки ноги в смолі...
Де ж я був таки?
А здавалося —
Був у раю.

Богдан БОЙЧУК

ОДИНАДЦЯТЬ /2/.

роздерши на грудях перкаль
вона переходить times square
і віддається кожному
хто прагне кохання
за гроші

і ти
самотній
також злягаєшся з нею
бо не маєш нікого
ближчого

Ігор КРИВЧЕНКО

* * *

Перелякане цуценя біля Завод-
ських воріт. Безголовий паркан котить хмари.
Цілувати метал тіла. Цілу-
вати метал. Пестити метал
Тіла.
Усюди зелена аптека. Лізуть роздерті хмарини.
Цигарки теліпають крилами.
Металеві ворота, або міст в нікуди —
Це свій Завод і своя Ванда Захер-Мазох.

Василь ГЕРАСИМ'ЮК

* * *

Я написав стільки віршів
про твої руки, плечі,
волосся, очі,
що тепер не знаю,
якими вони були...

Я пам'ятаю, як ти усміхалась,
про що ми розмовляли,
які переглянули кінофільми...
Я згадую, як ти засинала,
як прокидалась —
і мені перехоплює подих...

А все інше — вірші.

Володимир КОБИЛЯНСЬКИЙ

СОН

Душа моя пливла вночі по той бік Лети
І стріла там твою в беззоряних пітьмах,
Пізнались дві душі, і наче дві планети
Злились вони в одну. І став хаос в світах,
Схитнулися німі, мов гріб віків, склепіння,
Розтанули світи у творчому вогні,
І в інші береги прорвались води сині,
І скелі виросли на щонайглибшім дні.
І вмерла наша смерть. І встали наші трупи,
І квіти радощів у пітьмі розцвіли —
І зайнялись вогнем присохлі рани, струпи,
І руки підвелись для вічної хвали.
Над лоном, де блищать рубіни з крапель крови,
Страждання золоті серед земних доріг
Осяяли наш рай проміннями любови,
І в сяйві їх згорів наш перший смертний гріх.

Атена ПАШКО

* * *

Це я...
      Спи ще —
            відпочинь.
Тихо ступаю
по килиму
до Твоєї постелі.
Схиляюся
    до грудей Твоїх
І боюсь,
    щоб сльоза моя
        не розбудила Тебе.

....

Забилась
    крильми
        ластівка
            до дверей.
Де ж гніздечко її?
Затужив гірською сопілкою
    вітер
        і притих.
Обізвалась пісня
    безкінечним відлунням
        і примовкла.

....

    Відпочинь...
Я боюся,
    щоб сльоза моя
        не розбудила
            Тебе.

Антоніна ЦВИД

* * *

Лечу тротуаром,
невикохана тобою і
щаслива...
Чую,
як заціловують одна одну
мої збуджені ноги
і скресає лоно
пам'яттю твоїх губ...
О, не доведи Господи
тепер
зустрітися тобі
на моєму шляху!

Аттила МОГИЛЬНИЙ

СОНЕТ МЕНЕСТРЕЛЯ, НАПИСАНИЙ В ЧАСІ КОХАННЯ ДО ТАЄМНИЧОЇ ЖІНКИ З РІДНОГО ПРОВАНСУ

Солодка й небезпечна королівна.
Шляхетна курва. Соковитий плід
Отруйних марень з відьомських боліт
І грації мелодія повільна.

Грайлива ніжність рухів, оксамит
М'якої шкіри вгору від коліна,
Аж до пухнастих заростів, де звільна
Мрійлива пісня пестощів бринить.

Рука сама пірнає під заслони
Легких одеж, що закривають лоно,
Задочок, стегна і пружний живіт.

А щебетуха радить безборонно:
— Знімай тепер останню перепону
І линь у ніжну, неповторну мить.

Олег КОВЕРКО

TEENY — BOPPER

З жадобою поцілувала,
із всмоктаним смаком
повісилась на шиї,
уткнула стегна
поміж стегна
і почала танець
юної повії.

Маруся НЯХАЙ

* * *

Ти знову приходиш,
щоб у жіночих обіймах
знайти своє дитяче обличчя.
Перед дверима
скидаєш мантію обов'язків щоденних
і шукаєш на моєму тілі
опій забуття.

Малюнок Волхва СЛОВОВЕЖІ

МОРОЗ І СОНЦЕ!

Так і хочеться продовжити: «День чарівний!» Продовжуйте, якщо хочеться. Бо день і справді чарівний. Що не завжди можна сказати про обличчя деяких нібито привабливих жінок.

Зрозуміло, вихований чоловік ніколи не скаже: «Кохана, ти сьогодні схожа на молоденьку картоплинку». Не скаже. Але подумає.

А чоловік-косметолог не тільки подумає, але й скаже. Не тому, що він невихований, а тому, що знає, як попередити і лікувати лущення шкіри на обличчі. Мороз і вітер — все ж таки не найліпші друзі для жіночої вроди.

Тому жінкам з нормальною шкірою варто вмиватися щонайменше за годину до того, як вийти на вулицю. Під час сильних морозів варто взагалі не вмиватися, а протирати обличчя косметичним молочком. Потім, просушивши обличчя рушником, щедро змастити обличчя живильним кремом, особливо густо поклавши його під очима. Ні в якому разі не користуйтеся в морози зволожуючими кремами. Перед самим виходом можна припудрити обличчя — це теж допоможе вберегти шкіру від морозу й вітру.

Та що робити, якщо обличчя вже постраждало?

НАСТІЙКА З ТРАВ

Знявши грим і вмившись прохолодною водою з м'яким милом, протріть шкіру спеціальною рідиною. Береться:

1 ложка кореня мальви,
1 ложка липового цвіту,
1 ложка меду.

Цю суміш залити склянкою холодної води і кип'ятити під кришкою протягом 10 хвилин. Потім залишити ще на 10 хвилин настоятися. Відвар процідити і перелити у пляшечку. Можна користуватись цією рідиною кілька днів, зберігаючи її в прохолодному місці.

КАМФОРНИЙ КРЕМ

Перед сном варто втерти в обличчя камфорний крем, який можна виготовити власноруч. Потрібно:

50 г несолоного сала,
5 г камфорної олії.

Розтопіть сало на пару, ретельно змішайте з камфорною олією, перелийте в чисту баночку й остудіть.

МАСКА З СИРУ

Взимку шкірі бракує вітамінів, тому ця маска не зашкодить. 2 ложки свіжого сиру розтерти з сирим жовтком та кількома краплинами перекису водню. Маса має бути не надто густою і без грудочок. Накладіть її на обличчя та шию. Через 10—15 хвилин змийте прохолодною водою, потім сполосніть зовсім холодною. Така маска відживлює шкіру, робить її дещо світлішою, оскільки взимку шкіра набуває сіруватого відтінку.

До речі, любі, а чи не слід і вашому чоловікові вдатися до лікування шкіри? Хай уже і він буде красенем.

ЛЕЛЬ–косметолог

САМОТНІСТЬ – НЕ НАЙКРАЩА ПОДРУГА

Особливо коли тобі вже за двадцять, а справжнього друга (не кажучи вже про чоловіка) немає. Що не кажи, а природа таки бере своє.

Як свідчить світовий (і сумний) досвід, вельми багато самотніх жінок рано чи пізно починають шукати собі чоловіка на вечорах відпочинку, на танцях чи дружніх вечірках. Тут варто звернути увагу на слово «шукати», оскільки воно спричиняє численні помилки з боку жінки. І найприкріша з помилок — це втрата радощів життя. Що мається на увазі?

Святкові вечори і дружні вечірки для того й вигадані, щоб відпочивати, веселитися, розважатись і позбуватися стресів, на які таке щедре наше життя. Однак самотні жінки, як правило, вирушають на свято чи в гості, прихопивши з собою нав'язливу ідею неодмінно зустріти там свого єдиного й неповторного. Вони не відпочивають і не розважаються — вони *шукають*! А відтак неодмінно наражаються на жорстоке розчарування: коли тобою керує думка знайти чоловіка, до будь-якого нового знайомого починаєш ставитись занадто серйозно, мимоволі пов'язуючи з ним надвеликі свої сподівання. Як я вже казав якось, чоловіки дуже серйозно ставляться до кохання. Вони завжди охоче розважаться, пофліртують з жінкою, та коли від них одразу починають вимагати високих і палких почуттів, стрімголов кидаються навтіки. Скажу відверто: ми, чоловіки, значно чутливіші за прекрасну стать, тому надто пильний жіночий інтерес нас лякає. Ну, принаймні насторожує. А це аж ніяк не сприяє виникненню справжніх ніжних почуттів. Якщо чоловік здогадається, що жінка влаштувала полювання на нього, він швидше погодиться провести відпустку на льодовику в Антарктиді, ніж запросить жінку на побачення.

На жаль, більшість жінок сприймають цю «невдачу» як ознаку недостатньої власної наполегливості, тому наступного свого знайомця починають обробляти з подвоєною енергією: їм хочеться бути ще привабливішими, ще цікавішими, ще безтурботнішими. Тобто — стараються з усіх сил. А така жінка вже не виглядає привабливою, цікавою, безтурботною, вона втрачає радість від свята і від знайомства.

Якщо ви не хочете і далі залишатися самотньою, напередодні вечірки або побачення облиште матримоніальні наміри в домашній шухляді й вирушайте на зустріч з однією метою: добре провести вечір. Отоді ваш посправжньому веселий, ненаграний настрій справить на чоловіка враження. Поводьтесь якомога невимушеніше, залишайтеся собою, випромінюйте задоволення і впевненість у собі. А найголовніше — шукайте в чоловікові, з яким познайомились, найцікавіше і найсуттєвіше. Ні в якому разі не дивіться на нього як на потенційного супутника життя! Потім, удома, можете подумати і про це, але не зараз, не на вечірці, не на побаченні. Домовились?..

Так буде краще. Інакше ви ризикуєте провести свої найкращі роки в самотині.

ЛЕЛЬ–порадник

САМООБОРОНА – ДЛЯ ЖІНОК

Залюбки продовжую друкувати поради тридцятирічного полісмена Норберта Мертенса з його книжки, що має таку ж назву. Залюбки — бо не маю потягу до насильства, відтак сподіваюсь, що жоден із запропонованих прийомів захисту ви, любі, не застосуєте до мене.

Втім, варто зрозуміти, що скористатися прийомом самооборони значно складніше, ніж запобігти небезпеці насильства. От про це і йтиметься зараз.

Людині іноді притаманно недооцінювати небезпеку. Будьте ж критичнішими до оточення і розвивайте в собі почуття впевненості. Часто трапляється чути від жінок, які постраждали: «Якби я могла таке передбачити, зі мною нічого подібного не сталося б». Ретельно аналізуючи ситуацію, доходиш висновку, що її можна було передбачити.

«Дві молоді жіночки відвідали дискотеку. Пішли звідти разом. Незнайомий молодик — високий стрункий блондин з кучерявим чубом, гарний, інтелігентної зовнішності, «вільний архітектор» — заговорив з ними і справив на жінок враження. Після веселого вечора й цікавої бесіди він запропонував жінкам відвезти їх додому своєю машиною. Щоб не заважати подрузі, друга жіночка відмовилась від запрошення, підморгнувши при цьому першій. По дорозі молодик поводився пристойно і ненав'язливо. Жінка запросила його до себе на каву. Але вдома він несподівано напав на неї. Він бив її і погрожував ножем. Потім зірвав з неї одяг і зґвалтував. Страх і плач жінки тільки розпалювали його. Через дві години він поїхав...» Згодом з'ясувалося, що не вперше «архітектор» вчиняє таке з жінками з дискотеки.

Висновок:

* Не спокушайтесь привабливою зовнішністю, гречністю нового знайомого. Замисліться, кого ви запрошуєте до себе.
* Не запрошуйте додому першого стрічного!
* Не відчиняйте двері, не поцікавившись, хто стоїть за ними і з якими намірами прийшов.
* Якщо ви рушаєте кудись власним автомобілем, переконайтесь, що він цілком справний і що в баку принаймні чверть норми пального. Інакше прохання про допомогу самотньої жінки на шляху може спровокувати насильство.
* Якщо ви в автомобілі сама, замкніть усі двері зсередини: за вимушеної зупинки ніхто не зможе сісти в машину.
* Упевнена поведінка, цілеспрямовані дії можуть запобігти нападові злочинця. Ваша рішучість, впевненість у собі — це такі сигнали, які можуть зупинити насильника.
* Часом злочинці починають контакт з жертвою, запитуючи про час або про назву вулиці. Поводьтеся впевнено, не зав'язуйте розмову, а якщо відповідаєте, то коротко і швидко.
* Якщо вас проводжають додому, попросіть супутника або таксиста зачекати, поки ви зайдете в дім.
* Візьміть аркуш паперу і запишіть, чого вам треба побоюватися. Тоді ви зможете, правильно оцінивши ситуацію, уникнути небезпеки.

СТІЙКА ПРИ САМОЗАХИСТІ

Найзручніша позиція (мал.1).

Дистанція між вами і нападником має бути такою, щоб він не міг дотягтися до вас рукою чи ногою. Ваш тулуб має бути повернений упівоберта, руки підняті. Ця стійка не впливає на суперника провокаційно, він не розуміє, що ви вже прийняли стійку для самозахисту.

Відповідне положення рук і ніг допоможе захистити вам свої больові точки: голову, шию, серце, печінку, живіт.

УДАРИ, ПОШТОВХИ КУЛАКОМ

Завдаючи ударів, важливо досягти мети з граничною концентрацією уваги, швидкості й сили. Якщо больова точка суперника вражена найменшою поверхнею, результат буде найліпший. Адже є різниця між тим, стануть вам на ногу підошвою черевика чи тонким підбором дамської туфлі!

Прийом, коли кулак досягає мети по прямій лінії, називається поштовхом.

Якщо кулак досягає мети з розмаху, то це вже удар. Виконуючи поштовх або удар, зробіть видих і намагайтесь вкласти в удар або поштовх усю свою силу.

Правильно стиснений кулак (мал.2). Важливо міцно стиснути кулак. Краще затиснути в кулаці якийсь предмет — ключі, запальничку, монету.

Удари і поштовхи внутрішнім боком зап'ястка (мал.3). Багатьом жінкам зручніше бити і штовхати саме так. Якщо ви не маєте відповідної практики, то удар зап'ястком буде сильніший, ніж кулаком.

Поштовх у ніс знизу внутрішнім боком зап'ястка (мал.4).

Удар у ніс внутрішнім боком зап'ястка (мал.5).

Мал.1

Мал.2

Мал.3

Мал.4

Мал.5

ЩО ЖІНКИ РОБЛЯТЬ НЕПРАВИЛЬНО В ЛІЖКУ

Зараз з'явилася можливість одержати силу–силенну знань щодо вдосконалення статевого життя. Але іноді автори секс–книжок забувають попередити, чого ви не повинні робити в ліжку. А не завадило б знати, що може викликати найбільше невдоволення в протилежної статі. Саме цю тему дослідили фахівці з британського часопису «Космополітен». Може, дослухаєтесь до думки чоловіків?

I

Більшість чоловіків вважає, що жінки забагато розмовляють у ліжку. Іноді спостерігається просто патологічне прагнення руйнувати інтимну атмосферу щастя своїм базіканням. Ця незначна (на перший погляд) риса жіночого характеру спричиняє найбільшу кількість розчарувань. До того ж виправити її досить легко.

1. Уявіть: вам тепло і затишно, чоловік згорнувся в клубочок, і тут...
— Скажи мені щось приємне.
— Що?
— Ну, щось приємне.
— Розкажи мені, що ти хочеш від мене почути, і я це скажу.
— Я не можу тобі цього сказати. Ти ж знаєш, любий, важливо, щоб це було невимушено.
— Як же це може бути невимушеним, коли ти щойно попросила мене це сказати?
— Ну–у, ти знову все зіпсував...

Ось як швидко приємне може перетворитись на привід до суперечки. І все через те, що жінки не вміють тримати язика на припоні. Коли ж нарешті вони зрозуміють, що час від часу ми й самі хочемо сказати щось приємне. Однак, тільки–но нас попросять про це, замовкаємо і думаємо: «Дай мені спокій!»

2. Так само дратує, коли жінка наполягає на розмові «про нас» десь о третій годині ночі, коли після сексу чоловік має єдине бажання — заснути, обіймаючи її. Що може бути більш природним? Але вона пригадує щось необачно сказане вами в ресторані ще три тижні тому. І розпочинає аналізувати ваші стосунки, пригадуючи все, що будь–коли ви зробили неправильно. Її не зупинить ні те, що ви були такими близькими й щасливими, ані відсутність найменшого приводу затівати цю дискусію на півтори години.

3. Деякі жінки зловживають всілякими настановами. Всі ми знаємо: щоб мати задоволення від сексу, необхідно бути щирими, відкритими, казати, чого саме вам хочеться. Але надмірна кількість вказівок може завадити цьому. З усіма тими «Роби це! Не роби того! Швидше! Тихіше! Не забувай про мої груди!» може видатися, що ви знаходитесь не в спальні, а в казармі. Ви навіть ризикуєте забути, що збиралися гарно провести час. Все добре в міру.

4. Ніщо так не дратує чоловіка, як запитання жінки: «Про що ти думаєш?» Воно звичайно супроводжується довгим багатозначним поглядом і насправді означає: «Ти кохаєш мене? Чи було нам обом добре? Може, ти думаєш, що це було востаннє?» На нього не так уже просто відповісти, оскільки відверта відповідь ("Я думав, як краще кріпити ніжки до ліжка, бо рипить") викличе в неї тільки образу і втрату настрою. Багато чоловіків привчилися відповідати невиразним бурмотінням ("Ні про що") і намагаються швидше заснути.

II

Симулювання оргазму жінкою може довести чоловіка до нестями. Усвідомивши, що кохана його дурить, він відчуває себе посміховиськом, страждає від принизливої думки, що всі його зусилля і добрі наміри були марними, що вона б мала більшу втіху від коробки цукерок, ніж від нього. Крім відчуття власної неповноцінності, в чоловіка може з'явитися загальна недовіра до коханої. Неможливо бути по–справжньому близьким із жінкою, яка навіть у найінтимнішу мить обманює вас. Звичайно, жінка може симулювати оргазм, щоб не травмувати почуттів чоловіка. Вона переконує себе, що так буде простіше й краще, аніж нарікати на відсутність задоволення. Але це — недалекозора політика, яка може призвести до того, що чоловік ніколи не зможе подарувати насолоду імітаторці оргазмів.

III

Відверто кажучи, жінки виявляють **надмірну фізичну лагідність** як під час невинних обіймів, так і найінтимніших пестощів. Порівняно з жіночим, чоловіче тіло набагато менш чутливе, і тому чоловіки часто скаржаться, що дотики партнерки на них ніяк не діють. Отож раджу: спробуйте докласти більше фізичної сили, пестячи чоловіка.

IV

Чоловіки часто дорікають жінкам, що ті **ніколи не роблять** першого кроку до близькості. Жінкам важко уявити, до якої міри це виснажує нерви — завжди бути єдиним ініціатором сексу, хвилюватися про те, що тебе чекає: пристрасть чи глузування ("Невже це єдине, про що ти думаєш?"). І як приємно, коли іноді жінка бере ініціативу на себе, звичайно, якщо залишає вам шанс для відступу: «В мене болить голова». Ми — теж не безвідмовні сексуальні автомати і не лайте нас за це.

V

Неприємне враження справляє, коли жінка **соромиться власного тіла**.

1. Спочатку вона змусить вимкнути світло, і ви не побачите, що робите. Потім, якщо вам раптом пощастить спіймати в темряві її стегно, вона прибере позу, якої нема навіть в «Камасутрі». А наостанку буде скрадатися до ванни так, ніби ладна провалитися крізь землю, аби ви тільки не роздивилися, які в неї сідниці. Кілька фунтів зайвого жиру й то викличуть меншу відразу, ніж вся оця демонстрація обмеженої свідомості. Це дуже дратує чоловіка: якщо її так турбують вади власної фігури, то що ж вона відчує, побачивши його криві ноги та чимале черево.

2. Жінки часто соромляться також своїх менструацій. Виглядає так, ніби вони гадають, що чоловік ніколи не чув про це. І, дізнавшись, що його кохана в цьому не відрізняється від інших жінок, він негайно збере речі й покине її. Частіше чоловік навіть більше соромиться того, чого соромиться жінка, а не навпаки. В такому разі найкращою є повна щирість, бо тільки вона здатна допомогти виробити відповідну лінію поведінки. Соромливі розмови про «речі, з якими не все гаразд», дуже легко можуть бути витлумачені неправильно. Не кажучи вже про те, що жінка, яка не може дійти злагоди з власним тілом, багато втрачає в чоловічих очах.

3. Схожі непорозуміння виникають у ставленні жінок до орального сексу. Чоловіки вважають його незамінним проявом інтимності, що сповнений великого символічного значення. Саме тому вони часто віддають йому перевагу перед іншими статевими стосунками. Деякі жінки не наважуються прохати чоловіка скористатись ротом для найінтимніших любощів. І даремно. Адже більшість чоловіків радіють такій нагоді й можливості подарувати насолоду партнерці.

VI

Прелюдія до сексу завжди була яблуком розбрату. Майже всі чоловіки чули, що жінки потребують тривалих пестощів. Але все ж вони іноді прагнуть швидкого акту без довгого вступу. Це зовсім не означає, що вони ставляться до жінки як до сексуального об'єкту чи як до джерела втіхи, що завжди під рукою. Це — тільки бажання швидко кінчити. **Особливо вранці.** На думку жінок, чоловіки роблять так, щоб встигнути прочитати газету. Насправді причина більш суттєва: чоловіки не люблять цілуватися зранку. І в цьому немає нічого незвичайного. Адже нікого не дивує, коли чоловік відмовляється від сніданку. Можливо, колись наука пояснить це.

ЧОЛОВІКИ КАЖУТЬ

Про видатні чоловічі якості китайців свідчить хоча б неймовірна кількість населення цієї країни. Ну, а на дозвіллі вони полюбляють пофілософствувати, наслідком чого є і ці прислів'я. Сподіваюсь, ви зрозумієте й оціните їхній гумор.

Вродливій жінці не дарують віяло: їй не треба ховати обличчя.

Язик жінки — то меч, який ніколи не іржавіє.

Найкраща теща не зрівняється з матір'ю, як місячне сяйво не зрівняється з променями сонця.

Стриматись протягом хвилини — позбутися каяття протягом ста днів.

Тільки дурний пес женеться за птахом, що летить.

Наклепи не зроблять людину поганою: вода зійде і знову оголиться каміння.

Підмітай сніг перед своїми дверима, не цікався інеєм на чужих дахах.

Учитися — те саме, що й плисти проти течії: облишиш плисти — понесе назад.

ХРАМ ДІВОНІЇ

РОЗМОВИ ПРО КОНТРАЦЕПЦІЮ

Їх сьогодні продовжує лікар Г. Богданов. У попередніх випусках він познайомив відвідувачів Храму Дівонії з контрацептивами першої групи, до якої входять презервативи, перерваний статевий акт і ритмічний метод контрацепції. Сьогодні ж ітиметься про контрацептиви другої групи — жіночі внутрішньопіхвові засоби, які заважають спермі з піхви потрапляти до матки.

Гумовий ковпачок являє собою гумову пластинку, надіту на пружний металевий обідок. Лікар може підібрати вам потрібний розмір і навчить, як ним користуватися. Введений у піхву (жінка це робить сама), він утворює діафрагму, яка відокремлює піхву від шийки матки. Ковпачок вводять перед статевим актом і залишають на 10—12 годин, потім витягують, промивають з милом і обробляють слабким дезинфікуючим розчином. Достоїнства методу — його нешкідливість, можливість використовувати ковпачок повторно. Негативність же методу полягає в тому, що жінки можуть відчувати дискомфорт від присутності стороннього предмета в піхві, не всім подобається і процес введення ковпачка. Медичними протипоказаннями до цього контрацептивного засобу можуть бути запальні процеси.

Шийкові ковпачки (ковпачки Кафка) мають форму наперстка, надіваються безпосередньо на шийку матки. Встановлює ковпачок лікар, він же і вилучає його на час місячних. Однак багато гінекологів заперечують використання шийкових ковпачків, вважаючи, що вони призводять до розвитку запальних захворювань шийки матки. Крім того, ковпачок може зрушитися під час введення члена, під час бурхливого статевого акту, що підвищує ризик небажаної вагітності.

«ПЕРЕХОДИМО ДО ВОДНИХ ПРОЦЕДУР!»

Таким запальним закликом звичайно завершують свої передачі ведучі гігієнічної гімнастики. І цілком мають рацію. Особливо вранці — коли, власне, і варто робити гімнастику. А от ввечері «водними процедурами» варто не завершувати, а навпаки — починати свої розваги.

За словами героя роману німецького письменника Генріха Бьолля, приймати ванну майже так само приємно, як і кохатися. А американка Рут Діксон радить своїм читачкам, які мріють про довершене кохання і незабутній секс, творчо скористатися з цієї незначної чоловічої примхи — ніжитися у ванні. Я теж маю свої пропозиції з цього приводу, але водночас пам'ятаю, що жінки не надто довіряють рекомендаціям осіб протилежної (а, отже, гіршої) статі. Відтак і надаю слово Рут ДІКСОН.

«Не секрет — чоловіки люблять, щоб їх попестили, потішили, можливо, навіть більше, ніж ми самі любимо (якщо тільки це можливо!). Тому найліпше, що ви можете зробити для свого коханого, це провести весь вечір, займаючись тільки ним. Таке задоволення не повинно бути часте і ні в якому разі не ставати усталеною дієтою. Притримуйте Цілковиті Пестощі для особливих випадків.

Почніть з купання. Ви можете поставити свого коханця у ванну і купати його по-японському або ж, якщо хочете, залежно від настрою та розмірів ванни, можете стрибнути разом з ним. В усякому разі, зробіть ванну пінявою і гарячою (щоправда, не надто гарячою — не хочете ж ви його розслабити!). Та будете ви з ним разом чи ні (це не ваша, а його ванна), він абсолютно нічого не мусить робити, крім того, щоб лежати й насолоджуватися.

Дайте йому трохи просякнутися водою, а потім губкою (найкраще натуральною) почніть ніжно-ніжно намилювати його тіло. Витискайте з губки воду, щоб вона текла по грудях, спині, майже всюди. Хай він стане на коліна, щоб ви могли пройтися по його сідницях і між ними, по його стегнах і між ними. Щедро намильте йому в цьому положенні мошонку і член. Ви зрозумієте, що все робите правильно, якщо йому не 90 років і він не втопився, за ерекцією, яка у нього неодмінно станеться. Мало є відчуттів кращих за ті, які ви обидва відчуєте в той час, коли пеститимете член пригорщею мильної піни. Тому не поспішайте і затримайтесь у цьому місці. Великий, довгий член намилюйте у кілька прийомів, невеликий — багато разів в одному місці. Очікуваний ефект не забариться, і чоловік стане не тільки сексуальним, але й чуттєвим. Не забувайте, одначе, частіше змивати мило, щоб воно не пекло.

Тепер він уже не повинен стояти на колінах, дурненька. Перед вами «той, хто піднімає завісу»! Якщо ви приєднаєтесь до нього у ванні, то, цілком можливо, йому заманеться мити вас, але ви, моя люба, не давайте йому цього робити. Пам'ятайте: зараз його розваги! Ніякої роботи для нього, навіть якщо вона здається йому грою.

Коли він такий чистий, як тільки можливо побажати, і такий само збуджений, надайте йому можливість вийти з ванни, обітріть його, мов дитя. Щодо члена, то намагайтеся якнайменше торкатися його, насолоджуйтесь більше спостереженнями. Запевняю вас, деякі члени оголюються аж до крайньої плоті під впливом самого лише погляду. Обтирайте коханця не ретельно й швидко, з двома або трьома легкими поплескуваннями. Потім загорніть у купальний халат і відведіть у ліжко.

Він почне буркотіти, хапати вас то тут, то там, але ви ніжно уникайте цього, стараючись заспокоїти. Покладіть йому під голову подушку, щоб він добре міг бачити вас, не напружуючи шию, а потім розпочинайте працювати язиком, як тільки-но працювали губкою. Уявіть себе кішкою, а його — вашим кошеням, оближіть його так само, як це зробила б вона. Почніть, звісно, зверху, тривалий час приділивши його губам, однак згодом рухайтесь невпинно вниз...»

Отут я мушу сьогодні зупинитись, оскільки водні процедури скінчились і почалися зовсім інші, про які ми ще згадаємо. І водночас мушу вибачитися перед читачками, оскільки на початку помилково зазначив, ніби такі ванни слід приймати ввечері. Аніскілечки! Будь-який інший час теж годиться!

То я пішов пірнати, гаразд?

ЛЕЛЬ-сексолог

МАРКІЗ де САД

БУДУАРНА ФІЛОСОФІЯ

Фото Якова ШУБІНА

ДОЛЬМАНСЕ. Я не стану аналізувати, як проявляється жорстокість у любострасних розвагах. Незабаром ви побачите, Ежені, до яких розмаїтих надуживань вони неминуче призводять, і ваша палка уява допоможе вам зрозуміти, що людина твердої та незламної душі не повинна знати в таких любощах жодних обмежень. Нерон, Тіберій, Геліогабал[1] убивали дітей лише для того, щоб розбуркати свою плоть. Маршал де Рец[2], Шароле, дядько принца Конде у своїх розпусних розвагах теж удавалися до вбивств: перший признався, коли його піддали допитам, що нічого на світі не було йому миліше, як спостерігати муки дітлахів, і хлопчаків, і дівчаток, яких вони з його духівником піддавали нелюдським тортурам. В одному з його бретонських замків було знайдено сімсот чи вісімсот принесених у жертву малят. Такі вчинки зрозуміти можна — я вам це щойно довів. Будова нашого тіла, наші органи, кругообіг крові та лімфи, енергія духовних процесів — ось фізичні причини, які з однаковою ймовірністю можуть призвести до утворення і Тітів, і Неронів[3], і Мессалін, і Шанталь[4]. Не слід ані занадто пишатися чеснотами, ані надміру каятися в гріхах, не слід звинувачувати природу ані за те, що вона створила нас добрими, ані за те, що вона заклала в наші душі потяг до злочину: вона діяла згідно зі своїми накресленнями, своїми планами і потребами — отже, підкорімося їй. Я розгляну тут лише жорстокість жінок, яка завжди проявляється в них активніше, ніж у чоловіків, із вельми переконливої причини: їхні органи чутливі понад усяку міру.

В загальному плані ми розрізняємо два види жорстокості. Перший вид — це жорстокість, породжена дурістю, жорстокість, якої ніколи не обмірковують, ніколи не аналізують і яка перетворює істоту, народжену людиною, в хижого звіра; така жорстокість не дає людині ніякої втіхи, бо той, хто до неї схильний, не здатен до жодної винахідливості; брутальна поведінка таких людей рідко буває небезпечною — від неї завжди легко знайти захист. До другого різновиду жорстокості, яка є наслідком надчутливості органів, удаються лише люди, обдаровані надприродною вразливістю, і надуживання, до яких доводить їх ця риса вдачі, є не чим іншим, як витонченими проявами їхньої вразливості. Саме такі люди, чиї нерви швидко притупляються з огляду на свою надмірну вразливість, і вдаються до згаданих проявів жорстокості — інакше їм було б нелегко розбудити свої чуття. Але як мало людей усвідомлюють цю різницю між двома видами жорстокості! Як мало її відчувають! І одначе вона існує, вона незаперечна. І от жінки найчастіше схильні саме до другого різновиду жорстокості. Придивіться до них добре, і ви переконаєтеся, що саме надмір вразливості спонукає їх до подібної поведінки; ви побачите, що саме розбурхана уява, сила їхнього духу робить їх лютими й озвірілими. І в той же час за всіх обставин життя такі жінки зберігають чарівність. Ви не зустрінете жодну з цієї породи, котра не зуміла б заморочити голову першому-ліпшому чоловікові, якщо вона тільки захоче. На жаль, негнучкість або радше абсурдність наших звичаїв залишає мало поживи їхній жорстокості, і вони змушені ховатися, прикидатися, прикривати свою схильність удаваними актами доброчинності, яку вони ненавидять до глибини душі. Отже, тільки за найнепроникнішою завісою, з додержанням найсуворіших заходів остороги, в оточенні найвідданіших подруг мають вони змогу віддаватися своїм уподобанням. А що таких жінок на світі багато, то як наслідок ми маємо багато нещасних. Хочете познайомитися з ними ближче? Оголосіть яку-небудь жорстоку виставу — щось про дуель, про пожежу, про війну, про бій гладіаторів,— і ви побачите, як вони на неї збіжаться, але такі нагоди, де вони можуть знайти поживу своїй нестямі, трапляються нечасто, отож вони вічно стримують свої поривання і дуже страждають.

Окиньмо побіжним поглядом жінок цієї породи. Зінгва, цариця Анголи, найжорстокіша з них, віддавала своїх полюбовників на забій відразу по тому, як вони її вдовольняли. Нерідко вона примушувала воїнів битися на її очах і ставала призом для переможця. Щоб удовольнити свою хижу вдачу, вона розважалася тим, що наказувала товкти в ступі усіх жінок, які мали зухвалість завагітніти до тридцяти років. Зое, дружина одного китайського імператора, не знала більшої втіхи, як милуватися стратами — за її наказом усіх злочинців піддавали смерті в неї на очах. Якщо ж злочинців бракувало, то вона наказувала вбивати рабів у той час, як вона трахалася зі своїм чоловіком, і тим більше умлівала від утіхи, чим сильнішими були муки нещасливців, відданих на тортури. Не хто інший, як вона, у своєму прагненні вигадувати для своїх жертв усе витонченіші й витонченіші муки винайшла знаменитого мідяного стовпа, всередині порожнього, який розігрівали до червоного жару, закривши в ньому людину. Феодора, дружина римського імператора Юстиніана, розважалася, спостерігаючи, як виготовляють євнухів; а Мессаліна млілa від утіхи в той час, як у неї на очах чоловіків піддавали мастурбації, доводячи їх до цілковитого виснаження. Аборигенки Флориди, прагнучи побільшити член свого чоловіка, садовили йому на голівку дрібних комашок, від чиїх укусів сердега мусив терпіти нелюдський біль; щоб провести таку операцію і напевне домогтися своєї мети, вони накидалися на одного чоловіка гуртом і зв'язували його. Коли з'явилися перші іспанці, ці тубільні дами самі тримали своїх чоловіків, поки варвари-європейці вбивали їх. Катрін Вуазен[5] і маркіза де Бренвільєр[5] удалися до отрути лише задля втіхи скоїти злочин. Одне слово, історія подає нам тисячі і тисячі прикладів жіночої жорстокості, і саме з огляду на природжену схильність слабкої статі до таких душевних поривів я хотів би, щоб жінки взяли собі за звичай шмагати коханців — тобто до засобу, яким задовольняють свій природний потяг жорстокі чоловіки. Декотрі з них уже застосовують цей спосіб, я знаю, але поки що він не поширився серед жіночої людності настільки, як того мені хотілося б. Якби суспільство дозволило жіночій нестямі розряджатися так безневинно й просто, воно тільки виграло б, бо, не маючи змоги лютувати в такий спосіб, жінки вдаються до інших і, щедро окропляючи світ своєю отрутою, доводять до розпачу і своїх чоловіків, і свої родини. Відмова зробити добродіяння, коли трапляється така нагода, небажання визволити з біди нещасного дають, якщо можна так висловитися, природний вихід жорстокості, яка є невід'ємною рисою вдачі певних жінок, але це вчинки лихі лише наполовину, і часто вони аж ніяк не вдовольняють тих, у кого в крові нуртують поривання чинити зло і лиходійство. Існують, безперечно, й інші засоби, за допомогою яких жінка, водночас хтива і люта, могла б удовольнити свої жагучі пристрасті, але вони небезпечні, і я ніколи не наважився б порадити тобі вдаватися до них, Ежені… О, небо! Що з тобою, мій любий ангеле!.. Пані, ви тільки гляньте, в якому стані перебуває ваша вихованка!..

ЕЖЕНІ *(роблячи собі мастурбацію)*. О прокляття! Від вашої науки в мене голова пішла обертом. Ось до чого довели мене ваші розпусні лекції!..

Роман. Продовження. Початок див.: «Лель» № 4-5, 1992; № 1-2, 1993.

ДОЛЬМАНСЕ. Рятуймо її, пані, рятуймо!.. Невже ми дозволимо, щоб ця прегарна дитина спустила сік без нашої допомоги?..
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, це було б украй несправедливо! *(Обіймаючи Ежені.)* Чарівна істото, я ще ніколи не зустрічала такої витонченої чуттєвості, як у тебе, такої розумненької голівки!
ДОЛЬМАНСЕ. Потурбуйтеся про її передок, пані, а я тим часом полоскочу язиком гарнесеньку дірочку в її гепі і поплескаю її по сідницях; треба, щоб у наших руках вона дійшла разів сім-вісім.
ЕЖЕНІ *(в нестямі)*. Ой, лишенько! Це вам буде не важко!
ДОЛЬМАНСЕ. Ми зараз перебуваємо в такій позі, мої любі дами, що вам буде зручно смоктати по черзі мого живчика; збуджений у такий спосіб, я куди енергійніше сприятиму втішанню нашої чарівної учениці.
ЕЖЕНІ. Я не відступлю тобі честь смоктати цього красеня! *(Бере його в рота.)*
ДОЛЬМАНСЕ. О, блаженство!.. Яке любострасне тепло!.. Але признайтеся, Ежені, ви добре поведетеся в момент кризи?
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Вона проковтне... Вона все проковтне, я вам за неї ручаюся. А втім, якщо з дитячої наївності... чи не знаю з якої там причини... вона знехтує обов'язок, що його накладає на неї хіть...
ДОЛЬМАНСЕ *(дуже збуджений)*. Я такого не подарую їй, пані, я такого не подарую!.. Її буде зразково покарано... Клянуся вам, я її відшмагаю... відшмагаю до крові... Ой! Прокляття! Я спускаю... Моє сім'я пішло, пішло!.. Ковтай... ковтай, Ежені, щоб не втратила жодної краплі!.. А ви, пані, займіться моєю гепою — вона дивиться просто на вас... Чи не бачите, як роззявила вона ротика, моя клятуща гепа?.. Чи не бачите, як жде вона ваших пальців?.. ой, туди його розтуди! Тепер мій екстаз буде повним... Ой, ви занурили їх по саму долоню!.. Роз'єднаймося скоріш, роз'єднаймося, я більше не можу... І ангел не смоктав би мене так солодко, як ця мила дівчина...
ЕЖЕНІ. Мій дорогий і коханий навчителю, я не згубила жодної краплі. Поцілуй мене, любий, твоє сім'я тепер у мене всередині.
ДОЛЬМАНСЕ. Вона чудова. А як бурхливо вона дійшла, наша мала пустунка!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Вона вся залита своїм власним соком... О, небо, що я чую?.. Хтось стукає — хто б то міг прийти нас потурбувати?.. Цей мій брат!.. Необачний!..
ЕЖЕНІ. Це зрада, моя люба, це зрада!
ДОЛЬМАНСЕ. Нечувана зрада, хіба не так? Нічого не бійтеся, Ежені, ми всі дбаємо тільки про вашу втіху.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, незабаром ми її в цьому переконаємо! Заходь, любий брате, і посмійся з цієї дівчинки, яка ховається, щоб ти її не побачив.

ЧЕТВЕРТИЙ ДІАЛОГ
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ, ЕЖЕНІ, ДОЛЬМАНСЕ, ШЕВАЛЬЄ ДЕ МІРВЕЛЬ

ШЕВАЛЬЄ. Не лякайтеся, прекрасна Ежені, я вам обіцяю цілковите збереження таємниці. Вона ніколи не вийде за межі цього будуара; ось моя сестра, ось мій друг, і вони обоє підтвердять, що на мене можна покластися.
ДОЛЬМАНСЕ. Я бачу тільки один спосіб закінчити цю безглузду церемонію. Знайте, шевальє, що ми даємо уроки цій гарненькій дівчині, ми навчаємо її всього того, що має знати панночка її віку, і щоб вона краще засвоїла нашу науку, ми часто перемежовуємо лекції коротенькими практичними заняттями. Зараз їй треба продемонструвати чоловічого члена, який вивергає сім'я; саме на цьому ми зупинилися; ти не хотів би послужити нам за наочне приладдя?
ШЕВАЛЬЄ. Це надто приємна пропозиція, аби я міг відмовитися від неї, а панночка обдарована такими принадами, які дуже швидко посприяють результату, бажаному для вашого уроку.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ну, то гаразд! Отже — до діла!
ЕЖЕНІ. О, знаєте, це вже занадто. Ви зловживаєте моєю недосвідченістю та наївністю до такої міри, що... За кого, зрештою, він приймає мене, цей пан?
ШЕВАЛЬЄ. За чарівну й милу дівчину, Ежені... за найпривабливіше створіння, яке я бачив у своєму житті. *(Цілує її й пестить руками її принади.)* О Боже! Які свіжі, які чудесні опуклості!.. Які спокусливі чари!..
ДОЛЬМАНСЕ. Менше розмовляймо, шевальє, і більше діймо. Я беруся організувати всю сцену, це моє право; її метою буде продемонструвати Ежені, як функціонує механізм сім'явиверження. А що навряд чи вона зможе спостерігати це явище холоднокровно, то ми розмістимося всі четверо купно і дуже близько одне до одного. Ви лоскотатимете чутливі місця вашої подруги, пані; а я займуся шевальє. Коли йдеться про виверження сперми, чоловік відчує потреби іншого чоловіка куди ліпше, ніж дама. Знаючи, чого треба йому, він знатиме, як догодити партнерові. Отже, розташовуймося. *(Розміщуються.)*
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Чи не надто ми близько одне до одного?
ДОЛЬМАНСЕ *(уже заволодівши шевальє)*. Ми не можемо бути занадто близько, пані; треба, щоб перса й обличчя вашої подруги були залиті доказами чоловічої снаги вашого брата; треба, щоб він вивергнув сім'я, як то кажуть, просто їй у вічі. Особисто себе я призначаю головним помпувальником і спрямовуватиму потоки сперми в такий спосіб, щоб вона змочила Ежені геть усю. А ви тим часом ретельно обціловуйте та лоскочіть усі любострасні точки на її тілі. Відпустіть свою уяву на волю, Ежені, нехай вона проникає в усі куточки блаженного царства хоті. Думайте про те, що ви зараз побачите, як у вас на очах відбуватимуться найсолодші в людському житті містерії. Відкиньте все, що вас стримує — сором'язливість ніколи не була чеснотою. Якби природа хотіла, щоб ми ховали ті чи інші місця нашого тіла, вони би подбала про це сама. Але вона створила нас голими, значить, вона й хотіла, щоб ми ходили голі, і всі наші витівки з одяганням категорично суперечать її законам. Діти, що не мають найменшого уявлення про втіху, а отже й про те, як робити її гострішою, вдаючись до скромності, показують усе, що в них є. Ми можемо також спостерігати дивовижне явище: існують країни, де звичай зобов'язує дотримуватися сором'язливості у вбранні, але аж ніяк не вимагає скромності в поведінці. На Таїті дівчата ходять одягнені, але задирають спідницю перед кожним, хто цього зажадає.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Що мені подобається в Дольмансе, то це те, що він ніколи не марнує часу. Ви тільки гляньте — він і розмовляє, і водночас переходить до діла; подивіться, з якою насолодою милується він розкішною гепою мого брата, як любострасно помпує прегарний живчик цього молодика... Ну, Ежені, будь уважною! Ти бачиш перед собою задертий у повітря розтруб потужної помпи; незабаром вона нас затопить.
ЕЖЕНІ. Ой, люба подруго, який страхітливий член!.. Я ледве обхоплюю його пальцями!.. О Боже! Невже усі вони такі товстелезні?
ДОЛЬМАНСЕ. Ви вже знаєте, Ежені, що мій має куди скромніші розміри. Такі інструменти, як цей, становлять грізну небезпеку для молодих дівчат; ви ще відчуєте, якого він завдасть вам болю, коли пропхається у ваші апартаменти.
ЕЖЕНІ *(яку вже обробляє пані де Сент-Анж)*. О, я все витерплю, аби тільки з ним погратися!..
ДОЛЬМАНСЕ. І ви маєте рацію: молода дівчина ніколи не повинна лякатися таких речей. Природа все передбачила, і струмені насолоди, якими вона вас заллє, відшкодують за невеличкий біль, який вам доведеться витерпіти спершу. Я бачив, як дівчата, ще молодші, ніж ви, витримували й більші прутні. Маючи мужність і терпіння, можна подолати найнеподоланніші перешкоди. Дурний той, хто вважає, ніби треба по змозі пробивати дівочу цноту зовсім малими живчиками. Особисто я переконаний, що, навпаки, невинницям слід віддаватися чоловікові, що володіє найбільшим з відомих їй інструментів, бо в таких випадках дівоча плівка рветься відразу, і відчуття втіхи приходить скоріше. Правда, якщо вона почне з таких членів, то потім їй уже не захочеться мати справу з інструментами середнього розміру; але якщо вона багата, молода й гарна, вона знайде собі стільки велетенських дрюків, скільки їй заманеться. Тож і нехай утішається з ними. Ну, а раптом їй трапиться менший кілок, якого, проте, захочеться скуштувати? Нехай приймає його в гепу.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Слушно кажете, а щоб добути з такої ситуації ще більше насолоди, нехай вона скористається з малого й великого водночас; у такому випадку потужні поштовхи того члена, який пробиватиме її передок, підсилять відчуття екстазу в задньому проході, куди пропхається менший, а коли її заллє спермою з двох насосів, вона спустить таку кількість власного соку, що знепритомніє від утіхи.
ДОЛЬМАНСЕ *(під час цієї розмови усі четверо обціловують та лижуть одне одного)*. Мені здається, що в тій картині, яку ви намалювали, пані, має бути на два-три товкачі більше; хіба тій жінці, що її ви помістили так, як нам оповіли, не згодилися б ще три прутні — один у роті й по одному в кожній руці?
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Вона могла б помістити їх також під пахвами та у волоссі, вона знайшла б куди притулити їх і тридцятеро, якби це було можливо. В такі хвилини жінка прагне мати навкруг себе прутні — і тільки прутні,— щоб доторкатися тільки до них, щоб тільки їх смоктати і лизати і щоб усі вони водночас залили її життє-

дайним чоловічим соком у ту саму мить, коли вона випустить свій.
ЕЖЕНІ *(яку її подруга безперервно обціловує та лоскоче, поки Дольмансе витворяє з шевальє те саме)*. Ой, моя люба... Ой, що робиться в моїй голові!.. Вона йде обертом... Ой, невже я могла б отак віддатися... цілому гурту чоловіків!.. Ой, яка насолода!.. Як ти збуджуєш мене, люба подруго!.. Ти — справжня богиня втіхи!.. А цей милий живчик — як він роздувся!.. Як набубнявіла його горда голівка, якою стала багряною!..
ДОЛЬМАНСЕ. Скоро він перетвориться на фонтан...
ШЕВАЛЬЄ. Ежені... сестро моя... наблизьтеся... О, які чудові перса!.. Які ніжні, які гладенькі стегна! Доходьте!.. Доходьте обидві, нехай мій сік зіллється з вашим!.. Він бризне, він зараз бризне!.. Пішов!.. О, прокляття!.. *(Під час цієї розрядки Дольмансе спрямовує член свого друга так, щоб потоки сперми забризкали обох жінок, а надто Ежені, яку вони залили, мов повінь.)*
ЕЖЕНІ. Яке видовище!.. Який він шляхетний, який величний!.. Я вся в білому шумовинні... Мені забризкало навіть очі!..
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Зачекай, моя крихітко, дозволь мені зібрати ці дорогоцінні краплі; я натру ними твого лоскотунчика, щоб ти скоріше дійшла.
ЕЖЕНІ. Ой, збери, моя люба, збери!.. Ой!.. Ой, чудова думка... Зроби це, і я впаду від знемоги в твої обійми.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Божественна дитино, поцілуй мене тисячу й тисячу разів!.. Дай мені твого язичка... як приємно вдихати твій любострасний подих, розпалений вогнем жадання!.. О... Я й сама доходжу!.. О, мій брате!.. Благаю тебе, допоможи мені закінчити!..
ДОЛЬМАНСЕ. Так, так, шевальє... Так, так, лоскочіть свою сестру, лоскочіть!..
ШЕВАЛЬЄ. Я волію встромити їй прутня. Він у мене досі стоїть.
ДОЛЬМАНСЕ. Ну гаразд, устромляйте, а мені підставте вашу гепу: я наколю вас, поки ви творитимете цей любострасний акт кровозмішання. А тим часом Ежені запхає мені оцього штучного члена. Рано чи пізно їй доведеться виступати в усіх ролях під час розпусних любощів, і треба, аби вона вже тепер здобувала практику, закріплюючи теоретичні знання, почерпнуті з наших уроків, щоб потім однаково успішно могла робити все.
ЕЖЕНІ *(невміло хапаючи штучного члена)*. О, залюбки! Я ніколи не відмовлюся, коли йтиметься про мою участь у розпусних ігрищах! Віднині — це моя єдина релігія, єдині правила моєї поведінки, єдині підвалини всіх моїх вчинків. *(Застромляє Дольмансе штучного члена.)* Правильно я зробила, любий учителю? Ви мною задоволені?..
ДОЛЬМАНСЕ. Чудово!.. Бігме, мала пустунка настромила мене, мов чоловік! Добре! Ось тепер ми майже ідеально сплелися всі четверо. Лишилося розпочати гру.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, шевальє, я в нестямі, я помираю!.. Мабуть, ніколи не звикну я до солодких поштовхів твого чудесного прутня...
ДОЛЬМАНСЕ. Прокляття! Скільки втіхи дає мені ця чарівна гепа!.. О, трахайтеся, трахайтеся, спустімо разом усі четверо!.. Клятущий Боже! Я конаю!.. Я випускаю дух!.. Ох, за все моє життя мені не було так любо! Ти вже випустив сім'я, шевальє?
ШЕВАЛЬЄ. Подивися на оцю запінену пуцьку і сам скажи.
ДОЛЬМАНСЕ. Ох, друже, як шкода, що це добро пролилося не в мою гепу!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Спочиньмо, бо я ледве жива.
ДОЛЬМАНСЕ *(цілуючи Ежені)*. Ця чарівна дівчина трахнула мене, наче бог Пріап.
ЕЖЕНІ. Сказати правду, я й сама спізнала насолоду.
ДОЛЬМАНСЕ. Якщо ти розпусник, ти не повинен знати жодних обмежень, ну а якщо йдеться про жінку, то їй слід примножувати втіхи навіть поза межі уявного.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я помістила п'ятсот луїдорів у одного нотаря, заповівши їх тому, хто навчить мене пристрасті, якої я ще не знаю, і хто зуміє зіграти зі мною в розпусну гру, в яку я досі не грала.
ДОЛЬМАНСЕ. *(Відтепер співрозмовники, привівши себе до ладу, тільки розмовляють.)* Це химерна ідея, і я приймаю ваш виклик, але сумніваюся, пані, що незвичайне прагнення, яке ви плекаєте, має стосунок до витончених утіх, які ви щойно пережили.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я вас не зовсім розумію.
ДОЛЬМАНСЕ. Бачте, я не знаю нічого заноднішого, аніж гратися в пуцьку, і коли бодай один раз людина спізнала насолоду в гепі, я не вірю, щоб вона змогла думати про щось інше.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. А нащо зрікатися давніх звичок? Людина мого складу прагне, щоб її грали всюди, де можна, і хай там у яку частину мого тіла проникає чоловічий інструмент, мені любо відчувати його в собі. Одначе я з вами згодна і готова заявити в присутності усіх хтивих жінок, що насолода, яку наша сестра переживає, коли її трахають у задній прохід, завжди перевищує ту, якої вона заживає, коли обробляють їй передок. Нехай про це спитають у будь-якої європейської жінки, котра не нехтує обидва способи: врочисто стверджую від їхнього імені, що немає жодного порівняння, і тій, котра спізнала задньої втіхи, дуже важко буде погодитися на те, щоб її знову грали спереду.
ШЕВАЛЬЄ. Я дотримуюся іншої думки. Я завжди погоджуюся на все, що мені пропонують, але мої вподобання чітко визначені: по-справжньому я люблю в жінках лише той олтар, який спорудила для нас природа, щоб ми йому поклонялися.
ДОЛЬМАНСЕ. Та це ж гепа — і тільки вона! Ти як слід вивчи закони природи, мій любий, і переконаєшся, що вона ніколи не вказувала нам на інші олтарі поклоніння, крім дірочки заднього отвору. Вона дозволяє нам ходити й іншими шляхами, але рекомендує лише цей. Нехай мене чорти візьмуть, та якби в її наміри не входило, щоб ми протикали задниці, то хіба вона пристосувала б так точно діаметр цієї дірочки до діаметра наших членів? Хіба цей отвір не круглий — так само, як і вони? Треба бути справжнім ворогом здорового глузду, аби уявити собі, що овальний отвір може призначатися для круглісіньких членів! Наміри природи очевидні з огляду на цю кричущу невідповідність: у такий спосіб вона явно дала нам зрозуміти, що потворні жертвоприношення крізь цю частину тіла, сприяючи розмноженню людського роду, яке вона лише терпить, дуже й дуже їй не до вподоби. Але продовжимо наші лекції. Щойно Ежені близько ознайомилася з високою містерією виверження сперми та жіночих соків; тепер я хочу, щоб вона навчилася спрямовувати ці потоки.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ви зараз такі виснажені обидва, що навряд чи вам удасться й далі правити їй за приладдя для дослідів.
ДОЛЬМАНСЕ. Я згоден, і тому мені хотілося б, аби ви знайшли нам у вашому домі або маєтку якогось молодика з квітучим здоров'ям, що послужив би нам для цієї мети.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я маю напохваті хлопця, і саме такого, як ви потребуєте.
ДОЛЬМАНСЕ. Це випадково не отой молодий садівник, дуже вродливий на личко, віком років вісімнадцяти, якого я нещодавно бачив? Він працював під деревами.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Так, це він, Огюстен. Природа обдарувала його членом завдовжки в тринадцять дюймів і восьми з половиною дюймів у обхваті.
ДОЛЬМАНСЕ. О небо! Яке страховисько! І воно здатне плюватися спермою?
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ще й як здатне! З нього вивергається бурхливий потік. Піду його пошукаю.

ДІАЛОГ П'ЯТИЙ

ДОЛЬМАНСЕ, ШЕВАЛЬЄ, ОГЮСТЕН, ЕЖЕНІ, ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ *(заводячи Огюстена)*. Ось хлопець, про якого я вам казала. Розважаймося далі, друзі,— чого варте життя без розваг?.. Підійди ближче, дурнику!.. Ох, і йолоп же!.. Чи повірите, ось уже півроку обробляю я цього селюка, а він як був дикуном, так ним і залишився!
ОГЮСТЕН. Ет, пані, таж ви мені казали, й не раз, що в мене іноді непогано виходить і якщо вам треба обробити клапоть цілини, то ви залюбки довіряєте цю роботу мені.
ДОЛЬМАНСЕ *(сміється)*. Та він просто чарівний!.. Чарівний!.. Який ти свіженький, мій друже, який простодушний... *(Показуючи на Ежені.)* Осьде необроблений квітник, Огюстене. Хочеш на ньому попрацювати?
ОГЮСТЕН. Що ви, пане, такі ласі шматочки нашими зубами не вкусиш.
ДОЛЬМАНСЕ. Доведеться вам почати, мадмуазель.
ЕЖЕНІ *(зашарівшись)*. О небо! Я соромлюся...
ДОЛЬМАНСЕ. Женіть від себе це боягузливе почуття. Всі наші дії, а надто дії, спрямовані на пошуки розпусних утіх, надихаються природою, і нема серед них такої,— хай навіть вам вона видається вартою осуду,— що її слід соромитися. Починайте, Ежені, і поведіться з цим молодиком, як повія. Адже всяка поступка дівчини забаганкам хлопця — це жертва, принесена на олтар природи, а ваша стать ніколи не служить природі вірніше, аніж у тих випадках, коли віддається нашій; одне слово, ви й народжені для того, щоб вас шпокали, і та з ваших сестер, котра йде всупереч цьому задумові природи, мабуть, з'явилася на світ унаслідок помилки. Власноручно спустіть цьому молодикові штани нижче його прегарних стегон і закотіть угору сорочку, щоб його передок — і зад, який, до речі, в

Фото Якова ШУБІНА

нього бездоганний — опинився в цілковитому вашому розпорядженні. Тепер візьміть у руку оцей здоровенний шмат плоті, який, я вже бачу, незабаром перелякає вас своїми розмірами та формою, а другою рукою пестливо погладьте йому сідниці і полоскочіть кружальце... Отак, отак... *(Щоб показати Ежені, як вона має діяти, він сам заходжується коло Огюстена.)* Насамперед відкрийте червону голівку; і не закривайте її, коли сіпаєте цю штуку... Натягуйте вуздечку, щоб вона мало не рвалася... Засвоїли мою науку? А ось вам і наслідки... А ти, хлопче, я тебе заклинаю, не стій отак стовпом, зі складеними руками... Тобі що, нема чим їх зайняти?.. Ану пройдися пальцями по оцих прегарних персах, по опуклих сідницях...

ОГЮСТЕН. Пане, а можна я цьомну мадмуазель, яка робить мені так приємно?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Авжеж, дурню, цьомай її, цьомай стільки, скільки захочеш. Адже ти цілуєш мене, коли ми бавимося в постелі!

ОГЮСТЕН. Ох! Ох! Які губки!.. Які свіженькі!.. Мов троянди в нашому саду! *(Показує на свій настовбурчений інструмент.)* Осьде, панове, гляньте, як воно на нього подіяло!

ЕЖЕНІ. О небо! Який він став довжелезний!..

ДОЛЬМАНСЕ. А зараз хай ваші рухи стануть розміреніші, енергійніші... Дайте-но мені його на хвильку і дивіться, як робитиму я. *(Накачує Огюстена.)* Бачите, я сіпаю його все швидше і швидше, й водночас мої рухи робляться все м'якші?.. Нате, беріть, але не покривайте голівку... Добре! Ось тепер він у всій красі. Ану порівняймо, чи справді він у нього більший, ніж у шевальє.

ЕЖЕНІ. В цьому не сумнівайтеся. Погляньте, я не можу обхопити його пальцями.

ДОЛЬМАНСЕ *(міряє)*. Атож, маєте рацію. Тринадцять дюймів завдовжки і вісім у обхваті. Таких здоровенних я ніколи не бачив. Ми називаємо це прутень-красень. І ви користаєтеся з його послуг, пані?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Щоразу, коли ночую на цій віллі.

ДОЛЬМАНСЕ. Ви приймаєте його в гепу, чи не так?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. В гепу частіше, ніж у пуцьку.

ДОЛЬМАНСЕ. Ох, та ви розпусниця! Хай мене чорти візьмуть, але я не певен, що витримав би його.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Не скромничайте, Дольмансе. Якщо він пропихається в мою гепу, то у вашу ввійде і поготів.

ДОЛЬМАНСЕ. Побачимо. Я тішу себе надією, що Огюстен не відмовиться налити в мене своєї живодайної рідини. Я охоче підставлю йому свій зад. Але продовжимо заняття... Пильнуйте, Ежені, зараз змій вивергне свою отруту... Приготуйтеся... Не відривайте погляду від голови цього чудо-члена. Перед тим як виплюнути сім'я, він роздується й забарвиться прегарною червоною барвою, і тоді качайте його якомога енергійніше. Хай ваші пальці, що лоскочуть кружальце заднього проходу, проникнуть туди вглиб. Віддайтеся цілком і до решти тому, хто грається з вами в цю гру; знайдіть його уста і присмокчіться до них; нехай ваші принади, так би мовити, летять поперед ваших рук... Він вивергає сім'я, Ежені — ось мить вашого тріумфу!

ОГЮСТЕН. Ой-ой-ой! Ой, умираю, мамзель, умираю!.. Не можу більше, не можу! Швидше качайте його, благаю, швидше!.. Ох, прокляття! Мені темніє в очах!..

ДОЛЬМАНСЕ. Енергійніше, Ежені, енергійніше! Не щадіть його, він у нестямі... О, який фонтан сперми!.. І як потужно він б'є!.. Бачите онде краплі? Перший струмінь пролетів понад десять футів... Ох, чортівня! Він залив усю кімнату! Яка потужна помпа! І ви кажете, цієї ночі він трахнув вас, пані?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Разів дев'ять, а може, й десять. Ми з ним уже давно не рахуємо.

ШЕВАЛЬЄ. Прекрасна Ежені, ви вся в милі.

ЕЖЕНІ. О, я хотіла б у ньому купатися! *(До Дольмансе.)* То як, учителю, ви задоволені мною?

ДОЛЬМАНСЕ. Як для дебютантки, то дуже добре. Але деякі істотні дрібнички ви знехтували.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Не біда. Вміння приходить із досвідом. Щодо мене, то я дуже задоволена з моєї Ежені. Вона виявляє чудові здібності, і тепер, думаю, нам слід потішити її видовищем іншого роду. Нехай вона добре роздивиться, як устромляють прутня в гепу. Я вам підставлю свою, Дольмансе; я буду в обіймах брата, він наколе мене спереду, ви — ззаду, а Ежені приготує вашого дрюка, сама вставить його в мою гепу й уважно простежить, як він там ковзатиме, аби ознайомитися з цією процедурою, яку ми потім застосуємо і до неї, використавши довбню, що нею природа наділила нашого юного геркулеса.

ДОЛЬМАНСЕ. Ми це влаштуємо, неодмінно влаштуємо, і незабаром мила гепочка нашої учениці затріщить під могутніми поштовхами славного Огюстена. Я цілком схвалюю ваш задум, пані, але якщо ви хочете, аби я добре вас укоськав, то дозвольте додати до вашого плану одну деталь: Огюстен, якому я швидко поверну бойову форму, взявши його зброю в руки, настромить мене на свого інструмента, поки я оброблятиму ваш прегарний зад.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я приймаю і схвалюю вашу поправку. Мені від цього буде тільки вигода, а наша учениця одержить два чудові уроки замість одного.

ДОЛЬМАНСЕ *(заходжуючись коло Огюстена)*. Ходи, хлопче, до мене, дай-но я тебе підбадьорю... Який же він у тебе гарний! Поцілуй мене, любий друже!.. Ти весь у спермі і сперми я в тебе прошу. О морока!.. Доведеться попестити йому не тільки прутня, а й гепу.

ШЕВАЛЬЄ. Іди в мої обійми, сестро. Те, що ви з Дольмансе задумали, ми здійснимо в такий спосіб: я ляжу горічерева, а ти примостишся в моїх обіймах і підставиш йому свої гарненькі сідниці, розчахнувши їх якомога ширше... Отак, отак... Можемо починати.

ДОЛЬМАНСЕ. Ні, ні, зачекайте. Спочатку я маю наколоти твою сестру, а Огюстен — мене; потім я поженю вас — своїми пальцями. Не відступаймо від жодного з принципів; не слід забувати, що ми даємо урок учениці, і вона повинна взяти з нього точні знання. Ежені, розворушіть мене трохи, поки я доведу до ладу здоровенний інструмент оцього шалапута. А щоб мій тим часом не зів'яв, ви його потріть легенько об свої сідниці...

(Ежені робить, як їй сказано.)

ЕЖЕНІ. Отак добре?

ДОЛЬМАНСЕ. Ваші рухи завжди надто обережні. Накачуючи прутень, стискайте його енергійніше, Ежені. Головна перевага мастурбації над нормальними статевими зносинами полягає в тому, що рука здавлює член сильніше, утворюючи для інструмента, який вона пропускає між пальцями, куди вужчий отвір, ніж у будь-якій іншій частині тіла... Тепер краще! Отак, отак... Розчахніть зад трохи ширше, щоб за кожним порухом голівка мого члена терлась об кружальце гепи... Отак, отак!.. А ти, шевальє, тим часом готуй свою сестру... через хвилину ми займемося тобою... О, чудово!.. Мій чоловічок уже підняв голову... Готуйтеся, пані... відкрийте свою дорогоцінну гепу домаганням моєї нечистої хоті. А ти, Ежені, спрямуй вістря списа; треба, щоб твоя рука допомогла йому знайти пролом і загнала його туди, а коли він проникне всередину, ти вхопиш Огюстенового дрюка і пропхаєш його в мої апартаменти. Це обов'язки початківця, саме в такий спосіб опановується наука. Ось чому я примушую тебе це робити.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Мої сідниці зручно наставлені для тебе, Дольмансе? О любий, ти собі не уявляєш, як я тебе жадаю, як давно я мріяла про те, щоб мене наколов у гепу такий фахівець цього ремесла, як ти!

ДОЛЬМАНСЕ. Ваше жадання справдиться, пані, але потерпіть хвилинку, спершу я хочу припасти до ніг свого кумира; я хочу полонитися йому, перед тим як увійти до його святилища... Яка божественна гепа! Я покрию її поцілунками! Я лизну її тисячу разів!.. А ось

і гість, якого ти так чекала! Він уже в тобі, ти йому рада, шельмо? Скажи мені, скажи, ти відчуваєш, як він у тобі гуляє?
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, запхай його в саму мою глибіну!.. О, солодке любострастя, яка нездоланна твоя могуть!
ДОЛЬМАНСЕ. О незрівнянна гепа, я ще ніколи такої не грав! Вона гідна самого Ганімеда! А ви, Ежені, беріться за діло, посприяйте, щоб Огюстен чимскоріше мене настромив.
ЕЖЕНІ. Ось він, я вам його піднесла. *(До Огюстена.)* Любий красунчику, ти бачиш дірочку, в яку тобі слід пропхатися?
ОГЮСТЕН. Та бачу, бачу... Це не дірочка, а справжня діра... Принаймні сюди мені буде куди легше встромити його, аніж у вашу гепку, мамзель. Цьомніть мене гарненько, щоб він легше увійшов.
ЕЖЕНІ *(цілуючи його)*. О, скільки хочеш, ти такий свіженький!.. Але штовхай його, штовхай... О, голівка вже там! Бачу, що й решта не забариться...
ДОЛЬМАНСЕ. Пхай його, пхай, любий друже... Роздери мене, якщо так треба... Ти тільки глянь, моя гепа на все готова. О, прокляття! Яка товста гирлига! Такої я ще не приймав... Скільки дюймів залишилося зовні, Ежені?
ЕЖЕНІ. Не більше двох!
ДОЛЬМАНСЕ. То одинадцять уже в моїй гепі? Яка насолода! Він розриває мене, ой, не можу! А ти, шевальє, готовий?
ШЕВАЛЬЄ. Помацай і сам скажи, готовий він чи не готовий!
ДОЛЬМАНСЕ. Ану, дітоньки, зараз я вас поженю... Як любо мені взяти участь у цьому божественному акті кровозмішання!
(Встромляє інструмент шевальє у передок його сестри.)
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, мої друзі, то тепер мене трахають і ззаду, і спереду... О, прокляття!.. Яка божественна втіха!.. Найсолодша з усіх насолод!.. Трахайте мене, трахайте! Як я шкодую жінок, котрі не куштували цих ласощів! Танцюй на мені, Дольмансе, танцюй!.. Штовхай мене, щоб я з розгону настромлялася на меч свого брата, а ти, Ежені, дивись; дивись, як віддаюся я пороку, вчись у мене смакувати його самозабутньо, втішатися ним з витонченою радістю... Дивись, любове моя, дивись, скільки поганих діянь творю я водночас: скандал, звабу, розпусту, кровозмішання, подружню зраду, педерастію! О Люцифере! Єдиний боже, якому я готова віддати душу, надихни мене новими бажаннями, запропонуй моєму серцю нові збочення і побачиш, з яким захватом я їм віддамся!
ДОЛЬМАНСЕ. О створіння, сповнене любострастя! Як витискаєш ти з мене сім'я, як готуєш його виверження в ніжному теплі своєї гепи!.. Ось-ось воно бризне... Ежені, підстьобуй вершника, який мене осідлав! Здавлюй йому боки, розчахуй сідниці — ти вже опанувала мистецтво оживляти пригаслі жадання... Одна твоя близькість надасть снаги прутневі, який у мені гуляє... Отак, отак, відчуваю, як він ожив... О, шельмо, ти теж скоро попробуєш цього інструмента, якого я спочатку хотів привласнити тільки для своєї гепи... Шевальє, ти вже готовий, я відчуваю... Зачекай мене!.. Зачекай нас!.. О друзі мої, доходьмо разом... Це єдине щастя, яке можна спізнати в цьому житті...
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ой, пхайте, пхайте, пхайте! Доходьте, коли хочете... щодо мене, то я вже! О боже, в чиє ім'я я трахаюся!.. О, святий повелителю педерастів! Я спускаю... Залийте мене сім'ям, друзі мої... залийте вашу повію... бризніть струменями спіненого соку в саму глибінь її розпаленої душі... Вона й існує тільки для того, щоб усмоктувати його!.. Ой-ой! Ой-ой! Ой-ой!.. Пхайте!.. Пхайте!.. Яка жагуча, яка солодка хіть!.. Я горю, я вмираю!.. Ежені, дай-но я тебе поцілую, дай-но я тебе з'їм, дай-но висмокчу з тебе твій сік, випускаючи свій!..
(Огюстен, Дольмансе і шевальє утворюють із нею хор. Щоб уникнути одноманітності, ми не станемо наводити тут їхні вигуки, бо в такі моменти всі вигукують одне й те саме.)
ДОЛЬМАНСЕ. Такої насолоди я ще, мабуть, не переживав! *(Показуючи на Огюстена.)* Цей звір залив мене спермою!.. Але і я для вас не поскупився, пані!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ой, і не кажіть. Я в ній мало не втопилася.
ЕЖЕНІ *(кидається в обійми подруги і лащиться до неї)*. Ти казала, що вчинила безліч гріхів, моя люба! А я? Мені теж, може, хочеться! Якщо завжди я отак дивитимусь та облизуватимусь, но небесна кара мені не загрожує.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ *(вибухаючи сміхом)*. Ох, і пустунка!
ДОЛЬМАНСЕ. Вона чарівна!.. Ходіть сюди, моя дівчинко, я вас покараю. *(Ляскає її по гепі.)* Поцілуйте мене, скоро надійде і ваша черга.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Надалі, брате, нам слід зайнятися нею і тільки нею. Оглянь її уважно, це твоя здобич. Роздивися добре цю чарівну цноту, сьогодні вона дістанеться тобі.

Фото Якова ШУБІНА

ЕЖЕНІ. Ой, не хочу, щоб мене грали спереду. Це буде боляче. Через зад, як робив мені Дольмансе, будь ласка, скільки бажаєте.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Яке наївне, яке миле дівча! Вона відразу пропонує вам те, чого так нелегко буває домогтися від інших!
ЕЖЕНІ. Але докори сумління мене трохи мучать; бо ви мене так і не переконали, що це не тяжкий гріх, як я чула від багатьох людей, а надто в тому випадку, коли такі зносини відбуваються між чоловіками, як щойно між Огюстеном і Дольмансе. Цікаво, пане, дуже цікаво, як з погляду вашої філософії ви оцінюєте такий злочин? Жахливий він чи не жахливий?
ДОЛЬМАНСЕ. Почнімо з утвердження однієї очевидної істини, Ежені, а саме: в розпусті не може бути нічого жахливого, бо все, до чого штовхає нас хіть, любе самій природі; найнезвичайніші, найдивовижніші вчинки, навіть якщо вони суперечать усім загальноприйнятим законам, усім людським звичаям (щодо законів небесних, то тут я про них не згадую), так от, Ежені, навіть такі вчинки не є жахливими, серед них не знайдеться жодного, який був би неприйнятним для природи; немає сумніву, прекрасна Ежені, що саме про те нібито варте осуду дійство, про яке ви мені кажете, складено чудернацьку легенду, поміщену в занудний роман, названий Біблією, або Святим Письмом, цю примітивну компіляцію стародавніх переказів, складену неуком-євреєм під час Полону Вавилонського; але то брехня,— попри всю правдоподібність згаданої оповіді,— що ті міста чи містечка загинули у вогні внаслідок кари за збочення, до яких приохотилися їхні жителі; просто і Содом, і Гоморра були збудовані на кратері тимчасово пригаслого вулкану і знайшли свою загибель так само, як оті міста, що їх затопила лава з Везувію; ось просте пояснення чуда, але саме посилаючись на ту нічим не примітну подію, в одному з куточків Європи через багато тисячоліть стали по-варварському катувати вогнем нещасливців, які віддавалися цьому природному потягу.
ЕЖЕНІ. Нічого собі природному!..
ДОЛЬМАНСЕ. Авжеж, природному, і я на цьому наполягаю. Природа не може промовляти двома різними голосами, один з яких вважав би за потрібне щодня гудити те, до чого закликає другий, а нема сумніву, що саме з голосу природи люди, наділені цією схильністю, отримують враження, які розбуджують у них такий потяг. Ті, хто прагне заборонити чи осуджує це вподобання, кажуть, що воно шкодить народонаселенню. До чого ж вони тупі, оті йолопи, які постійно бубнять про народонаселення і вбачають злочин у всьому, що не сприяє його зростанню. То, може, нам хтось довів, що природа й справді так зацікавлена у збільшенні цього клятущого народонаселення? Звідки ті, хто переконує нас у цьому, взяли, ніби ми чинимо всупереч природі щоразу, як відмовляємося сприяти безглуздому розмноженню істот до себе подібних? Щоб виробити власний погляд на згадану проблему, розгляньмо побіжно, за якими законами існує і розвивається наше природне середовище. Якби природа тільки тим і займалась, що творила, і ніколи нічого не руйнувала, то я міг би повірити занудним софістам, котрі запевняють, ніби найблагородніше діяння — це безупину трудитися в галузі творення і відтворення, і як наслідок погодитись з ними в тому, що відмова примножувати людський рід — очевидний злочин. Але ж навіть неуважний погляд на те, що відбувається в природі, переконує: вона не менше уваги приділяє нищенню, аніж творенню. Причому обидва ці про-

цеси взаємопов'язані і так тісно переплітаються, що один просто не може відбуватися без другого. І ніщо не може виникнути, ніщо не може відродитися без нищення та руйнації. Отже; руйнація — закон природи, і не менш важливий, ніж творення.

Якщо ми приймемо цей принцип, то як можу я нашкодити природі, відмовляючись брати участь у творенні нехай там чого? Припустімо навіть, що ця дія (відмова сприяти людському розмноженню) в чомусь погана, але ж і в такому разі вона несе в собі куди менше шкоди, аніж дія, спрямована на руйнацію, а руйнація, як я щойно довів,— це закон природи. Отже, хай я і визнаю, що природа обдарувала мене схильністю не сприяти розмноженню людського племені, але ж я маю всі підстави розглядати цю рису своєї вдачі як корисну для природи, улягаючи якій, я дію в річищі її задумів — то де ж у такому разі, я вас запитую, ви бачите в моїх учинках злочин? Але ж, заперечать мені йолопи та прихильники дітотворення,— а це, я вам скажу, одні й ті самі люди,— сперма призначається саме для розмноження, і її не можна наливати в людську утробу з іншою метою; а відвернути сперму з цієї торованої дороги, то, мовляв, тяжкий гріх. Ну, по–перше, я вже з'ясував, що то ніякий не гріх, бо така дія не дорівнює навіть дії руйнації, а навіть руйнація, дія куди істотніша, аніж відмова сприяти творенню, не може вважатися за злочин чи гріх. А по–друге, неправда, що природа прагне, аби сперматозоїдна рідина цілком і абсолютно використовувалася для процесу розмноження; якби вона цього прагнула, то ніколи не дозволила б, щоб ця рідина витікала марно, а наш досвід переконливо показує, що розливаємо ми її, коли хочемо і де хочемо; крім того, природа не допустила б, щоб сперма витікала з нас поза статевим актом, а таке часто з нами трапляється — і вві сні, і під впливом любострасних спогадів; вона пильно оберігала б цю дорогоцінну рідину і дозволяла б їй витікати лише в ту вазу, де утворюється людський зародок; вона, звичайно, не захотіла б, щоб ми відчували хіть — це солодке почуття, яким вона нас нагороджує,— в ті хвилини, коли забуваємо про її настанови; бо нерозумно припускати, що вона погодилася б дарувати нам насолоду навіть у момент, коли ми кидаємо їй зухвалий виклик. Ходімо далі. Якби жінки з'являлися на світ лише для того, щоб народжувати дітей, а так воно, безперечно, й було б, якби природа дуже переймалася людським розмноженням, то чи допустила б вона, аби на своєму довгому віку лише протягом семи років жінка мала змогу успішно продукувати до себе подібних істот. Як? То ви твердите, ніби природа дуже дбає про розмноження; ніби все не спрямоване до цієї мети тяжко її кривдить і ображає, і водночас на сто літ жіночого життя всього сім років виділяє вона на статеву активність, спрямовану на відтворення! Природа, ви кажете, ні про що інше не турбується, як про розмноження, а сім'я, яким наділяє вона чоловіка для забезпечення цього процесу, виливається намарне щоразу, коли так хочеться чоловікові! І марнуючи його, він переживає не меншу втіху, ніж тоді, коли знаходить йому корисне застосування — і не відчуває жодної незручності!

Перестаньмо, друзі мої, перестаньмо вірити в ці безглузді байки — від них здригається здоровий глузд. Натомість прийдемо до слушного висновку, що педерастія і лесбійське кохання не тільки не суперечать намірам природи, а й служать їй, рішуче виступаючи проти злучень, з яких не буває нічого путнього, крім потомства, що підкидає природі чимало прикрих проблем. Людське розмноження — не обманюйте себе в цьому — ніколи не входило до її законів, вона його не прагне, а лише терпить, я вам уже казав. І яке їй діло до того, що людський рід згасне або самознищиться? Вона сміється з нашої пихатої переконаності, ніби всьому кінець, якщо раптом станеться таке лихо! Та вона цього й не помітить! Невже ви гадаєте, досі на землі не існувало розумних створінь, які зникли без сліду? Бюффон нараховує кілька таких рас, вони прийшли і пішли, а природа, байдужісінька до таких «безповоротних» утрат, просто не звернула на все те уваги. Коли зникає подібна раса, то від цього ані повітря не стане менш чисте, ані зорі менш яскраві, ані рух усесвіту менш точним. Яким треба бути ідіотом, аби вірити, ніби наш людський рід настільки необхідний усесвіту, що той, хто не трудитиметься над його розмноженням, або той, хто зашкодить процесу такого розмноження, припуститься злочинної дії! Киньмо дурити себе з цього приводу і берімо приклад з народів, розважливіших, ніж ми. Бо немає такого куточка на планеті, де б уявний гріх педерастії не мав своїх храмів і шанувальників. Стародавні греки, навпаки, вважали його за високу чесноту і створили для поклоніння йому знамениту статую, названу Афродітою Калліпігою (Прекраснозадою). Запозичивши свої звичаї та закони з Афін, Рим приніс звідти й це божественне вподобання.

Якого розквіту зазнало воно в часи імператорів, поширившись під захистом римських орлів у всі кінці світу! А коли імперія впала, воно знайшло собі притулок під папською тіарою, воно сприяло розвитку мистецтва в Італії, і воно прийшло до нас, коли ми розвинули смак до витонченості. Ми відкриваємо другу земну півкулю — і знаходимо там содомію. Кук причалює до берегів нового світу: вона там панує. Якби наші повітряні кулі долетіли до Місяця, ми виявили б її і там. Чудесне вподобання, дитя природи і втіхи, ти існуєш повсюди, де живе людський рід, і скрізь, куди ти приходиш, тобі споруджують олтарі! О друзі, хіба не жахливо вважати чоловіка за страховище, гідне смертельної кари, тільки за те, що у своїх розвагах він віддає перевагу дірочці заднього проходу перед тією, яка в жінок спереду, тільки за те, що молодик, з яким він переживає дві втіхи, водночас почуваючи себе і коханцем, і коханкою, видався йому більше вартим уваги, ніж дівчина, котра обіцяє йому лиш одну насолоду! Невже його слід затаврувати злочинцем і розбишакою тільки за те, що йому закортіло відчути себе представником статі, до якої він не належить? А зараз уважно придивімось до такого чоловіка і поміркуймо, чому природа обдарувала його потягом до цих насолод.

Розгляньте, як збудоване його тіло, і ви побачите, що він дуже відрізняється від тих чоловіків, яким це вподобання не притаманне. Сідниці в нього будуть біліші й заокругленіші; жоден жмутик волосся не затінює олтар втіхи, внутрішність якого обтягнута тоншою і чутливішою до лоскотливих доторків плівкою й дуже нагадує внутрішню будову жіночої піхви; характер такого чоловіка теж помітно відрізняється від характеру інших чоловіків, він у нього м'якший, податливіший; у ньому ви знайдете майже всі вади і всі переваги характеру жіночого, навіть прояви власне жіночої слабкості; усі такі чоловіки наділені жіночими химерами, а деякі й жіночими рисами. То хіба можливо, аби природа, отак уподібнюючи їх до жінок, могла дратуватися, коли вони проявляють чисто жіночі вподобання? Хіба не очевидно, що це зовсім інша порода чоловіків, і природа створила їх такими з очевидним наміром поменшити масштаби людського розмноження, бо різке зростання людського племені їй явно не до смаку?.. О, люба Ежені, якби ви знали, як то приємно і любо, коли товстий прутень пропихається нам у зад! Коли, занурившись туди по яйця, він тремтить і вібрує від палкої хоті! Коли, подавшись назад і майже вийшовши назовні, він знов поринає по саму шерсть! Ой ні, ой не існує у світі втіхи, яка могла б зрівнятися з цією: це втіха філософів, втіха героїв, втіха богів, а відчуття, що складають цю божественну насолоду, самі по собі гідні бути єдиними божествами, яким варто поклонятись на цій землі![6].

ЕЖЕНІ *(дуже збуджена)*. Ой, друзі мої, наколіть мене в гепу!.. Ось вам мої сідниці ... я вам їх підставляю!.. Трахніть мене, бо я в нестямі!..

(Промовляючи ці слова, вона падає в обійми пані де Сент–Анж, яка стискає її, цілує і спрямовує задертий зад дівчини в бік Дольмансе.)

ПАНІ ДЕ СЕНТ–АНЖ. Божественний навчителю, невже ви знехтуєте цей порив? Невже вас не знадить ця прекрасна гепа? Погляньте, як вона роззявляє ротика, як розтуляється!

ДОЛЬМАНСЕ. Прошу пробачення, чарівна Ежені, але, якщо ви не заперечуєте, то я не візьмуся гасити полум'я, яке розпалив. Люба дитино, з мого погляду ви наділені дуже істотною вадою — ви вродилися жінкою. Я здолав свої упередження, щоб зірвати перші плоди вашої цноти; змиріться з тим, що на цьому я зупинюся; і тепер вами займеться шевальє.

(Далі буде)

З французької переклав Віктор АНДРІЄЦЬ

---

[1] Римські імператори, уславлені своєю жорстокістю (*прим. переклад.*).

[2] Барон де Ретц (1404—1440) — французький маршал, повішений і спалений у Нанті за численні вбивства. Саме він, імовірно, послужив прототипом Синьої Бороди у відомій казці Перро (*прим. переклад.*).

[3] Тут протиставлення доброго римського імператора Тіта і жорстокого Нерона (*прим. переклад.*).

[4] Мессаліна — дружина римського імператора Клавдія, відома своєю розпусною вдачею. Шанталь — засновниця одного з чернечих орденів, згодом канонізована в святу (*прим. переклад.*).

[5] Особи, засуджені 1680 року за свою участь у так званій «Справі отруєнь» (*прим. переклад.*)

[6] Оскільки далі буде подано ширші відомості на цю тему, то тут ми обмежилися стислим аналізом (*прим. автора*).

«ГАРЕМ» ДОРІВНЮЄ

Марія СИНЯКОВА. Гарем. 1919—1920 рр.
Папір, акварель, 34×25.

— Ігоре Сергійовичу, не будемо поринати в глибини всієї вашої колекції — ми тоді й за день не виберемося. Відзначимо лише для читачів «Леля», що вона відома в усьому світі й не знає аналогів на території України. Яке місце в ній посідають твори еротичного характеру?

— Я ніколи не збирав за тематичними чи жанровими ознаками. Але постфактум певна частина моєї колекції може бути віднесена до цієї забороненої в усі радянські часи теми. Якщо художники і бралися за неї, то ці твори були приречені на те, що їх ніхто ніколи не побачить. Власне, дискримінація еротичного мистецтва — винахід не комуністичної доби. Згадаймо хоча б долю «Оголеної махи» великого Франсіско де Гойї...

— Отже, зараз, коли колекція сформувалася, ми можемо говорити про колекцію всередині колекції?

— Безперечно. Я й сам раптом замислився: чому в мене виявилося так багато творів еротичного змісту?

— Багато — це скільки? Можна назвати хоча б деякі роботи?

— Давайте спробуємо. Я страшенно хвилююся, бо раніше не доводилося вести розмову в такому руслі... Малюнки Ейзенштейна — шедеври еротичного мистецтва. Зокрема, «Еротична кошма». Серія ілюстрацій князя Володимира Бехтєєва до книги «Дафніс і Хлоя». Вони надзвичайно вишукані, витончені — це естетика Аріосто, естетика Петрарки, взагалі античної культури. Потім малюнок Віри Пестель, до речі, вона з декабристської родини. Це ілюстрація до «Повстання ангелів» Анатоля Франса...

— А яка робота найцікавіша особисто для вас?

— Коли у лондонського колекціонера Микити Лобанова-Ростовського запитали приблизно те ж саме, він не зрозумів. Тоді уточнили: якби вас посадили до в'язниці — що б ви взяли із собою? Він подумав і сказав: одну з робіт Бакста.

— А ви б яку — «В'язницю» Олександра Богомазова?

— Ні в якому разі (сміється).

— Марію Синякову?

— Ні. Ви називаєте прекрасних художників... Але я б узяв ікону Святого Миколая. А якби в камері можна було створити куточок... взяв би ще один із ризикованих малюнків Ейзенштейна і дуже скромний — Рустама Хамдамова.

— За якою картиною стоїть найцікавіша історія?

— Вражаюча історія пов'язана з «Еротичною кошмою». Уявіть собі: сорокові роки, Сергій Ейзенштейн приречений знімати «Івана Грозного» — з абсолютно зрозумілою підосновою. Війна, важка спека. Страшний психологічний тиск: фільм про одного з найкривавіших російських самодержців...

— ...а за спиною стоїть не менш жахлива постать.

— ...У потилицю дихає Сталін. І ось Ейзенштейн, уже вночі, сидить і до живого дерева стира олівці. Малює дивні речі — поки витримує папір. Так була створена «Еротична кошма», інші твори — у вас буде нагода познайомитися з ними.

— Картини з вашої колекції, в тому чи іншому складі, подорожують по світу. Але ви ніколи не виокремлювали еротичні шедеври. Чому?

— Дійшов час і до них. Восени при підтримці Музею історії Києва відкриється така виставка. Там буде представлений цілий букет прекрасних робіт. Я б хотів її жанр визначати як «майже еротизм».

— Це найточніше визначає зміст вашої колекції.

— Саме так.

— Але до осені частина з них прийде до глядачів зі сторінок «Леля». Чому ви вирішили довірити першодруки саме нашому журналові?

СВОБОДІ — З КОЛЕКЦІЇ ІГОРЯ ДИЧЕНКА

— Я наче в темному лісі побачив багаття — це ваш часопис. До того ж ви прагнете робити національний журнал — хай моя колекція засвітиться в контексті національної культури.

— Скажіть, будь ласка, ви часто роздивляєтесь свої роботи? Чи вже звикли до них?

— Певний час у мене була потреба бачити їх щодня. Потім прийшла страшенна втома, я не міг на них дивитися. А зараз, коли роботи розбрідаються по виставках, а потім сходяться, прийшла певна заспокоєність.

— Колекціонери радіють кожній новій речі, вдячні за будь-яке сприяння. Багато які твори штовхнула до ваших рук суспільна система: вони рятувалися у вас від знищення. Ви вдячні системі за створену колекцію?

— Парадоксальне виходить інтерв'ю. Поза системою шедеври не були б створені, не були б приречені і, звичайно, врятовані. Так що певною мірою — вдячний.

— Ви розраховуєте поповнити своє зібрання еротичними творами новітніх авторів — нині з'являється чимало цікавого?

— Моя колекція вже склалася, і я не маю права знижувати її рівень.

— Вона починає диктувати свої умови?

— Так. Але щодо еротичної частини, я думаю над її поповненням. Звичайно ж, вартісними творами. А потім — серйозне колекціонування завжди стимулювало творчий пошук художників.

— Ви могли б прокоментувати роботи, які ми сьогодні представляємо?

— Із задоволенням. «Вигнання з раю» цікаве тим, що його створила футуристка. В той час самі футуристи закликали класичне мистецтво скинути з «корабля історії». Омелян Ярославський — в пародії на Біблію. А харків'янка Марія Михайлівна Синякова раптом творить таку річ. Друга акварель — «Гарем». І це надзвичайна робота. Гарем тут швидше нагадує Едем, райський куточок. Синяковій захотілося всіх роздягти, щоб люди всі почувалися вільно. Це ідея нудизму, певною мірою. Погляньте: люди абсолютно не закріпачені. Обидві роботи наївні, але надзвичайно філософські. Адама з Євою вигнали, а вони як обнялися, так і пішли. Без розкаяння. Кохання вище за вигнання.

— Прощаючись із вами, хочу побажати всім нам нових зустрічей із зібраними вами творами. А читачам скажу, що «Лель» почав готувати спецвипуск, який якнайповніше представить шедеври українського та світового еротичного мистецтва з колекції Ігоря Диченка, а також зібрані ним еротичні фото, його спогади, коментарі. Видання намічається дуже цікаве. Колективні розповсюджувачі та окремі любителі вже сьогодні можуть надсилати на листівках замовлення на це унікальне видання. Телефон для довідок: 211-02-89.

Хай щастить вам у вашій справі, Ігоре Сергійовичу.

Інтерв'ю провів Сергій ЧИРКОВ

Марія СИНЯКОВА. Вигнання з раю. 1916 р.
Папір, акварель, 34,5×21,5.

P. S. У наступних номерах редакція планує опублікувати малюнки Сергія Ейзенштейна, Рустама Хамдамова, Василя Шухаєва, Сергія Параджанова, Володимира Бехтєєва, Зої Лерман, Валерії Спиридонової, Михайла Туровського, Ольги Гайдук та інших відомих митців.

Гонорар за цю публікацію Ігор Диченко попросив переказати на рахунок Фонду АнтиСНІД.

ДВАДЦЯТЬ — НЕ МЕЖА

Практично невідомі випадки, коли б жінка потерпала від того, що не дуже щедро обдарована лобковою рослинністю. А багато хто, маючи її, прагне позбутися. Тому, гадаємо, не дуже потерпали й ті дівчата, в яких, за свідченням доктора Кінсі, до вісімнадцяти років не заріс інтимний трикутник. За іншими спостереженнями, лобкове волосся у жінок починає з'являтися лише в двадцять років.

НОРМИ БУВАЮТЬ РІЗНІ

Ми вже не раз пересвідчувалися, що рекорди, які народжуються внаслідок раннього статевого розвитку, спричинені фізіологічними відхиленнями. Не будемо гадати, як би прокоментував Альфред Кінсі факт існування в місячної дівчинки лобкового волосся, який зафіксував Хью Джоллі. Але знаменитий сексолог писав: «За нормального розвитку лобкове волосся в деяких дівчат починає рости з восьми років. Це надто рано, але такі випадки не можна розглядати як аномальні».

ПЕРША НІМФОМАНКА?

Якщо й не перша, то ім'я Валерії Мессаліни однаково заслуговує на пам'ять (та й вислів «комплекс Мессаліни» вживається як синонім німфоманії). Шістнадцятилітньою вона вийшла заміж за імператора Клавдія, але існує версія, що активне статеве життя Валерія розпочала в 13—14 років. Вона охоче віддавалася чоловікам, які клали на неї око. Ще охочіше — сама зваблювала чоловіків, а тим, кого обсідали сумніви, наказувала підкоритися невситимій дружині імператор. Мессаліна віддячувала Клавдію тією ж монетою: постачала жінок і для нього, і для його наближених. А сама тим часом ішла розважатися до місцевого борделя.

ВСЕ ПРО СЕКС

У ПОШУКАХ ЗАДОВОЛЕННЯ

Альберт Елліс та Едвард Сагарин у книзі «Німфоманія» найпоширенішою фізіологічною причиною «комплексу Мессаліни» називають неспроможність досягти оргазму. Це, мовляв, і штовхає жінок у сексуальні мандри. Але такий погляд не більше, ніж версія. Серйозних досліджень у цій галузі не проводилося.

...І ЛЮБОВІ

А найпоширенішими психологічними витоками німфоманії, за тими ж Еллісом та Сагарином, є «всепоглинаюча потреба бути коханою, голод на любов та ласку, відчуття якого у жінок сильніше, ніж у чоловіків». Отже: від лагідного і люблячого чоловіка жінка не піде шукати кращого. Добре, якби завжди так і було.

НАЙКРАЩИЙ ПОРТРЕТ ГЕРМАФРОДИТА

У немедичній літературі його створив Генрі Ешбі: «Їй було приблизно років двадцять, досить молода й доволі жіночна, з прекрасними очима, приємним кольором обличчя і світлим волоссям, ніс мала скоріше чоловічий, а уста досить грубі та великі, з поганими зубами; груди були повні й добре розвинені; нижня частина ніг злегка викривлена й чоловікоподібна. Принаймні зовні мала ознаки обох статей, але ні маленький пеніс, наче у хлопчика років дванадцяти–чотирнадцяти, ні яєчка явно не розвинулися; одначе поле ще не оралося. Під яєчками знаходилося те, що здавалося ідеальним жіночим переддвер'ям — достатнім, аби пропускати воду, та замалим, щоби прийняти чоловіка,— можна було хіба що встромити кінчик гусячого пера; у неї не було менструацій, та, незважаючи на те, вона періодично відчувала недугу; вона діставала задоволення від пестощів з боку обох статей і навіть переживала ерекцію, коли бачила жінку, яка їй подобалася. Але, звичайно ж, вона не могла вдовольняти своїх бажань».

КОМУ — БИК, КОМУ — ГВАЛТІВНИК

Якщо проаналізувати фантазії, які дають задоволення без оргазму, то найрідше люди вдаються (не більше двох відсотків) до марень про статеві зносини з тваринами, що мають явний садо–мазохістський зміст. Ще чотири відсотки жінок жадають у ці хвилини бути зґвалтованими.

НЕПОРОЧНА МІСІС ДЖОУНС

В історії людства було багато претендентів на непорочність зачаття: від грецької міфології та Біблії — до наших днів. Здебільшого ілюзію непорочного зачаття створювали залишки дівочої пліви, що зберігалася і після пологів.
Перше і єдине на сьогодні дослідження в цій галузі провела у листопаді 1955 року «Лондон Санді пікторал». Вона запросила до редакції жінок, які вважали, що в їхніх дітей не було батька. До газети надійшло дев'ятнадцять заявок. Одинадцять були відсіяні одразу, бо матері вирішальним доказом непорочного зачаття вважали збережену дівочу пліву. Врешті залишилася одна претендентка. Місіс Е. Джоунс та її дочку якнайретельніше обстежили, дослідили кров, спробували пересадити кожній шкіру іншої. І хоча чужа шкіра не прижилася ні в тієї, ні в іншої, після шести місяців медичних досліджень фахівці дійшли висновку: по–перше, місіс та міс Джоунс справді мати й дочка, а по–друге, місіс Джоунс — непорочна. І лише професор Голдейн заявив, що результати свідчать, по суті, про інше: у дитини був батько. А й справді: звідки тоді було взятися сімені?

НАЙГУЧНІШИЙ СУДОВИЙ ПРОЦЕС

пов'язаний з ім'ям англійки Ейпріл Ешлі. Вона народилася з чоловічими геніталіями, але психологічно почувалася жінкою. Вона ненавиділа свій пеніс і 1960 року пішла на операцію, аби позбутися чоловічих ознак. В очах закону вона залишилася чоловіком (та й зареєстрована при народженні як Джордж Джемісон), оскільки операція була спрямована не на зміну статі, а на позбавлення її генетичних ознак. Тому 1970 року її шлюб з Артуром Корбетом було оголошено недійсним. Юристи підтримали судовий вердикт: Ейпріл є «біологічним чоловіком і був таким від народження», про те ж свідчать і чоловічі хромосоми. А от медичні висновки розділилися. Приміром, доктор Бенджемін відзначав: у Ейпріл Ешлі є вагіна, а це значить, що вона — жінка.

І БЕЗ КОЇТУСА ДОБРЕ

Найчастіше під час мастурбації люди, що не мають «відкритого досвіду», уявляють собі коїтус — 10 відсотків жінок. Ще 7 відсотків мріють про гомосексуальний контакт. Жінки з сексуальним досвідом теж найчастіше під час мастурбації уявляють коїтус — у 37 випадках із ста. Приблизно стільки ж віддають перевагу гетеросексуальним ситуаціям без коїтуса.

Пізно ввечері Лялю охопив сексуальний криз. На підлозі валялися розірвані сукні, зім'яті бюстгальтери, розтерзані в шмаття сірі чоловічі штани. В кутку лежав телевізор «Темп-714", посирітськи дивлячись у стелю розбитим кінескопом. Там зовсім недавно транслювали футбольний матч, а спостерігати за безсоромним пересуванням розігрітих чоловіків у трусах Лялі просто терпець урвався.

Федір, її чоловік, імпотент з дванадцяти років, завбачливо замкнувся в туалеті.

— Виходь, дезертире!— кричала Ляля, налягаючи на двері всією вагою свого молодого налитого тіла. Та Федір, давлячись прихопленим з холодильника огірком, задумливо оглядав поверхню унітаза. Не в його силах було допомогти Лялі.

Ляля вистрибнула в коридор і нетерплячими стрімкими кроками відміряла остогидлі квадратні метри. Її дихання частішало, переходячи в судомний ритм відбійного молотка. Повні тугі стегна здригалися, як пара необ'їжджених мустангів у диких мексіканських преріях.

Гарбузоподібні груди напрягалися, гострі соски наливалися важким свинцем. Вагіна зволожувалася.

Хотілося вити, лізти на стіну, кусати руки й ноги, виступати з доповіддю на профспілкових зборах. Кілька разів вона підбігала до вікна і з надією виглядала на вулицю. Але широкий нічний проспект був безлюдний, і залишалося тільки ридати від безвиході.

Михайло КАГАРЛИЦЬКИЙ

БІДНА ЛЯЛЯ

ПАРОДІЯ

Раптом білим янголом порятунку з-за рогу вигулькнула машина і, заскрипівши гальмами, зупинилася біля магазину навпроти. Ляля кинулася до вікна. З машини вийшов чоловік. Чо-ло-вік! Не тямлячи себе, Ляля сильним ударом ніжних оголених плечей збила з вікна металеві грати й зістрибнула на тротуар. Холодний нічний вітер обпалив її гаряче від жаги тіло. З відчайдушним криком вона кинулась до автомобіля, зриваючи з себе те, що можна було зірвати.

Чоловік, який вийшов з машини, був інкасатором. А інкасатори стріляють без попередження. Але бідна Ляля про це так і не дізналася.

Малюнок Пабло ПІКАССО

Прислів'я

Прислів'я та приказки є одним з найпоширеніших і найдавніших жанрів словесного фольклору. Вони відіграють важливу роль у художньому осмисленні дійсності, відзначаються глибиною думки, лаконічністю, образністю. Від покоління до покоління передавав народ мудрість, яку зберігав у пам'яті. Еротичні прислів'я та приказки також стали об'єктом народнопоетичного відображення. Для них є характерний принцип здорової плотськості, де еротичні елементи межують мало не з непристойністю. Цим мініатюрам притаманна еротична вільність, та разом з тим це зразки цілковитої довершеності, народні перлини, що позначені неповторним колоритом. Помічається в них і доброзичлива усмішка, саркастичне глузування та щирий, відвертий сміх. Подібно до народних афоризмів інших категорій, вони також тісно пов'язані з життям, наголошують специфічні особливості народних

1. Боже, Боже з високости,
чом не має діра кости.
2. В добрім гнізді
і яйця мусять бути.
3. В такій боденці я би теж
колотив.
4. В такій дірі кілок
не згниє, а ще й наросте.
5. В такім гнізді і мій
пташок переночував би.
6. В такім ярочку
замочишся, та не втопишся.
7. В твоїй ямці,
як в маслянці.
8. Велика радість діти,
але — робити...
9. Вона і нецукрена,
і несолена — а все смакує.
10. Декотрій жоні було б
добре і на паркані.
11. Де подолочок — там
долочок, де долочок —
треба кілочок.
12. Де темніше, там
найліпше.
13. Дівка звикне й на
старого, та щоб твердого.
14. Дівка як покуштує,
то спати вдома не буде.
15. До діри добре пхати,
а не падати.
16. До жіночої колодки
кожен ключ пасує.
17. Добра дівка має і в циці,
і в руці.
18. Добре дівці спати,
як має з ким грати.
19. Ліпше одтягнутися,
коли найліпше.
20. Жінці треба тричі
вірити:
раз — коли народжує,
другий — коли хлоп на ній,
третій — коли вмирає.
21. Жінку найліпше видно,
коли на драбині стоїть.
22. Жіноча діра без гріха.
23. Заголи пупок —
буде синок.
24. І великий багач ходить
лише з одним ключем.
25. І до старої діри миша
скікне.
26. І з малим кінцем можна
радість велику зробити.
27. І коли тепло, жіноча
криниця не висохне.
28. І попова дівка,
коли з хлопом лежить,
то не молиться.
29. І старий дідо ся пограв,
коби 'му стояв.
30. Будеш лягати, то й
будеш злягати.
31. Як дала запхати —
не поможе й Божа мати.
32. Як не стоїть, шкода й
лягати.
33. Як стоїть, то його
пхають, а як ляже,
то тягають.
34. Як у хлопа стоїть, то й
робота стоятиме.
35. Колись не хтів лежати,
тепер — стояти.
36. Скільки б її не зашивав,
усе дірява буде.
37. Між яругами є студник,
де б напився і мій коник.
38. В молодої дівки
волосянка, як маслянка.

Малюнок Волхва СЛОВОВЕЖІ

ПРИКАЗКИ

39. Моя жінка, коли спить, завше хвіст між ногами має.
40. На гнів є найліпше задобрювання.
41. На жінці лежати — не значить спати.
42. На жінку не треба драбинки.
43. На твою діру шкода глину, ліпше пуцюрину.
44. Найбільша краса, що вище колін і нижче паса.
45. Найліпше дівці, як має в дірці.
46. Не хоче вставати, а мені треба лягати.
47. Нешвидко витягати, як молоко скипіло.
48. Від першої ночі — голова та очі.
49. Пані ся показить, як пан по ній не лазить.
50. Перед весіллям хоч кому, по весіллю — одному.
51. Перший раз болить, другий — кортить.
52. Походиш зле, як підеш дорогами, що кінчаються між ногами.
53. Для жінок була би бідка, щоб Адам народився без кілка.
54. Страх мати думати, ніби вона зуби має.
55. Сягни під коліна, буде дитина.
56. Святих взивала, руки зложила, а ноги розтягла.
57. Там, де заростає, там і свербить.
58. Там, де подолок, потрібен кілок.
59. Твої горбки під мої руки.
60. Твоя вовнянка і на шапку не годна, бо дірява.
61. Тобі шкода на них сидіти, і так курчата не виведуться.
62. Треба льовник* помастити, бо коліщата будуть скрипіти.
63. Хлопці те люблять, за що дівки ганьблять.
64. Хотіла конець — утратила вінець.
65. Крил не має, а до гніздечка пхає.
66. Хоч старий баран, але ріжок твердий.
67. Хто перший там орав, там другий не садить.
68. Шумній невісті й піп хотів би щось повісти.
69. Я його не хотіла, а лиш ноги зогріла.
70. Я ще не бачив попа без кия.
71. Як було вам під периною, хай так буде і з дитиною.
72. Як зробить «льоп»— ти вже хлоп.
73. Як від жінки, так до жінки — все на колінах.
74. Як кілок усе в одній дірі, то й зогнити може.
75. Яка в Гані, така в пані.
76. Який мав, такий впхав.
77. Який маю, такий маю, молотити з ним не буду.

вірувань, побуту й умов життя, відображають старі, віджилі взаємини, забобони й звичаї. Це стосується народних висловів про покритку, провину якої в минулому гостро засуджувала вся сільська громада. Поширеним було навіть повір'я, що коли покритка ходить без хустки, це спричиняє стихійне лихо. Прислів'я та приказки не позбавлені поетичного образу і є результатом життєвого спостереження. В них змальовується, іноді саркастично, вічна проблема людського буття — любов і з нею пов'язані статеві стосунки: «І попова дівка, коли з хлопом лежить, не молиться», «Де подолочок — там долочок, де долочок — треба кілочок». Еротичними прислів'ями та приказками народ користувався для розваги в повсякденному житті. Вони є свідченням того, що наші предки, живучи у важких соціальних умовах, усе ж не втрачали почуття здорового народного гумору і вміли сміятися щиро, від усієї душі.

*Льовник — металева частина воза, що запобігає випаданню колеса з осі.

Г.

Андрій ДМИТРУК

СЕКС-НАПРИКІНЦ

Я зупинився біля кордону кварталу особливого статусу, однієї з міських вільно-торговельних зон, тісного скупчення старих відреставрованих будинків між Контрактовою площею і Боричевим током. Підходи до зони перегороджували спіралі Бруно; за смугастими турнікетами походжали солдати з міжрегіональних частин — не наші хирляві ересбешники, а випещені тевтони, полуторного зросту, молочно-рум'яні, у сріблясто-зелених комбінезонах, обвішані кобурами, кийками, наручниками, сигнальними мигавками, в касках з силуетом колишнього СРСР, насунутими на нижню щелепу.

Тут обривалася дія і без того недолугих законів республіки, що ніколи не виконувалися. Спокусившись вигідним розташуванням кварталу, який вабив ароматом старовини, рада концесій (єдина реальна влада в Києві) відкупила у міста півтора десятка ветхих, розвалених будинків, швидко і якісно обновила їх — і відкрила ціле кубло найпрестижніших закладів для наших євро-американських володарів, а також тих небагатьох земляків, які мали досить валюти.

Підібравшись збоку до монументального сержанта, я кахикнув і зі словами «ентшульдіген зі, бітте» простягнув свій паспорт, помічений тризубцем РСБ. Замість відповіді він трохи не збив мене з ніг, різко кинувшись убік; при цьому сержант гукнув другого гевала на допомогу. Вдвох вони відсунули колючу спіраль, і в зону проїхали три автомобілі. Попереду, панічно завиваючи,— чорнолаковий мікроавтобус, з двох боків у нього стирчали кулеметні стволи, за ним — довгий глухо-сталевий автофургон і, нарешті, амфібія, гарматна башта якої виразисто поверталася. Ніяких приварених парових котлів, у цих-то бензину досить... Колона, без сумніву, йшла з вокзалу чи аеропорту «Бориспіль», який нині належав «Люфтганзі». Вантаж зовсім не був військовий,— кілька тонн делікатесів,— та тим ретельніше слід було охороняти його від напівголодних киян!..

На порозі «Дитячої моди», перед вітриною з чарівними манекенами малюків, що грали в теніс чи сиділи за шкільними комп'ютерами, в мене ще раз перевірили папери і глянули в список — чи дійсно я запрошений. Роздивляючись свіжі, вгодовані пики міжрегіональників, я мимоволі подумав, що і в цих щасливців буває різна доля. Одна річ — підгодовуватися при шоу-кафе і зовсім інша — місяцями стирчати десь за Уралом, охороняючи страхітливі ракети в шахтах, які формально належали Всесвітній Раді Опіки і якими так прагнули заволодіти всілякі національні гвардії, просто банди і релігійно-націоналістичні групи, що гуляли тепер просторами «євразійського вакууму»...

Пройшовши вишукано вмебльованим магазином і якомога галантніше вклонившись молоденьким продавщицям, які не перепрацьовувалися, сокочучи за дзеркальними прилавками, я минув останнього вартового, на цей раз не німця, а явно нашого хлопця, з невичерпної на Русі породи викидайлів, м'язи якого безжалісно розривали фірмову майку «Сітроен-ЗАЗ». За його м'ясистою спиною, за напівпотайними дверима, оббитими такою ж вишневою шкірою, що і стіни, починались підсвічені червоним гвинтові сходи донизу.

Саме кафе, так добре захищене, виглядало на перший погляд досить скромно,— але тільки на перший, бо потім ставало ясно, що прості столи зроблені з якогось неймовірного, кров'яного з білими прожилками дерева, а серветки, їй-Богу, просунуті крізь кільця червоного золота...

Випещений і усміхнений офіціант у фраку, з шиєю борця і ядрами біцепсів, уклоняючись, показав мені моє місце. Як за запрошеного, за мене, безумовно, було заплачено: чекала пляшка шампанського у відерку з колотим льодом, а внизу були насипані горіхи.

Я оглянувся навколо. В невеликій залі, де столи стояли на низьких килимових східцях амфітеатру, тихенько туркотіли гості. Обличчя було важко розрізнити в багровому світлі з-під настільних абажурів, але мені здалося, що поміж чоловіків переважають немолоді добродії арабського типу, а от жінки, при всій рясноті діамантів та туалетів,— місцевого, і то не найвищого, гатунку.

Вихиливши келих зовсім мною забутого артемівського, я втупив очі вниз, на затишну сцену. Вступ моторного конферансьє, тим більше по-англійському, я пропустив; тепер там клеїв дурня співак у картатому піджаку і канотьє, крутив задом, манірно наспівуючи ідіотську пісню мого дитинства, плебейку навіть серед блатних.

Хтось із перевдягнених шейхів ліниво заплескав, інші й далі базікали зі своїми дамами. Я вихилив ще один бокал, думаючи, що шампанське скоро скінчиться, а ще на одну порцію питва у мене немає валюти... Та «блатний» блазень, нарешті, пішов. Світло торшерів стало темно-пурпурним, а на помості схрестилися два прожекторні промені.

Тут офіціант підсадив до мого столу ще двох — місця були замовлені. Незадоволений, я ледь кивнув у відповідь на їхнє ввічливе вітання. Теж східні люди, очі —

Уривок з антиутопії «АСТРЕЯ»

...ШОУ ...І СТОЛІТТЯ

сливи в олії, синювато-чорні вуса, лайкові піджаки.

Ледь чутно почавшись, мене обволокла млосна, чуттєва музика. І тут вийшла вона, партнерка по номеру мого Георгія. Одним словом, Стана. Невисока, гарно збудована, вилицювате обличчя з татарщинкою — не в моєму смаці, але важко не визнати, що постава її незрівнянна, легкі ноги балерини і задерикувато милий півнячий гребінь жовто-зеленого волосся. На Стані було щось подібне до домашнього халата з цупкої мережаної тканини. Вона вдавала з себе господиню дому, до того ж дуже природньо, в дусі «публічної самотності». Стало зрозуміло, для чого сцена вмебльована, як кімната: трюмо з туалетним столиком, кокетливий диван, пара крісел.

Господиня явно збиралася йти з дому: ось, скинувши халат і залишившись у коротенькій мереживній сорочечці, сіла перед дзеркалом, зайнялася макіяжем. Упевнено пурхала помада, лягали мазки рум'ян і тіней... Зненацька дуже натурально затріщало скло, і на сцену вискочив Георгій. Він був грізний, хижий і явно збирався пограбувати квартиру; в руці стискав «макарова». Але, побачивши страшенно перелякану роздягнену Стану, бандит змінив свої наміри. Пістолет було сховано, чорну майку стягнено через голову. Мої сусіди за столом голосно зітхнули, побачивши риті шрами на могутньому тілі Георгія. «Мій син»,— мовив я не без заміру, трохи повернувшись до східних людей. Ті захитали головами, співчутливо цмокаючи; розрахунок був вірний, мені налили з пляшки «Камю». Цокнувшися, я вихилив одним духом; честі багато — смакувати чужу подачку...

Тим часом події на сцені швидко розгорталися. Я багато разів бачив таке в підпільних, хоча й усім відомих відеосалонах, — але навіть це просто ошпарювало... Розійшовшись, гангстер здер зі своєї жертви все, крім лакованих туфельок, вигадливо оволодівав нею. Так, він брав Стану без усяких умовностей, сильними руками перекидав її з туалетного столика на крісло, а звідти на диван. Працював він у скаженому темпі. Спочатку партнерка зображала гнів і завзятий опір, та скоро захопилась і вже сама з акробатичною спритністю міняла пози. Мій сусід, бурхливо задихавши, став жувати лимон зі шкіркою без цукру. Георгій ричав і стогнав, закінчуючи свою справу, він увесь змок од поту, і Стана, вже встигнувши натішитися, раптом вислизнула з обіймів і на французький манір сміливо допомогла коханцю... Фінал був кретинський, у хід пішли дешеві ефекти: вирішивши, очевидно, замести сліди, гангстер перерізав жертві горло. Стана старанно билась і хрипіла, не менше літра ясно-червоної рідини виплеснулося їй на груди і живіт. Потім вона картинно померла. Георгій зник, погасли прожектори. Глядачі мляво поаплодували.

Сусіди знову розлили коньяк; у мене настав той момент, коли нові чарки вже не додають забуття, але кожна може штовхнути в непритомність...

Смугляві носаті джентльмени приїхали з колишнього Азербайджану, нині — північних іранських провінцій. Один, Вагіф, мав нафтову свердловину, другий же, Гейдар, не розводився, чим він займається, та з усього було видно, що обидва живуть у зовсім іншому світі, ніж я чи Бобер. У їхньому світі — велика Їжа, венеційські гондоли замість велорикш і власні «Боїнги», які дозволяють здолати півсвіту між сніданком і обідом. Київ подобається жагучим красеням, але сьогоднішнє шоу пріснувате:

— Це що, він її просто трахає, і все, а от були ми в одному закладі в Бухарському еміраті, то там садистський акт,— так, Гейдар, скажи? Три дівки о-ось у таких чоботях, у залізних браслетах з шипами гвалтують чолов'ягу, а потім відрізають у нього яйця і засовують йому ж у рот. Усе по правді, це вони волоцюгу якогось ловлять, затягують туди і роблять з ним, що хочуть.

— Вай, а пам'ятаєш у Ризі: така собі нібито аудиторія, ми сидимо буцім студенти у білих халатах, а лікар читає нам лекцію і при цьому ріже живу людину, показує, де які нутрощі...

Я знав, що вони не брешуть: люди з дурними грошима оплачують подібні веселощі, і ніякі РСБ нічого не можуть з ними вдіяти, а міжрегіональники не втручаються, бо всесвітній безпеці вони не загрожують і концесіям — теж. Сотні міні-держав і спірних зон на місці колишнього Союзу, острівці чвар і беззаконня, стали найкращим місцем для надмодних тріллер-шоу, єдиних, які ще діяли на нерви пересичених враженнями глядачів...

Та що це? Вагіфові губи рухалися, солодко прицмокуючи: я вже майже нічого не чув, останні краплі коньяку переповнили чашу моїх можливостей. Невиразно сприймаючи рух яскравих плям на сцені,— здається, то був кордебалет,— уже не збираючись зустрітися з сином, швидше, швидше кинувся я на вулицю...

З російської переклав
Володимир ГРАБОВСЬКИЙ

Фото Анатолія СТЕПАНЕНКА

Малюнки Юрія КОЛОМІЙЦЯ

ЕРОТИКИ

ЕРОТИЧНА ТРІЙЦЯ

Тема людських гонів не є визначальною рисою творчості поетів літгуртка «Нова дегенерація», тому не хотілось би вдаватися до розмірковувань про комплекс Електри, теорії Фрейдових послідовників та ін. Залишімо жонглювання термінами дослідникам творчості «новодегенератів». Не робімо собі проблеми з того, що ховається за цими рядками, пам'ятаючи, що до еротичної тематики зверталися завжди — від Гомера й до Кухарука. Іван Андрусяк, Степан Процюк та Іван Ципердюк, зрештою, не є винятками. Як це їм вдалося — судити читачам. В кінці цієї невеличкої передмови хотілось би додати таке: всі три автори не тільки талановиті поети, а й привабливі молоді мужчини. Просимо панянок, що читатимуть їхні поезії, про це не забувати!

Іван АНДРУСЯК

* * *

нині тебе ще приймає земля
нині ще піт на подушках не вистиг
ми поспішаєм на бал з корабля
подарувати труну з аметистом

хай то не перстень а тільки труна
хай завелика але ж бо навіки
зовсім не шкода коштовного нам
каменя котрий прикрашує віко

пляшечку бренді розділим на трьох
тихо поставиш на стіл бутерброди
грайте музики бо свідок нам бог
той що народжений в хліві навпроти

двері печатьми замкнеш сімома
бал розпочався скінчилися жарти
ти роздягнешся і ляжеш сама
голій в труні так незвично лежати

півні запіяли перехресть
танці почнуться уже із хароном
зблисне прощально сумний аметист
там де пашіло розпечене лоно

і за хвилину розтане труна
ніби сльоза що загублена потай
плаче за спинами той сатана
що народився у хліві навпроти

* * *

я ненавиджу цю істоту
цього теплого м'яса кусень
ці невипиті болем соти
неспокушеної спокуси

дотягнувся би я рукою
і потроїв би веремію
балерино мого спокою
я сьогодні терпіти вмію

ні на вічність ані на йоту
не поглинути — проковтнути
божевільну мою істоту
одержимого мого брута

Фото Сергія СЕКРЕТОВА

Іван ЦИПЕРДЮК

ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Винайдено еліксир перевтілення. Декілька
крапель дають змогу пахолку стати
графом, аристократу — щуром помийним,
на вулицях середньовічного міста
здійснювати карнавали перетворень,
сплутавши день і ніч. У мене зранку
проріс волячий хвіст, втілення мрії нічної
стати биком, аби брати участь
у кориді, підняти тореадорів на роги,
погратися з матадором,
в кінці пришпиливши до стінки,
а затим кинути скривавлене тіло
в пащеку трибуні: хай жеруть його,
заки ще тепле! — і заревіти так, щоб
замліли притаємні душі панянок
з похітливими очима і збудженими
стегнами. Я стану дибки у всій своїй красі.
Мій рев затрясе їхніми тілами. Їхній стогін
буде луною до мого. Перемігши, впаду на
коліна, ставши знову людиною.

Степан ПРОЦЮК

НАПІВГРАЙЛИВІ ЕРОС І ТАНАТОС

Після заходу сонця почни
міркувати про чорний букет,
про аналіз вмирання весни
на ерзацах веселих анкет,
жалісливу повію Жанет —
чудодійну машину гріхів —
із якою під гвалт кастаньєт
якби тільки кохатися хтів,
проникати в розкішний стилет —
квінтесенцію всіх почуттів —
то розбещень би наших портрет
перевершив весь Ерос віків.
(Ще жвавіші були би сини)
Отже, діти Вітчизни, вперед!
Після заходу сонця почни
міркувати про чорний букет.

* * *

Гойно скресло царство імли.
Тремтять ніздрі кожній самиці.
І оленячі роги летять у лісах.
І в чеканні сильнішого мре олениця.

Пари в тінях осик, у руїнах мостів
Афродітині славлять зорі.
Торжествує осанна трави,
Віталізму жагучої крові.

* * *

Гарно на святі любові.
М'язи напнуто усі.
Буйство безмовної мови
в дикій печерній красі!

Чудно на святі любові.
Виск еротичного гаю.
Ситі гуцульські корови
пестощів акт споглядають.

Сумно на святі любові.
Перший, підступний, мов Каїн,
стогін дівочої крові
святість якусь забирає.

Страшно на святі любові.
Капає, ломиться віск.
Євнух вріза Казанові
Пасмо жіночих кіс.

КИНЕМО ПАЛИТИ?..

Пропоную дати позитивну відповідь на поставлене запитання. На те є цілий ряд причин. А якщо замислитися, то й два ряди, якщо не три. Мало того, що ця звичка може стати смертельною, так і нинішні ціни на сигарети теж стали смертельними. Не кажу вже про те, що звичка палити може суттєво позначитися на стосунках з коханою, якщо сама вона не палить. Спробуйте сунути свого носа у попільничку і смачно вдихнути — приблизно такі ж аромати відчуває кохана, коли ви намагаєтесь її поцілувати, відклавши вбік сигарету.

Тому — кинемо палити! Принаймні спробуємо. Як казав Марк Твен: «Кинути палити? Нема нічого простішого! Я особисто разів п'ятдесят кидав!» Отож не стану брехати, що це просто. Але спочатку спробуємо з'ясувати: чому ми палимо? Знаючи причину, легше знайти спосіб позбутися звички. Для цього дайте відповіді на запитання наведеного тесту. Кожна відповідь оцінюється в балах таким чином: відповідь «завжди»— 5, «часто»— 4, «при нагоді»— 3, «зрідка»— 2, «ніколи»— 1 бал.

1. Палю, щоб позбутися втоми. (Зрозуміли? Відповідь «завжди»— 5 балів, «часто»— 4 і так далі.)
2. Маніпуляції з сигаретою приносять мені велике задоволення.
3. Палити приємно, відчуваю розслаблення.
4. Запалюю, коли злюся.
5. Якщо сигарет немає, не заспокоюся, поки не знайду.
6. Палю автоматично, не замислюючись.
7. Палю тому, що це підбадьорює мене, надає впевненості в собі.
8. Частку задоволення одержую в той момент, коли припалюю сигарету.
9. Паління приносить приємні відчуття.
10. Запалюю, коли погано почуваюся або знічений.

ХОЧЕШ БУТИ «СТАЙЄРОМ»? БУДЬ НИМ!

Я вже розповідав, як засмучують жінок (навіть найзакоханіших!) сексуальні «спринтери»— чоловіки, схильні до передчасної еякуляції. Жінки й справді дуже потерпають, коли партнер не здатний довести їх до оргазму, кінчаючи свою справу за лічені секунди.

Втім, потерпають і самі чоловіки. Якщо, звісно, ставляться до жінки не як до повії та мають совість. Відчуття провини перед коханою крає душу, відтак і вдаються вони до різноманітних засобів, аби подовжити акт: прагнуть відволіктися від власних переживань; одягають два чи навіть більше презервативів, щоб знизити відчуття; мастурбують перед побаченням; відчуваючи наближення еякуляції, надовго завмирають без рухів, чекаючи, поки хвиля відкотиться дещо назад...

Усе це благородно, оскільки чоловік щиро хоче дати жінці насолоду, та далеко не завжди спрацьовує. До того ж може негативно позначитись на психіці, бо під час сексу все ж таки хочеться думати про секс, а не про майбутню сесію в інституті. Хочеться бути сексуальним «стайєром», який уміє розподілити свої сили на довгій дистанції!.. Перефразовуючи Козьму Пруткова, можу сказати: хочеш? то будь ним!

Фахівці чоловічої справи цілком переконані, що передчасне сім'явиверження можна подолати. Не вмить, не зразу, та ви можете натренувати себе не кінчати передчасно, навчитесь контролювати себе.

Щоправда, тут вам дуже потрібна терпляча й любляча жінка. Саме вона має стати вашим «лікарем». Або «тренером». Саме вона мусить на якийсь час пожертвувати власними інтересами — заради майбутніх спільних сексуальних стосунків.

Тепер — щодо самої техніки тренування. Ви маєте лежати на спині. Жінка сідає зверху — обличчям до вас, так, щоб їй легко було дістатися до вашого пеніса. Вона має досягти максимальної ерекції члена і в цей момент стиснути його таким чином: великий палець лежить на «тильному» боці члена (ближчому до неї), а вказівний і середній пальці — з іншого боку, під голівкою. Вона нібито тримає в долоні бокал вина, який збирається випити. Тільки пити їй нічого не треба, а треба лише сильно, на три–чотири секунди, стиснути великий, вказівний і середній пальці.

Щоразу, коли вона виконає це, ви з подивом відчуватимете, що миттєво втрачаєте потяг до сім'явиверження. Можливо, ви дещо втратите ерекцію, та хай це не хвилює вас обох. Приблизно за півхвилини вона може знову почати пестити вас. Тільки–но ви досягнете цілковитої ерекції, жінка знову стискає пальці на «бокалі»...

Ви можете повторювати такі вправи без еякуляції практично безкінечно, та для першого разу слід обмежити себе чотирма–п'ятьма хвилинами.

Про ваші успіхи у тренуванні жінка дізнаватиметься по тому терміну, протягом якого їй не треба буде вдаватися до стиснення. Запевняю, що невдовзі ваші ерекції без еякуляції ставатимуть дедалі тривалішими.

За кілька днів тренувань ви можете вдатися до техніки «невимогливого проникнення». Сидячи зверху на вас, під кутом у сорок п'ять градусів, вона легко зможе ввести член у піхву. Але не думайте про статевий акт! Ви маєте бути нерухомим! Ви здійснили проникнення в жінку, але не думайте про злягання та еякуляцію: просто лежіть і слухайте жінку. Хоча це й не просто, але мусите! Адже маєте високу мету. Якщо ж відчуваєте наближення сім'явиверження, негайно скажіть про це жінці. Вона може піднятися з вашого члена, зробити стиснення, щоб уникнути еякуляції, а тоді знову сісти зверху.

Ще кілька днів варто потренуватись у такий спосіб, і лише по тому можете розпочати фрікції (рухи члена у піхві). Однак попервах жінці не слід відповідати своїми рухами. Так само слід у потрібну мить повертатися до техніки стиснення.

Робіть усе поступово! Не поспішайте! Дочекайтеся того дня, коли повністю зможете контролювати свою еякуляцію — тоді вам не доведеться вже відволікатися від сексуальних емоцій. Починайте все ж таки з позицій, коли жінка є «активним» партнером, оскільки, коли чоловік зверху, контролювати себе важче.

Важливо також принаймні тиждень іще продовжувати техніку стиснення, хоча більшість ваших актів можуть уже бути природними і обопільно радісними. Це допоможе вам остаточно навчитися самоконтролю.

Про те, яке незрівнянне задоволення принесе це і вам, і вашій партнерці, коли ви зможете без проблем вести її від оргазму до оргазму, я розповідати не буду. Самі все зрозумієте. Згодом. Якщо не надто поспішатимете у своїх бажаннях.

11. Чітко усвідомлюю хвилини, поки не палю.
12. Запалюю наступну сигарету, коли попередня ще тліє в попільниці.
13. Палю, щоб поліпшити настрій.
14. Приємно спостерігати за димом моєї сигарети.
15. Люблю запалювати, коли відчуваю задоволення і розкутість.
16. Обов'язково мушу запалити, якщо хочеться позбутися неприємностей і турбот, якщо пригнічений або смутний.
17. У ті хвилини, що не палю, відчуваю бажання палити.
18. Хоча й розумію, що в роті сигарета, але не пам'ятаю, коли я її туди вклав.

Отже, щиро відповімо на ці запитання і проставимо оцінки від 1 до 5. А тепер підрахуємо бали за системою:
сума відповідей на запитання 1, 7, 13 окреслює коло причин, які змушують вас палити;
2, 8, 14 — оцінка маніпуляцій з сигаретою;
3, 9, 15 — показник приємного розслаблення;
4, 10, 16 — послаблення внутрішнього напруження;
5, 11, 17 — сума означає велике бажання запалити, вашу залежність від сигарети;
6, 12, 18 — ця сума оцінює звичку, так зване «рефлекторне паління».

Отже, окремі суми можуть скласти від 3 до 15 балів. Тут треба знати, що сума, вища за 11 балів, має вас насторожити, оскільки підкреслює причину, через яку ви хапаєтесь за сигарету. Результат нижчий за 7 балів вважається позитивним.
Тепер ви знаєте, чому продовжуєте палити. А як знаєте, то й боріться! За себе і за своє кохання.

ЛЕЛЬ–психолог

Обрі БЕРДСЛЕЙ. Сінесіс, що переслідує Міріну. 1896

«ЗОРЯНІ» АНЕКДОТИ

Анекдот — то не завжди вигадка. Часом їх народжують цілком реальні події. От і ці історії виникли на реальному грунті. Втім, хіба можна щось стверджувати й говорити про «реальний грунт», коли йдеться про «зірок» театру та естради? Отже, самі розбирайтесь.

ОРИГІНАЛЬНИЙ СПОСІБ
Коли в актора Московського театру сатири Тусузова, який прожив аж 92 роки і до останнього дня грав на сцені, запитали, що допомогло йому досягти такого довголіття, він відповів:
— Я ніколи не робив зарядку, ніколи не одружувався і ніколи не обідав удома.

ЕРОТИКА МИМОВОЛІ
Одна з найсексуальніших американських поп–зірок Тіна Тернер набула такої скандальної слави попри власне бажання. Ті еротичні рухи, які зробили Тіну надзвичайно привабливою на естраді, насправді викликані її хворою спиною.
— Я не можу стояти прямо і нерухомо,— розповідає Тіна,— тому змушена постійно рухатись під пісню, яку виконую. Спокійні пісні здатні принести мені тільки шкоду.
До речі, чи знаєте ви, що Тіні Тернер вже далеко за п'ятдесят? А яка бомба!

НЕ ТРЕБА ПЕРЕБІЛЬШУВАТИ
Евелін Кюнніке — вельми популярна ведуча програм німецького телебачення. І от у передачі «Запитання й відповіді» один із запрошених до студії глядачів поцікавився:
— Чи то правда, що у вас було 300 коханців?
— О, не слід перебільшувати! — обурилась «зірка».
— Тоді скільки їх було насправді? — не вгамовувався настирливий глядач.
— Приблизно стільки ж, скільки в будь–якої привабливої жінки, яка працює в засобах масової інформації. Десь від 200 до 250.

ЖАХЛИВО!
Знаменитий лялькар Сергій Образцов, перебуваючи в Швейцарії, якось разом з дружиною завітав до кафе самообслуговування. Вони набрали на таці різні страви, підійшли до каси. Молоденька касирка поцікавилась:
— Разом?
Образцов відповів:
— Уже 52 роки разом.
— Який жах! — тільки й спромоглася сказати дівчина.

ЩО ЧОЛОВІКИ РОБЛЯТЬ НЕПРАВИЛЬНО В ЛІЖКУ

Відповісти на це запитання вельми складно, якщо ти — чоловік. До того ж — не обтяжений певним досвідом сексуального різноманіття. Тому–то я охоче надам можливість британській жінці–психологу з журналу «Космополітен» щось порадити молодим чоловікам з України.

I

Більшість чоловіків **відмовляються від гумору** в сексуальних відносинах. Вони залишають його на підлозі спальні десь поміж брудними шкарпетками й трусами. Можливо, колись з'являться наукові дослідження, які доведуть, що чоловіче почуття гумору зменшується відповідно до збільшення їхньої ерекції. Отже, помиляються чоловіки, які в ліжку не сміються. Тут не йдеться про те, що, займаючись сексом, ви повинні постійно жартувати й травити анекдоти. Зовсім ні. Просто, усвідомивши існування в сексі багатьох кумедних сторін, партнери зможуть хоч трохи розслабитися й дістати від сексуальних «трудів» значно більше задоволення. За наявності почуття гумору чоловіки навчилися б роздягатися зі смаком і належним чином оцінили б кумедність ситуації, коли вони, скидаючи своє вбрання, забувають про шкарпетки. Взагалі, нема нічого відразливішого, ніж манера більшості чоловіків роздягатись, ніби примовляючи: «Подивись, що я приніс».

II

Дуже поширені нарікання на те, що чоловіки вкрай **мало обізнані з анатомією жінок**.

1. Вони часто не звертають достатньої уваги на справжні ерогенні зони жінки, наприклад, на груди. Час, який витрачається чоловіками на обговорення переваг та недоліків різних форм і розмірів жіночих грудей, зовсім не відповідає часу, протягом якого вони займаються ними в ліжку. За ставленням до грудей чоловіки розподіляються на два типи: 1) тих, які ніжно струшують з них пил із запопадливістю музейного хранителя й 2) тих, хто віддає перевагу тактиці лапання грудей обома руками, хто вірить, що цілком достатньо просто сильно стискати їх, сидячи на жінці верхи. Навряд чи якась жінка вважає за можливе грубо хапати чоловіка за яєчка (за винятком тих випадків, коли він чинить щось абсолютно неприйнятне) чи навіть просто з недбалості вдарити їх. Жіночі груди — для пестощів і поцілунків, і, якщо чоловік зацікавлений у результатах, він мусить про це пам'ятати.

2. Те саме стосується клітора, можливості якого до цього часу багатьма чоловіками не використовуються. Той чоловік, який зважиться голубити цю зону втіхи, швидше за все намуляє її до смерті, так, що клітор бажатиме тільки спокою. Втім, через деякий час він знову прагнутиме пестощів. Це — дуже чутливий орган, який потребує обережної стимуляції: починайте з дотиків через складки шкіри, що його оточують. За недостатньої кількості піхвових виділень, змастіть клітор слиною чи кремом і починайте пряму стимуляцію, враховуючи ступінь збудження жінки. На жаль, для багатьох чоловіків ці нюанси лишаються невловимими, і жінка може просто втратити інтерес до подразнення клітора партнером.

III

В оральному сексі таке теж може статися. Якщо вже жінка бере на себе клопіт засунути до рота пеніс і старанно ссати його, хіба не може вона сподіватися на взаємність з боку партнера, хоча б із ввічливості. Та де там! Чоловік завжди полюбляє діставати насолоду, але із значно меншим захопленням дарує її. «Вибач, люба, я вже розтратив усі пристрасті. Може, зробимо це завтра».

IV

1. Не дуже привабливими є ознаки, які чоловік змушує себе виявляти, очікуючи оргазму. Всі оці бурчання із затамованим подихом протягом 30 секунд: «О, я кінчаю. Я кінчаю. Я к–і–н–ч–а–ю!»

Чого ж вони чекають від жінок? У деяких випадках — того ж; сповіщення вголос про подію надзвичайної ваги. В інших — роблять незграбні спроби якось упорядкувати вільне закінчення інтимних вправ: «Я кінчаю. Кінчай зі мною. Кінчай зі мною. Кінчай зі мною». Ці волання з височин свідчать також

Обрі БЕРДСЛЕЙ. Арістофан «Лісістрата», фронтиспіс. 1896

ХРАМ
ГОЙТОСИРА

про повний брак уваги. Хлопці, ми ж не голи туди забиваємо, а насолоджуємося одне одним! Невже так погано, якщо наші оргазми трішечки не співпадуть?

2. Потім він обов'язково вимагатиме від вас звіту про перебіг подій. Все буде як за шаблоном. Він досягне оргазму, перевернеться, закладе свої руки за голову, подивиться на вас і спитає: «Як це пройшло в тебе?» або «Ти скінчила?» Тобто не скаже нічого, що могло б спонукати вас повторити процес. Напевне, ви скажете, що все було чудово і що він був на висоті. Те, що відбудеться потім, ще раз засвідчить, як і у випадку з оральним сексом, що ваші стосунки схильні до руху в одному напрямі. Замість того, щоб вислухати вас і прошепотіти щось на зразок «Ти була також прекрасною», він засинає. На мою думку, це свідчить про найвищий ступінь невихованості чоловіків. Невже вони так швидко й легко засинали б після фіналу футбольного кубка?

V

Чоловіки чомусь вважають, що жінкам подобається, коли вони випускають повітря через анальний отвір, і що це є головною ознакою справжньої мужності й впевненості в собі. Але тільки-но жінка спробує повернути йому «комплімент», чоловік хутчіш затискає ніс і каже: «Неподобство!» Не просто привчати себе відчувати комфорт і стримуватися, зачувши, що ваш партнер пускає «вітер».

VI

Взагалі, слово «стримування» (так само, як і «клітор») **випадає з поля зору** чоловіків, які прагнуть чудового сексу. Вони вірять, що визначальною рисою вправного коханця є вміння годинами штовхати вперед і сунути назад, та не можуть збагнути, що кожна жінка в глибині душі вважає якість важливішою за кількість.

ЯК СТАТИ МІЛЬЙОНЕРОМ?

Чотири дотепні поради з цього надзвичайно актуального для нас приводу дав своїм читачам британський молодіжний журнал «Он Лайн»:
1. Напишіть роман, який стане бестселером.
2. Станьте поп-зіркою. Та врахуйте: щоб «наспівати» на мільйон, потрібно зробити кілька хітів, а не один.
3. Винайдіть що-небудь. Тільки це «що-небудь» має бути надзвичайно оригінальним. Приміром, як у 1975 році професор Ерне Рубік ошелешив світ своїм неповторним кубиком.
4. Вдало одружіться.

Останній варіант — найприємніший, та, на жаль, за наших з вами умов практично безнадійний — мільйонерок у нас значно менше, ніж мільйонерів, яких теж не надто.
Натомість можете скористатися трьома іншими порадами.
Щасти вам!

БАЖАЄТЕ СХУДНУТИ? В ЧЕРГУ!

Тобто — буквально: ставайте в чергу за м'ясом, овочами або цукром! Принаймні так вважає професор медицини Брайєн Стемфорд з Луїсвільського університету. Нещодавно він оголосив результати багаторічних дослідів, з яких випливає, що чоловіки при виконанні домашніх робіт втрачають калорій значно більше, ніж жінки.
Приміром, в організмі жінки під час миття посуду «згоряє» 208 калорій, при користуванні пилососом — 221, під час миття вікон — 221. У чоловіків же відповідно — 288, 306, 288.
Та найцікавіше, що за одну годину, яку ви проводите у черзі за покупками, жінка втрачає 169 калорій, а чоловік — аж 234. Чоловіки! Всі на допомогу жінкам у хатньому господарстві! Пам'ятайте французьке прислів'я: «Гарний півень не буває жирний».

ЛЕЛЬ–калориметр

ЗНАЙОМІ ІМЕНА

Оскільки час від часу мені доводиться, посилаючись на досвід колег, називати імена Мастерс і Джонсон, найдопитливіші читачі почали активно цікавитись: «А це що за штука така?» Тому мушу хоча б коротко розповісти про те, що знаю.
Відразу хочу ошелешити зацікавлених осіб повідомленням: американські вчені Вірджінія Джонсон та Уїльям Мастерс першими у світі зайнялися вивченням статевого акту... в лабораторних умовах.
Я цілком розумію, яке враження може справити на більшість цнотливого нашого народонаселення така інформація, тому мушу ще раз повторити: так, саме вони вперше провели лабораторні дослідження статевого акту.
У 1964 році Мастерс заснував на приватні кошти дослідницький інститут репродуктивної біології. Разом з Джонсон вони почали з того, що попросили колег і друзів направляти до них людей, які згодні добровільно лягти в клініку для сексологічних досліджень. І, як не дивно, нестачі у добровольцях не виявилося — понад 1200 чоловіків і жінок запропонували свої кандидатури. На кожну пару склали медичні карти. Тривалі розмови й бесіди допомогли створити атмосферу довіри, взаєморозуміння і відсіяти тих, хто не підходив для досліджування.
Врешті-решт залишилось 382 жінки і 312 чоловіків. Серед них — 296 подружніх пар. Вік — від 18 до 78 років.
Самі розумієте, що досліджувані досить довго звикали до лабораторної атмосфери, оскільки не так уже й просто кохатися, відчуваючи, що кожен твій рух, кожна думка фіксується електронними приладами. Однак, нагадую, все це були добровольці. Тому-то й дозволили вони постійно вимірювати свої фізіологічні реакції під час статевих актів.
Учені проаналізували 7500 завершених жіночих і 2500 чоловічих сексуальних циклів. Фіксація відбувалася з використанням електроніки, що дозволяло помітити навіть найнезначніші фізіологічні реакції організму: статевих органів, нервової системи, серця...
Оці дослідження і заклали ґрунт сучасної сексології. Саме результати роботи Мастерса і Джонсон довели, приміром, що головне в сексі — не довжина чоловічого члена для сексуального задоволення жінки й чоловіка. Короткий статевий член збільшується сильніше, ніж великий. Також було доведено пластичність жіночих ґеніталій. Піхва швидко пристосовується до розміру статевого члена. Для жінки більше значення має не розмір, а тривалість ерекції статевого члена, рівень цієї ерекції, техніка статевого акту. Крім того, досліди Мастерса і Джонсон довели, що жіночий оргазм може мати найрізноманітнішу локалізацію.
Одне слово, якщо хочете якнайбільше знати про секс, читайте журнал «ЛЕЛЬ». А як не дістанете, зверніться до праць Мастерса і Джонсон.

ЛЕЛЬ–сексолог

«БАТЬКО» СПЕРМИ

Ним можна вважати студента, точне ім'я якого невідоме. Одні називають його Людвігом Хаммом, німцем, інші — ван Хомменом, голландцем. Але відомо достеменно, що у 1677 році він приніс прославленому майстрові мікроскопів Левенгуку пляшечку із спермою і звернув увагу на те, що в еякулянті при збільшенні виявилися незнані досі істоти. Вирішено було досліджувати сім'я широкого кола здорових та хворих чоловіків.
Ось як описував студент своє відкриття перед Королівським науковим товариством у Лондоні: «Я бачив вражаючу кількість мікроскопічних тварин. Без перебільшення можу сказати, що в речовині розміром не більше піщинки міститься понад п'ятдесят тисяч мікроскопічних тварин, яких за формою можна порівняти хіба що з річковим вугрем. Ці мікротварини рухаються надзвичайно енергійно, а в деяких місцях скупчуються так щільно, що утворюють єдину темну масу. Через деякий час вони роз'єднуються. Взагалі, ці тварини — найдивовижніше з того, що мені доводилося бачити раніше».
Дехто вважав цих «тварин» паразитами. І слина, і сеча стали терміново перевірятися на наявність «сперматозоїдів». Нічого дивного — за вікнами стояло сімнадцяте століття.

СПЕРМА — БАТЬКО

Лише у дев'ятнадцятому столітті була виявлена справжня роль сперматозоїдів у процесі запліднення. З цим відкриттям пов'язують різні імена і дати: Превост і Дюма — 1824, Пельтьє — 1835, Дюжарден — 1837 роки.

НАЙПЕРШИЙ БАНК СПЕРМИ

Ця мрія виношувалася багатьма фахівцями. Та лише недавно ідея зберігання з наступним використанням сперми стала реальністю. Перші два банки були відкриті 1964 року в американському штаті Айова та японській столиці Токіо.

«НАРОДЖЕНИЙ ВІД БАНКУ»

Ім'я людини, народженої від консервованої сперми, широкому загалу не назване. І це дуже правильно. Досить інформації про те, що подія відбулася 1953 року в США і що дитина, за свідченням Джералда Ліча, була цілком нормальною.

НАЙЗНАМЕНИТІШІ ЖЕРТВИ

Багато знаменитих людей хворіли на ту чи іншу венеричну недугу. Її жертвами були, зокрема, біблійні Давид та Іов, Цезар, Геродот, Тіберій, Карл V і Карл VIII французькі, Іоан Худий, Папи римські Александр VI, Юлій II та Лев X, Генріх VII, Еразм Роттердамський, Альбрехт Дюрер, Іван Грозний, Бенвенуто Челліні, Рішельє, Казанова, Гете, Шопенгауер, Кітс, Шуберт, Ніцше, Муссоліні, Гітлер, Гоген, Стріндберг, Оскар Уайльд — цей список можна легко доповнити.

НАЙСТАРІШІ КОХАНЦІ

Три чверті чоловіків втрачають потенцію до 80 років. Нерідко це пов'язано з відсутністю відповідних подразників, хоча, з іншого боку, раптове збудження може виявитися фатальним. Потрібен постійний тренінг. Як, приміром, у 88-річного негра, описаного Кінсі, який продовжував насолоджуватися регулярним коїтусом зі своєю дев'яносторічною дружиною.

АЛЕРГІЯ НА СПЕРМУ

Більшість жінок нічого не мають проти сперми. Лише деяким не подобається її запах чи те, що вона липне. Тому заслуговує на згадку випадок, зафіксований 1967 року. Дівчина із родини, що мала довгий ланцюг спадкоємних алергічних реакцій, включаючи екзему, астму та дерматит, дивним чином прореагувала на першу прийняту вагіною сперму. За півгодини у неї з'явилися висипи та астма, сильні болі в ділянці тазу, розпухли губи, повіки, язик та горло. Це повторювалося після кожного статевого акту і тривало до наступного дня. Коли дівчині ввели під шкіру сперму, розбавлену 1 : 1000000, на тілі утворився рубець — такою інтенсивною була реакція організму.

СПЕРМА ВМІЄ ВСЕ, ЩО ЗАВГОДНО

Про те, що сперма допомагає зачинати дітей, знають усі. Та це лише одна з її властивостей. Побутує думка, що вона має «ефект притяжіння»: ті, хто зберігають сперму (тобто утримуються від статевих контактів), набувають притягальної сили і для жінок, і для чоловіків. Спермі приписують також містичну та релігійну могутність. Приміром, в одній із сект гностиків додають сперму до священного напою. А у так званій Чорній мессі замість свяченої води використовують виключно сперму. Відомі й твердження про те, що сперма омолоджує шкіру й увесь організм. А за Алістером Кроулі, вся літературна і філософська діяльність людства є не чим іншим, як звільненням від сексуальної енергії, а людська психологія є наслідком сім'яних випарів.

ВСЕ ПРО СЕКС

«НАЙМОЛОДША» ПОТЕНЦІЯ

Троє з опитаних Кінсі здорових чоловіків запевняли, що перші еякуляції в них відбулися у вісім років. Свого часу було заведено історію хвороби на дванадцятирічного негритянського хлопчика, який твердив, що вперше пережив еякуляцію в шість років. Лікар класифікував цей випадок як «ідіопатичний ранній статевий розвиток». У медичній літературі, продовжує Кінсі, описано приклади й більш ранніх еякуляцій. Одного разу, приміром, нерухома сперма була виявлена після масажу простати у сечі хлопчика, який мав лише чотири з половиною роки. Та найдостовірніше зафіксований вік раннього виверження сімені Кінсі називав восьмирічний.

НАЙПІЗНІША ПОТЕНЦІЯ

Якщо деякі хлопці здатні еякулювати у вісім років, можна сподіватися й на протилежні рекорди. І вони, на превеликий жаль для таких чоловіків, є. За свідченням того ж таки Кінсі, найпізніший еякулянт зафіксовано у двох двадцятиоднолітніх здорових чоловіків. Рекордом для релігійно загальмованого індивіда є 24 роки, для чоловіків з гормональною недостатністю — 22—24 роки.

КОЛИ 20 = 104

Початок і кінець менструації мають, як і всі статеві явища, різні вікові межі. Хью Джоллі описав випадок (книжка «Ранній статевий розвиток»), коли виділення з'явились у тримісячної дівчинки. Після п'ятдесяти п'яти років менструація, як правило, припиняється. Хоча, знову ж таки, відомі випадки, коли одна жінка дочекалася клімаксу лише у 104 роки, а інша пережила його вже двадцятилітньою.

Фото Олександра ЗАДИРАКИ

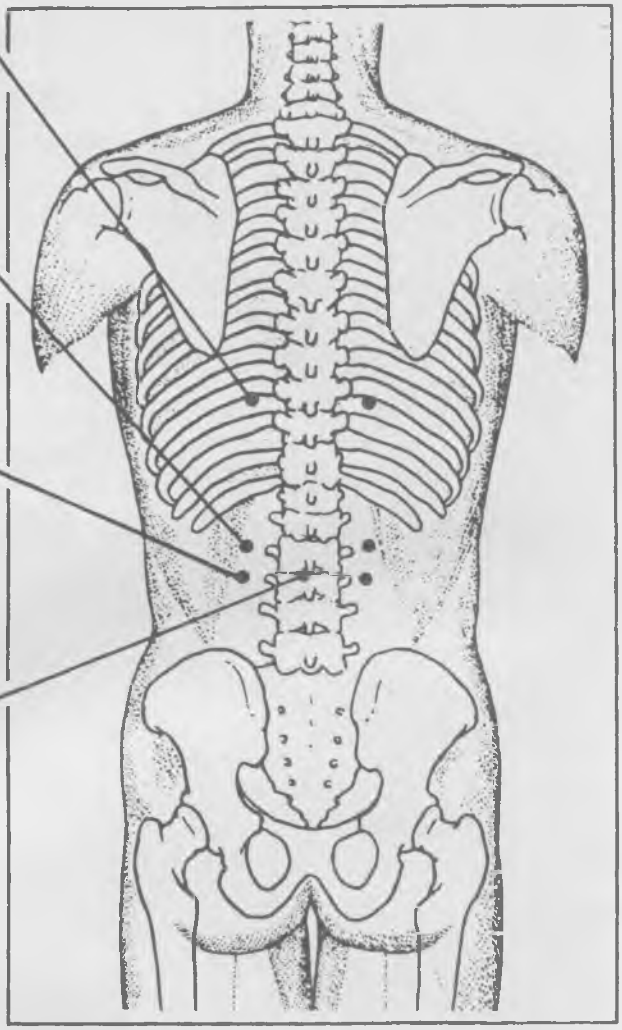
ЗБІЛЬШЕННЯ ПОТЕНЦІЇ

1. BL-18
Один сун і п'ять бу з обох боків від хребта, нижче спинних відростків дев'ятого торакального хребця.

2.BL-22
Один сун і п'ять бу з обох боків од хребта, нижче першого поперекового хребця.

3.BL-23
Один сун і п'ять бу з обох боків од хребта, нижче спинних відростків другого поперекового хребця, що знаходиться на висоті нижніх ребер.

4. GV-4
Нижче спинних виступів другого поперекового хребця, між цубо BL-23.

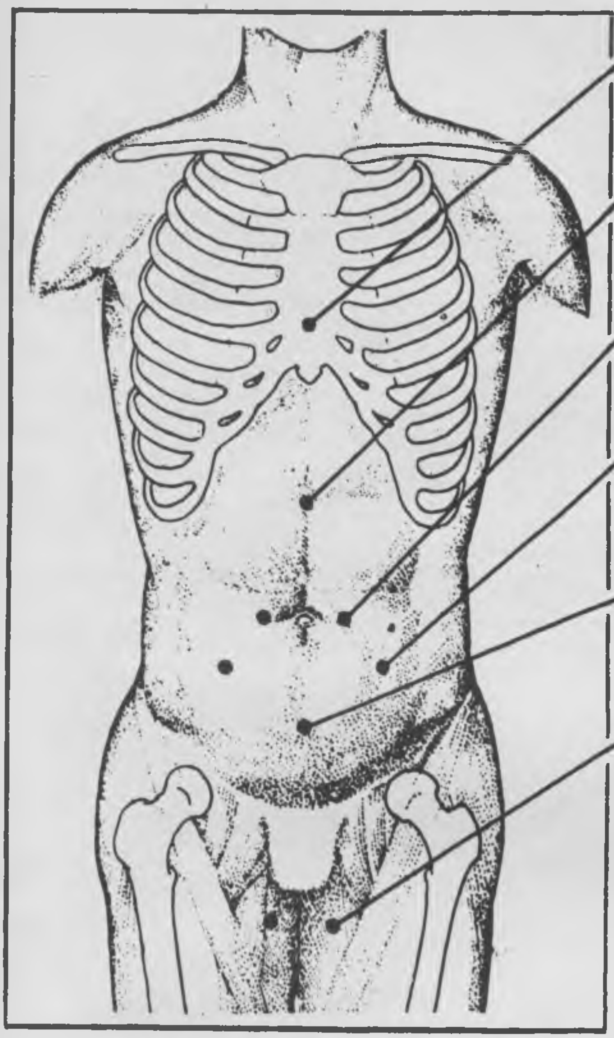

Зрозуміло, йдеться про потенцію статеву, але, оскільки вона цілком залежить від сили та бадьорості тіла, східна терапія націлює на те, щоб, сприяючи другому, посилити перше. Східна медицина твердить, що людське тіло одержує від життя два види енергії — до народження і після. Якщо обидва ці види використовуються максимально і гармонійно, тіло залишається здоровим, а, отже, статева потенція витрачається не так швидко, як іноді може.

Найбільш енергійно людське тіло виробляє гормони у 20 років. Після цього віку гормональна активність поступово знижується. Це означає, що чоловіча потенція починає зменшуватися. Загальна сила організму і сексуальна потенція після досягнення людиною середнього віку знижується по кривій, хоча з двох останніх друга характеризується більшою стійкістю.

Масаж шіацу, голкотерапія можуть дати можливість організму найповніше використати вроджену і набуту згодом енергію та збільшити таким чином потенцію в середньому віці й надалі. Основні цубо, на котрі необхідно діяти, щоб одержати такий ефект — це: BL-18, BL-22, BL-23, GV-4, CV-17, CV-12, KI-16, ST-27, CV-4, LV-11, KI-10, LV-7, KI-1, KI-9, KI-3 і TH-4.

Перед початком процедури обов'язково натисніть KI-16 з обох боків од пупка і KI-1 в центрі зводу ступні. Якщо в цих точках відчувається твердість чи біль, це означає, що потенція пацієнта зменшується. На початку промасажуйте в ділянці KI-1, потім зробіть масаж чи шіацу в цубо, вказаних вище. Якщо у вас є можливість звернутися до спеціаліста з голкотерапії, то цей метод принесе вам великий ефект. Виконуючи масаж, особливо ретельно обробляйте місця, де в м'язах відчувається твердість та напруженість.

5. CV–17
На середині грудини, на половині відстані між грудними сосками.

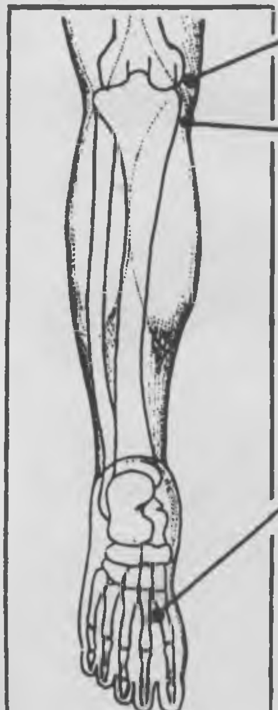
6. CV–12
Чотири суни вище пупка, на половині відстані між пупком і діафрагмою.

7. KI–16
П'ять сунів з обох боків од пупка.

8. ST–27
Два суни нижче точок, що знаходяться на відстані двох сунів з обох боків од пупка.

9. CV–4
Три суни нижче пупка, на половині відстані між пупком та лобовою кісткою.

10. LV–11
Приблизно два суни нижче промежини, на внутрішньому боці стегна.

11. KI–10
У складці ззаду коліна, верхня частина зовнішньої литки.

12.LV–7
Два суни трохи нижче, де згинається коліно, на внутрішньому боці.

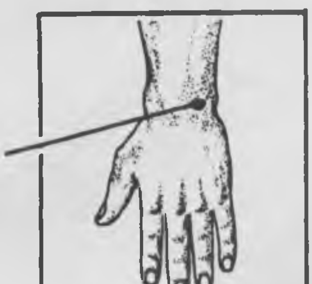
13. KI–9
П'ять сунів вище внутрішньої щиколотки, на ширину вказівного пальця всередину від краю великогомілкової кістки.

14. KI–3
Задній бік внутрішньої щиколотки.

15. KI–1
У центрі зводу ступні, за виступом великого пальця.

16. TH–4
Коли долоня витягнута, на тильній її стороні біля зап'ястка проявляються тверді товсті м'язи. Ця цубо знаходиться на цих м'язах з боку мізинця, тобто вона трохи зсунена від середини зап'ястка до мізинця.

АНЕКДОТ?

* * *

Жінка скаржиться сексопатологу, що чоловік до неї охолов. Той запропонував таблетки і порадив давати їх чоловіку перед обідом. Через три дні пацієнтка передзвонила:

— Дуже дякую, лікарю!

— Допомогло?

— Ще й як. Правда, дала я йому для певності одразу дві таблетки, так він мене просто на столі...

— Вам, напевно, було незручно?

— Так. Ми більше до того ресторану не підемо.

* * *

— Чому ви вбили свою дружину,— запитує суддя,— замість того, щоб покарати коханця?

— Я подумав, ваша честь, що розумніше порішити одного разу жінку, ніж щотижня вбивати нового чоловіка.

* * *

— Ваша дочка дала згоду стати моєю дружиною.

— Ви самі винні. Нащо було ходити до нас щовечора?

* * *

Схвильована дружина заходить до квартири:

— Уявляєш, любий, мене щойно в трамваї один чоловік назвав дівчиною!

— Ну і що? Напевне, він не припускає думки, що з тобою хтось ризикне одружитися.

* * *

Помирають Джон, Жак та Іван. Кожен перед смертю вирішив поговорити з дружиною.

— Скажи, Мері, чи завжди була мені вірною?

— Пам'ятаєш, любий, ти не захотів купити мені «Мерседес», а потім він у мене з'явився? Ось тоді й був гріх.

— Скажи, Сюзанно, ти зраджувала мені?

— Пам'ятаєш, любий, ти не купив мені норкове манто? Мені так хотілося його мати...

— Зізнайся, Машо, ти наставляла мені роги?

— Пам'ятаєш, Ваню, в тебе була пижикова шапка, а потім її не стало? Ось тоді я і зрадила тебе.

* * *

В переповненому тролейбусі раптом чується обурений жіночий голос:

— Чоловіче, ви вже лягли на мене!

— Але що я можу зробити?

— Та робіть хоч що-небудь!

ДРЕВО ЖИТТЯ ВАЛЕРІЯ СОСНИ

— Валерію, чесно кажучи, я здивувався, дізнавшись, що й двох років не минуло після закінчення Київського художнього інституту. Ви вже стільки встигли зробити ... Чим були для вас ці два роки?

— Закінчення інституту співпало з відкриттям першої персональної виставки. Називалась вона «Дороги Подолу ведуть до храму». Виставка, власне, виросла з дипломної роботи. Я пройшовся і по тих місцях, що збереглися, й по руїнах — і спробував відчути минувшину серцем сучасника. Писав акварелі — я краще відчуваю саме цю техніку.

— Акварель — це, насамперед, експресія. Для мене природніше, коли історичні теми вирішуються олійними фарбами — в них закладена певна епічність, є час для осмислення ...

— Тема народжується не за мольбертом. Вона може довго виношуватися. А вихлюпується справді швидко — протягом двох–трьох годин.

— Коли ви вийшли на еротичні теми? Як вони співіснують з роботами, де ви осмислюєте історичне минуле?

— Місто, яке я малюю, завжди оголене — таке, яким є насправді. А людина — вона прикрита, відсторонена від свого середовища. Ніхто з нас не прагне розкриватися, ні душею, ні тілом. Малюючи оголене тіло, художник осягає природу в концентрованому вигляді, бо людина — це така глибина ...

— Вам цікаво малювати будь-яку жінку?

— Звичайно, ні. Лише ту, в якій є таємниця.

— Навіть коли вона без одягу ...

— Так. Адже, споглядаючи її оголеною, я не знаю, з чого вона зроблена. З якої субстанції. Ми з певною пересторогою ставимося до тих, хто погоджується працювати з художником. А я добре запам'ятав слова однієї нашої викладачки: позувати оголеною може лише людина благородної душі. Й тільки тоді, коли вона довіряє. А я маю вирішити — за допомогою кольору, пластики,— як оте оголене довір'я перенести на двомірний простір картини.

— Малюючи жінку, ви прагнете пробудити в глядачеві інтерес до неї, почуття краси, жадання?

— Мабуть, усе одразу. Те, що відчуваю я сам.

— Коли вам більше хочеться малювати жінок: навесні, восени?

— Цілорічно.

— Ви можете прокоментувати триптих, який ми сьогодні подаємо? Чому, приміром, Адам і Єва вирішені в різній площині? Що це — різний ступінь гріховності?

— Не зовсім. Це — «Древо життя». Можливо, Єва спокушує Адама, і він, зрадівши, став на голову. Або: лежав собі Адам і ні про що не думав, і раптом ...

— Спокусивши, Єва поставить його на землю. Поряд з собою.

— Так природніше.

— А наступна робота?

— Вона присвячена жінкам, яких я пізнав.

— І третя?..

— Це злиття двох тіл.

— Сучасний варіант древа життя?

— Можливо. Хоча тут задіяні язичницькі символи ... Давайте її просто дивитися.

— Ми представляємо й дві акварелі. Жінки взимку?

— Швидше, холодні жінки.

— З часу останньої виставки вам добре працювалося. Коли можна очікувати виставки наступної?

— Сподіваюся, незабаром. Хочу, щоб разом із пробудженням природи пробудилися й людські почуття.

Інтерв'ю провів Сергій ЧИРКОВ

Сьогодні на нашому аукціоні виставлені роботи київського художника Валерія СОСНИ. Їх можна придбати, звернувшись до редакції «Леля».

Триптих «ПЛОДИ СПОКУСИ» ("ДРЕВО ЖИТТЯ")

ЯЗИЧНИЦЬКЕ ЗЛИТТЯ. 1992. Полотно, олія. 115×80

АУКЦІОН

АДАМ І ЄВА. 1992. Полотно, олія. 140×80

Із серії «ХОЛОДНІ ЖІНКИ». 1992. Папір, акварель. 85×60 кожна

КИЇВСЬКА ЯБЛУНЯ. 1992. Полотно, олія. 76×136

Джованні

ДЕКАМ

ДЕНЬ ТРЕТІЙ

Оповідка перша

Мазетто з Лампореккіо прикидається німим і стає за садівника в дівочому монастирі, де всі черниці навперебій намагаються із ним поспати

...У наших краях був, та ще й тепер є, дівочий монастир, славний своїм благочестям (а який саме, того не скажу, щоб тої доброї слави нічим не ущербити), а в тому монастирі ще з-так давно, коли ще там було всього восьмеро черниць з абатисою, і всі ж то молоденькі, садівникував та заразом і городникував один дядько; не хотівши ж більше за малу плату служити, порахувався з шафарем монастирським та й подався собі в Лампореккіо, звідки був родом. Серед людей, що зустріли його там приязно, був один молодий парубок, кріпкий та дужий із себе, як на селюка таки вродливий: звали його Мазетто. От і питає Мазетто того дядька (а дядька звали Нуто), де він так довго був. Той сказав йому, а парубок давай знову допитуватись, що він у тому монастирі робив. На те одповів Нуто:

— Порався там біля саду (а він у них великий та гарний), ходив часом у ліс по дрова, воду тягав, те-се; тільки ж платня мені така мізерна була, що і взувачки не міг собі справити, не то що. А ще ті чернички, всі молоді, та такі кляті і забісовані — все їм недогода. Пораюсь я, бувало, в саду чи в городі, так одна каже: «Саджай отут-о», друга каже: «Саджай отам-о», а третя видирає заступа з рук: «Так,— каже,— не годиться». Так, бувало, надокучать, що тільки плюнеш та із саду. От через те ж я й не захотів там служити, додому вернувся. Просив мене, правда, шафар їхній перед тим, як я йшов, щоб я напитав йому десь підходящого чоловіка, та хоч я й пообіцяв, то швидше в нього на лисині чуприна виросте, ніж я кого туди пошлю.

Слухав тії речі Мазетто, і так йому закортіло до тих черничок на службу стати, що аж-аж-аж; урозумів-бо з дядькових слів, що доб'ється там, чого йому треба. Та дядькові про те й не натякнув, щоб діла не зіпсувати, сказав тільки:

— І добре ти зробив, що пішов! Не мужичинське то діло — з баботою возитися, краще вже з чортами. У тих вертихвісток сім п'ятниць на тиждень.

Та зразу ж після сієї розмови став Мазетто думати-гадати, яким би йому побитом у той монастир дістатися: тую роботу, що казав Нуто, він добре знав, то за се й не турбувався, боявся тільки, що його не приймуть, бо молодий і показний із себе. Розкинувши думкою туди й сюди, так собі помислив: звідси туди світ не близький, ніхто мене там не знає; як удам із себе німого, то мене там напевне візьмуть. На тому ж і отак: закинув сокиру за плечі, та нікому ні слова, й подався до того монастиря — от собі вбогий чоловік. От прийшов він туди й здибав якраз у дворі шафаря та й показав йому на мигах — сказано, німий! — щоб дав йому чогось попоїсти ради Бога, а він йому за се, коли треба, дровець урубає. Той його нагодував, а тоді повів на дроворубню до пеньків, що Нуто не міг був поколоти, а сей, міцний та здоровий, поколов усе в три мига. Тоді шафар узяв його з собою в ліс, велів нарубати дров і показав на кивах, щоб нав'ючив осла і одвіз дрова додому; парубок усе так і зробив. Шафар затримав його ще на скількись день для всякої такої роботизни.

Одного дня побачила його абатиса і спитала в шафара, хто се такий. Шафар одказав:

— Паніматко, се бідний парубок, глухий і німий: прийшов він отсе сюди по милостиню, я дав йому дещицю, а він поробив мені за те чимало всякої потрібної роботи. Якби ще вмів він садівникувати і став до нас за плату, то кращого наймита нам і не треба: він сильний, на всяке діло здалий, та й нема чого боятися, щоб він із вашими дівочками жарти затівав.

На те абатиса сказала:

— Правда твоя: узнай же, чи вміє він коло саду ходити, та й найми його: знайди йому сякі-такі черевики та якусь стару сірячину та нагодуй добре, щоб принаду дати.

Шафар сказав, що так і зробить, а Мазетто, що підмітав саме в дворі і, нібито й не він, чув усю ту розмову. «Ну,— думає собі веселенько,— пустіть лишень мене у ваш садочок, я його так оброблю, як ніхто ніколи».

Як побачив шафар, що німтур добре тямить господарську роботу, він спитав у нього на мигах: чи не зостався б він тут, а той йому, так само на мигах, одказав, що на все пристає. Тоді він прийняв парубка на службу й поставив працювати в сад, показавши, що й де робити, а сам пішов собі іншими монастирськими справами клопотатися.

От став уже Мазетто день крізь день у саду робити, а чернички стали до нього чіплятися й дражнитися, звичайно, як із німим, і говорили йому всякі страмні слова, гадаючи, що глушко нічого з того не чує; абатиса ж думала, мабуть, що в парубка не тільки мову, а й жилу одняло, і не дуже на все теє зважала.

Одного дня, напрацювавшися доволі, Мазетто приліг трохи відпочити, коли се до нього підійшли дві чернички, по саду гуляючи, та й давай його розглядати (а він удав, ніби спить). От одна черничка, котра сміліша, і каже другій:

— Якби знала я, сестричко, що можу тобі довіритись, я б тобі щось таке сказала, що вже не раз мені на думку спадало, та й тобі, може, було б на руку.

А та їй:

— Та кажи, не бійся, от їй же богу, ніколи в світі нікому того не скажу.

Тоді сміліша таку повела річ:

— Не знаю, чи спливало тобі коли на думку, як то тісно держать нас у сьому домі, що зроду тут і чоловіків ніяких не буває, опріч старого шафара та сього німтура: а од жінок, котрі з миру сюди приходили, чувала я не раз, що всі розкоші сьогосвітні — то бридня проти тієї втіхи, що жінка з чоловіком за-

живає. То я отсе вже не раз собі думала: як немає з ким, то хоч із сим німим іспробую, чи сьому правда. А з ним воно ще й краще буде, бо якби й хотів, то не зміг би про те нікому сказати: виріс до неба, а дурний як треба. Хтіла б я знати, що ти на се скажеш.

— Ой, лелечко! — одвітує друга.— Що-бо ти говориш? Та 'дже ми — хіба ти забула? — обреклися дівоцтвом своїм святому Богові.

— Ех! — каже та, перша.— Мало чого не обіцяється Богові щодня, а чи все те робиться? Як ми своєї обітниці не дотримаємо, то дотримає хтось інший.

На те подруга сказала:

— А як же, буває, у тяж зайдемо, що тоді?

А вона їй:

— Де ще те лихо, а ти вже бідкаєшся. Як зайдемо, то й подумаємо, що робити. Можна буде тисячу способів прибрати, що ніхто про те зроду й не дізнається, як сама не пробовкнешся.

Тоді і другій черничці закортіло дізнати, що воно за звір такий мужчина. От вона й питає в першої:

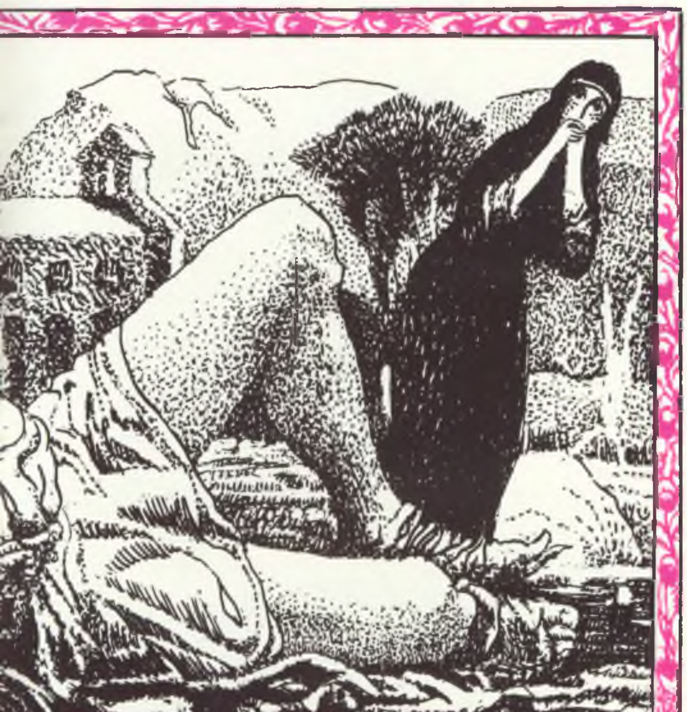
— Ну, гаразд, то що ж ми маємо чинити?

А та:

— Бачиш,— каже,— уже по обіді: всі сестри, окрім нас, здається, сплять; подивимось іще, чи нема кого де в саду, та й що ж — візьмемо його за руку й поведемо в той курінь, де він од дощу ховається. Одна ж нехай із ним буде, а друга на варті. А той німтур такий дурний, що якої схочемо, такої й заграємо.

БОККАЧЧО

...ЕРОН

Мазетто чув усю їхню розмову і ладен був їм хоч зараз догодити, ждав тільки, щоб котрась повела його з собою. Вони ж роздивилися скрізь гарненько і побачили, що ніхто за ними не стежить; тоді та, що перша завела річ, підійшла до нього, розбудила, і він зразу став на прямі. Черничка взяла його за руку, приголубилась до нього й повела в курінь, а він тільки осміхався благувато; там уже його не треба було довго просити, він залюбки вволив її волю. Вона ж була чесною товаришкою і, своє діставши, пустила натомість другу, а Мазетто все строїв дурника і зробив, що вони хотіли. Кількома наворотами пробували ще і та і та, перше ніж піти, чи добра в сього вершника сила, а згодом говорили між собою, що то й справді втіха над усі утіхи, ще більша, ніж їм казано, і завжди шукали нагоди пожирувати із німим.

Раз якось підгледіла їх з віконця своєї келії одна сестра та й іншим те показала. Спочатку вони хотіли виказати на них настоятельці, та передумали і, стокмившися з тими двома, і собі стали ходити до садівника причащатися. По скорім часі до них приєдналася й решта черничок.

Сама ж абатиса, не маючи про те і гадки, гуляла одного дня сама по саду, як сонце дуже припікало, і помітила Мазетто, що спав, розкидавшись, під мигдалевим деревом у холодочку (удень сердезі роботи було не гурт, зате вночі багато доводилось верхи їздити); сорочка йому од вітру закотилася, і вся природа була на виставці. Як побачила сеє старша мати — а більше там нікого не було — то і її та сама спокуса, що і всіх черниць, посіла; розбудивши Мазетто, вона повела його до себе в покої і тримала там кілька день, тим гріхом не раз та й не два усолоджуючись, що інших, бувало, часто за нього картала. А черниці вже аж ремствувати почали, що садівник їхні грядки занехаяв. Врешті вона одпустила його в свою комірчину, та часто знов до себе викликала, вимагаючи більше од того, що на її пай припадало. Побачив тоді Мазетто, що всіх не годен угонобити і може тут до ручки донімуватися. Одної ночі, як був із абатисою, отверз він уста і заговорив:

— Паніматко, кажуть люди, що одного півня стане на десять курок, а десятеро чоловіків ледве чи впораюуть одну жінку; мені ж доводиться аж дев'ятьох порати, і я вже до того допорався, що далі нікуди — ні стойки, ні гейки, ні тпру, ні ну. Отсе ж або одпустіть мене з Богом, або якусь раду давайте.

Почувши ту мову, абатиса, що за німого його вважала, мало не умліла.

— Що се? — закричала.— Я ж думала, що ти німий!

— Паніматко,— сказав Мазетто,— я і справді німий був, тільки не зроду, а недуга губи мені замкнула; допіру сю ніч знов мені річ пустило, за що, як умію, дяку Богові складаю.

Абатиса повірила йому і спитала, що се значить, що він дев'ятьох має порати. Мазетто розказав їй усе, як було. Зміркувала тут старша мати, що всі її черниці за неї не дурніші, та як жінка розсудлива не стала одсилати Мазетто, а вирішила полагодити сі справи із своїми дівчатами, щоб не було через те на монастир неслави.

Якраз на ту пору вмер монастирський шафар; тоді наші спасенниці, призналась у всьому одна одній, порадились між собою та й садівника спитали і таку поголоску навкруги пустили, що їхніми молитвами і заступництвом святого, чиїм іменем монастир той нарікався, глухонімому наймиту їхньому слух і мова вернулися. Вони настановили його своїм шафарем і так уже труди розподіляли, щоб йому на все сили стало. Все те велося так обережно, що хоч і накресав він там чимало монашенят, ніхто про те не знав нічогісінько аж до самої абатисиної смерті, коли немолодий уже Мазетто вирішив повернутися додому з своєю заслуженою; як про те його бажання взнали, то й одпустили його. Отак, свої молоді літа з великим розумом на спасенне діло обернувши, вернувся він у своє село, звідки вийшов з одною сокирою за плечима, чоловіком багатим, поважним і багатодітним, та й на тих дітей не треба йому було витрачатись. Отак, каже, було, тим Христос наділяє, хто йому ріжки наставляє.

З італійської переклав Микола ЛУКАШ

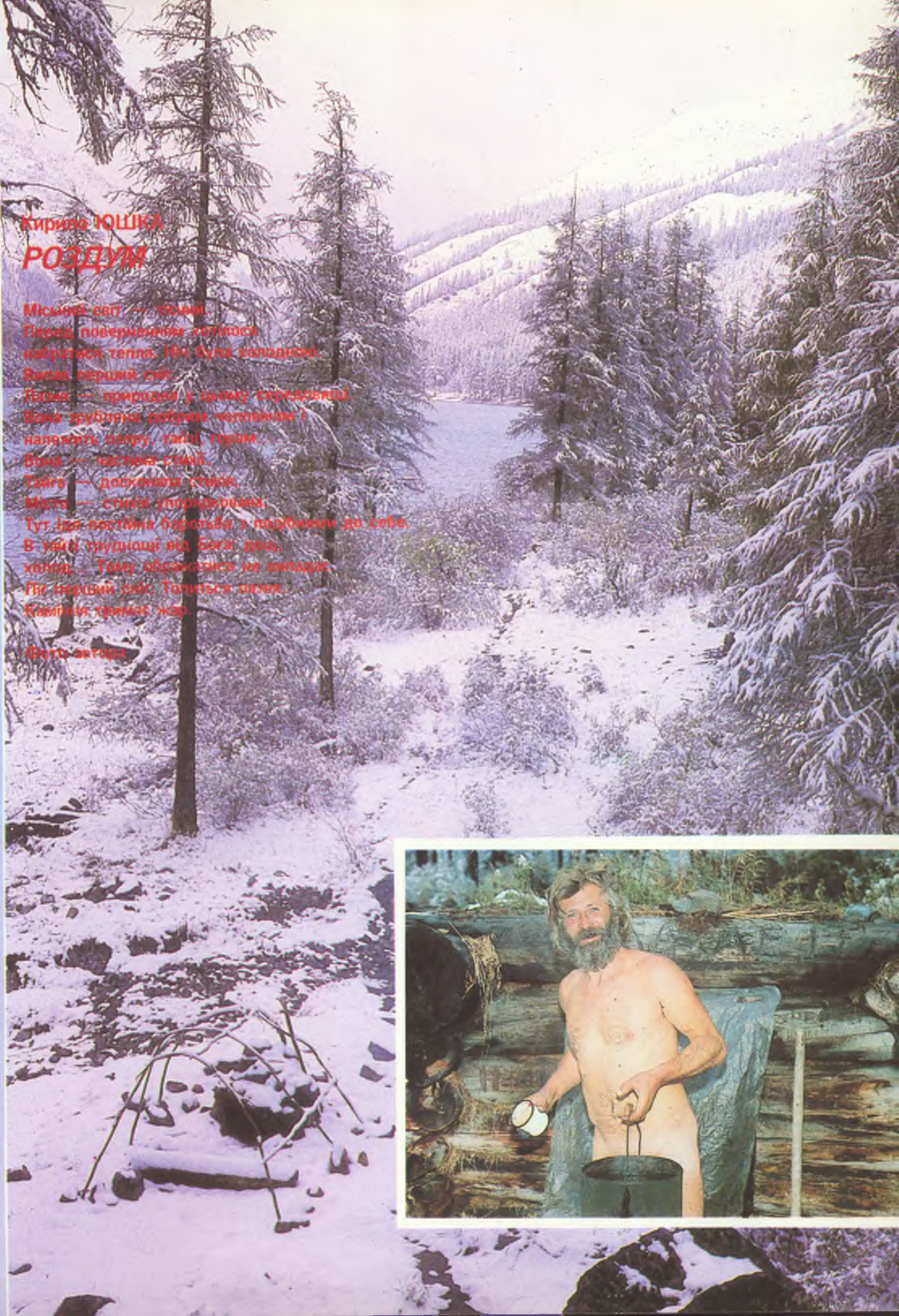
Малюнок Олександра МІХНУШОВА

ЕРОТРЕК

Кирило ЮШКА

РОЗДУМ

Міський світ — тісний.
Перед поверненням хотілося
набратися тепла. Ніч була холодною.
Випав перший сніг.
Лазня — природна у цьому середовищі.
Вона зрублена добрим чоловіком і
належить озеру, тайзі, горам.
Вона — частина стихії.
Тайга — досконала стихія.
Місто — стихія упорядкована.
Тут іде постійна боротьба з подібними до себе.
В тайзі труднощі від Бога: дощ,
холод... Тому ображатися не випадає.
Ліг перший сніг. Топиться лазня.
Каміння тримає жар.

Фото автора

ЛЕЛЬ

Індекс 74283

